

» AKP, "paralel devlet" ve Kürt hareketi...

Kürt halkının bütün kazanımları, on yıllara yayılan mücadele sayesinde mümkün olmuştur. Bu kazanımların korunup geliştirilmesi de, ancak mücadele ile mümkün olabilir. Dolayısıyla kokuşmuş burjuva cumhuriyetten ve onun simgesi olan yolsuzluk ve rüşvet batağındaki dinci-gerici iktidardan medet ummanın, Kürt halkına kazandıracağı hiçbir şey yoktur. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin olduğu gibi, Kürt halkının da eşit, özgür yaşam özlemi, hem dinci iktidarın hem gerici burjuva cumhuriyetinin yıkılması ve sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecektir. (s.3)

» Yolsuzluk operasyonu üzerine

Dinci parti AKP, yolsuzluklara karşı olmakla övünerek hükümet olsa da emekçiler açısından bakanların, milletvekillerinin ve müdürlerin yolsuzluk yapması oldukça alışılabilir bir olgudur. AKP'yi bunca yıl farklı kılan ise bunların bu süre içerisinde gizli kalabilmiş olmasıdır. Oysa ki, başta Erdoğan olmak üzere her bir bakanın ve belediye başkanlarının 10 yılda trilyonları kazanmasının gerisinde oldukça yüksek olan maaşları değil, rüşvet, yolsuzluk ve devlet bütçesinin yağmalanması olduğu açıktır. (s.11)

2014: Mücadeleye devam!

AKP iktidarının ekonomik, sosyal, siyasal saldırılarının ve şefinde cisimleşmiş despotizmin yıllar boyunca mayaladığı öfke patlaması, kimsenin inkar edemediği üzere AKP'ye 11 yıllık iktidarlaşma sürecinin en büyük şokunu yaşattı.

Türkiye'de 2013, Haziran Direnişi sayesinde unutulmaz bir mücadele yılı olarak belleklere kazındı. Sermaye düzeni ve AKP iktidarı yılın ikinci yarısından itibaren son 10 yılın en ağır sarsıntılarını yaşarken, sosyal mücadele cephesi, üzerindeki ölü toprağını silkeleme imkanı buldu. Denebilir ki Kürt sorunu cephesinde yaşananlardan tutalım da yılın son döneminde iyice kızışan iktidar dalaşına kadar Türkiye'de cereyan eden her gelişme ve olay, Haziran'ın canlılığını hala da koruyan etkisine maruz kaldı, kalmaya devam ediyor. Gerek kaba bir

oyalamacadan-aldatmacadan başka bir anlamı olmayan "çözüm süreci"nin geniş kitleler gözünde teşhir olmasında, gerek dinci-gerici koalisyondaki depremin büyümesinde ve AKP-Cemaat arasındaki kavganın kızışmasında Haziran'la başlayan eylemli süreç önemli bir rol oynadı. Düne kadar kimileri için kadiri mutlak görülen, 2023, 2071 gibi ayakları alabildiğine havada planlarına prim verilebilen AKP iktidarı, yılın son ayında günleri sayılmaya başlanan kokuşmuş bir zavallı görünümü sergiliyor. » devamı s.2'de

Tasfiyeciler aldatmacanın parlak dönemi

Oysa dinci-gerici parti 2013'e girilirken Kürt sorununda "çözüm süreci" adı altında yeni bir manevra yapmış, sonraki aylara damgasını vuran büyük bir tasfiyeciler rüzgar estirmişti. Şüphesiz bu konudaki başarıda, Kürt hareketinin tutumları belirleyici oldu. Kürt hareketinin düzen içi çözüm çizgisi ve 2007'den beri yaşanan aldatmacalara aldirmaksızın böylesi manevralara bağladığı temelsiz umutlar, AKP'nin işini hayli kolaylaştırdı. Paris suikasti, sürmekte olan operasyonlar, AKP sözcülerinin aşağılayan dili vb. nedeniyle bir dönem ön planda kalan başlangıçtaki güvensizlikler, yerini zamanla iyimser rüzgarlara ve güçlü bir inanışa bıraktı. Özellikle istihbarat heyetiyle görüşmeye inanılmaz bir anlam biçen Abdullah Öcalan'ın çabası ve müdahaleleri her türlü aykırı sesin kesilmesini sağladı. Öcalan'ın Diyarbakır Newroz'u'nda okunan mesajı ile birlikte hem Türkiye'de hem de emperyalist metropollerden estirilen hava, KCK'nin eşzamanlı olarak açıkladığı ateşkes ve silahlı güçleri sınır dışına çekme planı, "çözüm süreci"ne dair kuşuklara son noktayı koydu.

2013'ü iktidar mevzilerini ve toplumsal dayanaklarını pekiştirerek geride bırakmayı, böylece 2014 seçimlerini garantiye almayı hesaplayan AKP, Kürt hareketini oyalamaktaki başarısının özgüveniyle toplumsal muhalefete yönelik saldırıları yoğunlaştırdı. Önce ÇHD avukatlarına, ardından KESK'e yönelik operasyonlar bu dönemde gündeme geldi. Böyle bir atmosferde karşılanan 1 Mayıs da dinci partinin saldırısından nasibini aldı. 2007'den itibaren yükselen mücadeleler sayesinde 2010'da kazanılan Taksim Meydanı yeniden yasaklandı. 1 Mayıs gösterilerine karşı dizginlerinden boşalan saldırı, Mayıs ayı boyunca Taksim'de yapılmak istenen her türlü sol eyleme yönelik olarak sürdürüldü.

Yılın ilk yarısındaki belki de en önemli sorun, AKP'nin (dolayısıyla Türk sermaye devletinin) Suriye'deki kanlı savaşta üstlendiği kirli taşeronluğun yarattığı sıkıntılardı. Özellikle 11 Mayıs'ta Reyhanlı'da gerçekleşen bombalı saldırı, toplumda büyük bir infiale yol açtı. AKP'nin Suriye'de zaten iflas etmiş, gerici çeteler kullanarak icra ettiği saldırgan politikası daha fazla sorgulanır hale geldi.

Yılların birikimine dayalı sarsıcı sosyal patlama

Öte yandan Mayıs ayında Taksim'in yayalaştırılması ve Topçu Kışlası projesi de hayata geçirilmeye çalışılıyordu. Buna karşı sürmekte olan barışçıl direnişe vahşi polis saldırısının büyük bir sosyal patlamanın kıvılcımı olacağını kimse beklemiyordu. Gezi Parkı'nda uygulanan acımasız polis terörü, 31 Mayıs gecesinden başlayarak tüm Türkiye'nin sokaklara dökülmesine yol açtı. Gösteriler boyunca uygulanan devlet terörü direnişi geriletmek bir yana, daha da sertleşmesine ve tüm dünyanın gündemine oturmasına yaradı. Eylemler boyunca, bizzat eylemciler tarafından sık sık dile getirildiği üzere, bir anlık yanıp sönen bir patlama olmayı aşırp günlere-haftalara yayılan bir direnişe dönüşen büyük kitle hareketi, Gezi Parkı meselesinin çok ötesinde yıllara yayılan tepki birikimine yaslanıyordu. AKP iktidarının ekonomik, sosyal, siyasal saldırılarının ve şefinde cisimleşmiş despotizmin yıllar boyunca mayaladığı öfke patlaması, kimsenin inkar edemediği üzere AKP'ye 11 yıllık iktidarlaşma sürecinin en büyük şokunu yaşattı. Yankısı tüm dünyada hissedilen, Brezilya'dan Mısır'a yeni halk hareketleri dalgasını alevlendiren Haziran Direnişi sayesinde, Tayyip Erdoğan'ın popülaritesi efendileri tarafından bile açıkça tartışılır hale geldi. Dinci akımın şu sıralar geri dönülmez bir noktaya varmış olan iç iktidar dalaşının kızışma

belirtileri iyice ayyuka çıktı. AKP'yi iktidara taşıyan en büyük örgütlü güç olan Gülen cemaati tarafından Erdoğan'ın terbiye edilmesi ihtiyacından, güç kirlenmesi yaşadığından vb. daha açık şekilde söz edilir oldu. Yaz döneminde Tunus ve Mısır'da "ılımlı İslam modelinin" emperyalist efendisi tarafından dahi tescillenen çöküşü ise buna tuz biber ekti.

Direnış sadece AKP'yi sarsmakla kalmadı, başta medya olmak üzere tüm düzen kurumlarını etkin bir teşhire tabii tuttu. Partileri ve yayın kuruluşları üzerinden tekelci Türk burjuvazisinin ve düzeninin tepeden tırnağa nasıl bir kokuşma yaşadığı, tüm dünyanın gözleri önünde günlerce test edildi.

Safları netleştiren gelişmeler

Haziran Direnişi çözüm süreci aldatmacasına kapılmış olan, AKP ile kurulan masadan demokrasi çıkacağını uyan Kürt hareketini ve onun Türkiye solundaki örtülü-açık kuyrukçularını da afallattı. Dinci-gericiliğin tasfiyeciler oyununa, AKP'nin "Akil İnsanlar" komisyonları gibi propaganda mekanizmalarına, "Yargı paketi", "Meclis Komisyonu" gibi yalandan adımlara verdikleri destekle Kürt halk kitlelerini beklenti içinde pasifize edenler, Haziran günlerinde AKP'nin zayıflamaması telaşıyla hareket ettiler. Kürt hareketi saflarından bazıları bunda ölçüyü o denli kaçırdılar ki direnişi "Ergenekon işi" olarak damgalamayı yaz sonuna kadar sürdürmekte beis görmediler.

Haziran Direnişi, ayrıca hem ilerici sendikal mevzilerdeki koltukları üzerinden reformizmin bürokratik sendikal perişanlığına, hem de militan kitle eylemleri karşısındaki uğursuz rolüne daha ilk günden başlayarak ışık tuttu. Daha Taksim'in zapt edildiği ilk gün eylemi sonlandırmaya yeltenen reformist çevreler, hem bütün çatışma anlarında, hem 15 Haziran saldırısı öncesinde Tayyip Erdoğan'la yaptıkları görüşmedeki utanç verici tutumlarıyla, hem 11 ve 15 Haziran gecelerinde yapılan saldırılar öncesindeki yalpalamalarıyla, militan kitle mücadelesinin önündeki dalgakıranlar olmayı sürdürdüler. Devrimci siyasetlerin müdahalesi ve kitlelerin militanlığı sayesinde ki direniş ilk kitlesel forumlar üzerinden dövüşerek ve kaybetmeden geri çekilmeyi başardı.

Haziran Direnişi'nin politik ve moral gücünü koruyarak ve forumlara evrilerek geri çekilmeyi başardığı Temmuz ortalarına gelindiğinde, Kürt hareketi Öcalan'ın talimatları doğrultusunda sıkı sıkıya AKP'nin tasfiyeciler aldatmacasına yapışmış, birinci aşama olan ateşkes ve geri çekilme karşılığında anayasal ve yasal düzenlemeler bekliyordu hala. Oysa AKP yönetimindeki Türk sermaye devleti, Kürt halkının Rojava'daki fiili kazanımlarını özerkliğe taşıyacak geçici yönetim hazırlığına karşı cihatçı çete sürülerini Kürtler'in üzerine saldırtmakla meşguldü. Rojava halkının silahlı mücadelesi karşısında AKP bu kirli savaş siyasetinde de iflas etti; Kürt halkının kazanımlarını pekiştiren adımlarını engelleyemedi.

İflas eden "çözüm sürecini" yaşatma gayretleri

Eylül başlarında "çözüm süreci"nin fiilen çöküşü anlamına gelen çekilmenin durdurulması, AKP'yi yeni manevralara yöneltti. Bir kez daha Öcalan'ın umutlarına ve yardımlarına başvuruldu. Önce göstermelik bir "demokratikleşme paketi" ile, ardından da Barzani ve Şivan Perwer ikilisi kullanılarak sahnelenen Diyarbakır şovuyla tasfiyeciler aldatmacaya soluk aldırılmaya çalışıldı. Fakat hakkını teslim etmek gerekir ki hiçbir şey Öcalan'ın bu doğrultudaki çabalarıyla karşılaştırılmaz. Kürt halkı ve

hareketi saflarında tüm inandırıcılığını yitirmiş, Yüksekova cinayetleriyle son noktası konulmuş sayılan "süreç", Öcalan'ın MİT heyetine bağladığı umutlar ve AKP şeflerinin açıklamalarından ibaret bir şekilde yaşatılmaya devam ediyor. Zira AKP'nin bu oyalamayı hiç değilse yerel seçimlere kadar sürdürmeye büyük ihtiyacı var. Özellikle AKP-cemaat arasında yılın son günlerinde geri dönülmez bir noktaya gelen iktidar dalaşı, Kürt hareketinin oyalanıp dizginlenmesini AKP için yaşamsal hale getiriyor ve anlaşıldığı kadarıyla İmralı'daki masadan bu yönde umduğu verimi daha bir süre alacak gibi görünüyor.

AKP iktidarında "sendrom"a da konu olan Eylül ayı, aynı zamanda Haziran Direnişi'nin etkisinin canlılığını yansıtan militan kitle eylemlerine sahne oldu. ODTÜ Direnişi ve Tuzluca'yı'dan başlayan cemevi-cami projesi karşıtı eylemler Haziran'ın moral gücüne dayandılar ve dolaysız yankısı oldular. Bir kez daha görüldü ki Haziran'dan sonra "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır..."

Dinci gericiliğin iç iktidar kapışması

Bunun böyle olduğunu dinci-gericiliğin sürmekte olan iktidar-rant dalaşı da gösterdi. Hiç şüphesiz dinci-gerici iktidar blokundaki iç çatışmanın kontrolden çıkması, 2013'ün siyasal plandaki son önemli gelişmesi oldu. 7 Şubat 2012'de MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın ifadeye çağrılmasıyla su yüzüne vuran AKP-cemaat kapışması, Haziran Direnişi'nin basıncı altında, kızılı-erkekli tartışması, ardından dershanelerin kapatılması girişimi vb. yeni boyutlar alarak kirli çamaşırların döküldüğü bu son aşamaya kadar geldi. Dinci-gerici koalisyonun artık dikiş tutmayacağı konusunda kimsenin şüphesi yok. Dahası bu kapışma, salt AKP iktidarının hayallerine kibrit suyu dökmekle kalmayıp, sermaye düzeninin çirkefliliğine, dinsel gericiliğin karanlığına, Türk burjuvazisinin son istikrar kalesi-dayanağı sayılan, dünya pazarında dahi medarı iftihara konu olan din bezirganlarının paraya tapınışına da ayna tutuyor.

Sınıf cephesinde mevzi direnişler sürüyor

Burjuvazi cephesini son sürat yeni bir istikrarsızlık dönemine taşıyan 2013 yılı, işçi sınıfı cephesinden ancak mevzi eylemlerle geride kaldı. Haziran Direnişi'ne şiarlarıyla, kitle katılımıyla, militanlığıyla, Taksim Meydanı'nda oluşturulan kolektif atmosferle siyaseten rengini veren sınıf ve emekçi kitleler olmasına rağmen, işçi sınıfı direnişte kolektif kimliği ve öncü inisiyatifleriyle yer alamadı. Fakat bu, yıl boyunca işçi sınıfının hareketsiz kaldığı anlamına gelmiyor. Yılın ilk günlerinden itibaren işçi bölükleri Şişecam, Abdi İbrahim, Teknopark inşaat, Daiyang-SK Metal, Taral Makina, PMR Kauçuk, Bosch, THY, Arobus, İsdemir, tekstil TİS'leri, Feniş, Greif vs. bir dizi işletme ve alanda işgaller, grevler, direnişlerle gündemdediydi. Sanayi havzalarındaki yakın gözlemlerden biliyoruz ki Haziran'dan bu yana yaşanan toplumsal hareketlilik, sınıf ve emekçi kitleler arasında bir kaynaşma yaratmış, militan direnişler konusunda uyarıcı işlevi görmüştür.

İşçiler, emekçiler, gençlik, emekçi kadınlar, Aleviler, Kürt emekçiler de dahil toplumun tüm mücadele dinamikleri için 2013 gerçek bir başlangıç olarak geride kaldı. 2014'ü AKP'yle birlikte sermaye düzeninin iliklerine kadar sarsılmış olduğu, kendi pisliği içinde debelendiği bir şekilde karşıyoruz. Egemenleri ve çürümüş düzenlerini yeni bir çalkantı dönemi bekliyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin elinde ise "mücadeleye devam!" çağrısını 2014'e taşıyan, Haziran Direnişi'nin canlı meşalesi yükseliyor.

AKP, “paralel devlet” ve Kürt hareketi

Dinci-Amerikancı AKP, işbaşına geldiği günden beri, “mağdur edebiyatı” yapıyor. Bu sahtekârlığın belli bir dönem “geçer akçe” olduğu biliniyor. Öyle ki, avanak liberaller ve bazı umutsuz solcular bile, dinci-gericiliğin kuyruğuna takılarak, Ortaçağ karanlığı vaat eden zorbalara destek oldular.

İktidarı ele geçirme sürecinde burjuva devletin belli odaklarıyla çatışan AKP-cemaat koalisyonu, bu çatışmada “demokratikleşmenin temsilcisi” olarak pazarladı kendini. Washington’un tam desteği ile ordunun rejim içindeki konumunu zayıflatan dinci-gerici koalisyon, işi sağlama bağlayınca, keskin dışlerini göstermeye başladı. Hem içerde hem komşu halklara karşı saldırgan bir politika izleyen AKP iktidarı, Kürt hareketini ise, “barış süreci” söylemiyle oyalayarak, gücünün doruğuna ulaştı.

İktidarı ele geçirme sürecinde belli engellere takılsa da, hiçbir zaman mağdur olmadığı gibi, hiçbir zaman demokratikleşme gibi bir derdi de olmadı dinci-gerici koalisyonun. “Derin devlet”le hesaplaşması, bu militer yapıyı denetim altına almaktan ibaretti. İktidarı ele geçirinca, yasa/kural tanımaz olduğunu kanıtlayan gerici koalisyon için “iktidarın nimetleri”ni paylaşma zamanı, “zurnanın zırt dediği yer” oldu.

Dinci-gerici koalisyon, iktidarı ele geçirinca ortadan çatladı. Zira iktidarı ele geçirmek için birleşenler, sıra iktidarın paylaşımına gelince birbirine düştüler. Bu çatışma, cumhuriyet tarihinin en rezil yolsuzluk ve rüşvet skandalının patlak vermesini tetikledi.

Gücünün doruğuna ulaşan dinci-Amerikancı iktidar ölçsüz saldırganlık, obur rantçılık, kaba rüşvetçilik üçgeni üzerine yerleşti. Hal böyleyken, “mağdur edebiyatı” yapacak kadar da yüzüstü olan bu iktidar için, görünen o ki, deniz tükenmek üzere.

AKP hükümeti 12. yılında olmasına rağmen Tayyip Erdoğan ve müritleri, halen devlet içindeki çetelerle ve “dış mihraklar”la uğraştıklarını iddia ediyorlar. Ne zaman suçüstü yakalansalar, “paralel devlet”, “dış mihraklar”, “Yahudi lobisi” AKP’ye karşı harekete geçti diye, çığılı basıyorlar. Oysa bu güçler, AKP hükümetinin kurulmasına hem zemin hazırlayanlar hem yakın zamana kadar tam destek verenlerdir. AKP şefinin “dış güçler müdahale ediyor” diye ortalıkta dört dönmesi, bu “dış mihrakların” desteği olmadan hükümetinin ayakta durmasının imkansız olduğunu bilmesinden de kaynaklanıyor.

Her şeye rağmen bu sahtekarlık, geçen senelerde dinci iktidarın işine epey yaradı. Ancak Haziran Direnişi’nden sonra oluşan yeni durumda, kemikleşmiş AKP tabanı dışındaki toplum kesimlerinde bu demagojiye itibar eden kalmadı.

Hal böyleyken iktidar çatışmasının dışavurumlarından biri olarak gündeme gelen yolsuzluk ve rüşvet skandalını bu demagojik söylemle savuşturabileceğini sanan AKP şefi, kısa sürede kabinenin “etkin bakanları”ni feda etmek zorunda kaldı. Sıranın kendisine de gelmesinden ölümüne korkan Tayyip Erdoğan’ın “paralel devlet” söyleminin, bu kez ters tepme olasılığı da var. Zira koalisyon ortağı olan Gülen Cemaati’ni “paralel devlet” diye takdim

eden Tayyip Erdoğan, çırpındıkça batıyor. Cemaatin paralel devletten önce AKP’nin gayrı-resmi koalisyon ortağı olduğunu, sağır sultanlar bile biliyor. Yani ortada iddia edildiği gibi, bir “paralel devlet” varsa, bunun kurucusu AKP iktidarının ta kendisidir. Nitekim dinci-gerici koalisyonun çatlaması ilke veya değerler çatışmasından değil, tam da iktidar paylaşımından kaynaklanıyor. Rüşvet ve yolsuzluk skandalı patlak vermemiş olsaydı, dinci iktidarın “paralel devleti”, “hizmet hareketi” olarak anılmaya devam edecekti.

Bakanlarını feda etmek zorunda kalan AKP şefi, düne kadar yakın müttefik olduğu Fethullah Gülen’i “dış güçlerin ajanı” ilan ederek tehdit ediyor. Tayyip’le müritlerini, “kul/yetim hakkı yiyen hırsızlar” diye lanetleyen Cemaat şefi de, düne kadar AKP’nin koalisyon ortağı kendisi değilmiş gibi atıp tutuyor. Her iki taraf da riyakarlıkta sınır tanımasalar da, çatışma başlayınca birbirleri hakkında söyledikleri şeyler, gerçeği yansıtmaya başladı.

Operasyonun ilk dalgasında ortalığa saçılanlar, sadece AKP iktidarının değil, bu iktidarı 12 yıldır baş tacı eden sistemin de tepeden tırnağa kokuştüğünü kanıtlamaya yetiyor. Oysa açıklananlar halen “devede kulak” sınırlarında ve yeni yolsuzluk ve rüşvet dosyalarının da açılmasının gündemde olduğu belirtiliyor. AKP’nin harcadığı bakanlardan biri ise, yaptığı tüm işlerin Tayyip Erdoğan tarafından onaylandığını ilan ederek, “suç ortağı”ni ifşa etti.

Olayların seyri, bakanlarını harcayan AKP şefinin, yolsuzluk ve rüşvet rezaletinden paçasını kurtarmasının zor olacağına işaret ediyor. Gerici iktidar çatışması bu minvalde devam ederken, Kürt hareketine göz kırpan Tayyip Erdoğan, görüldüğü kadarıyla bir kez daha PKK lideri Öcalan’dan medet umuyor.

Rüşvet ve yolsuzluk rezaletinin üstünü örtmek için “paralel devlet” söylemine sarılan AKP şefleri, Kürt hareketine göz kırparak, kendilerine rağmen devlet içinde “özerk” hareket eden bu oluşumun, “barış sürecini” baltalamaya çalıştığı safatasını ortaya atıyorlar.

Bu safsatayı ciddiye alan olmasa da, Kürt hareketi ve onun medyadaki temsilcileri, AKP’yi yalnız bırakmamaya kararlı görünüyorlar. Zira Kürt medyasına savunulan tezlere göre, Fethullah Gülen Cemaati, PKK ile devlet arasındaki görüşmeleri baltalamak için yolsuzluk ve rüşvet operasyonunu başlatmış. Bu hamleyle darbe girişiminde bulunan cemaat, savaşın devamını istemek ve Kürt-Türk çatışmasını kıskırtmakla suçlanıyor. Cemaatin yanında, “barış isteyen AKP”,

“sütten çıkmış ak kaşık” gibi duruyor.

Oysa KCK liderlerinin, son aylarda yaptıkları sayısız açıklamada, AKP’nin Kürt hareketini tasfiye etmek istediği ve olmayan “barış süreci”ni seçimi kazanmanın bir aracı olarak gördüğü söylendi.

Kürt liderlerinin açıklamaları ve Kürt basınında yer alan makaleler bu minval üzere devam ederken, PKK lideri Öcalan da, “devletle görüşmeler iyi gidiyor” açıklamasını yaptı. Kürt hareketinden gelen aksi yönde sayısız ifade olsa da, işlenen tez, “AKP barış, Cemaat savaş istiyor” şeklinde özetlenebilir.

Görünen o ki, Kürt hareketi, Haziran Direnişi’nde işlediği ve sonra özeleştirisini verdiği hatayı tekrarlama eğilimindedir. AKP iktidarını yıkabilir diye Haziran Direnişi’nden uzak duran Kürt hareketi, şimdi de aynı kaygıya düşmüş görünüyor.

Kürt halkına karşı ırkçı-inkarcı politikayı ısrarla sürdüren AKP iktidarı, gırtlığına kadar da çirkefin içine batmış bulunuyor. Dahası bu çirkefin içinde boğulma ihtimali bile var. Hal böyleyken, “barış sürecini” kurtarmak adına bu dinci-gerici, zorba iktidara arka çıkmak, akıl almaz bir tutumdur. Ortaçağ’ın karanlık zihniyetini temsil edenlerden Kürt sorununa çözüm ummanın, hatta bu çözüme endekslenmenin sonuçlarından biri olan bu tutum, AKP’yi rahatlatılabilir, ancak Kürt halkına hiçbir şey kazandıramaz.

Yolsuzluk ve rüşvet skandalı içinde boğulmak üzere olan AKP şefine seslenen Kürt liderler, “kendini

kurtarmak istiyorsan, Kürt sorununu çöz ülkeyi demokratikleştir” diyorlar. Kokuşmuş burjuva cumhuriyeti demokratikleştirme çizgisinin yansımaları olan bu çağrılarının ne siyasi ne bilimsel ne de tarihsel bir temeli vardır.

Tarih karşısında gericileşmiş burjuva sınıfının en rezil temsilcilerinden, -üstelik gırtlaklarına kadar çirkefin içine batmışken-, ülkeyi demokratikleştirmelerini ve Kürt sorununu çözmelerini beklemek, boş bir avunmadan başka bir şey değildir. Hal böyleyken, yazık ki, Kürt hareketi, ısrarla bu tezi savunuyor.

Kürt halkının bütün kazanımları, on yıllara yayılan mücadele sayesinde mümkün olmuştur. Bu kazanımların korunup geliştirilmesi de, ancak mücadele ile mümkün olabilir. Dolayısıyla kokuşmuş burjuva

cumhuriyetten ve onun simgesi olan yolsuzluk ve rüşvet batağındaki dinci-gerici iktidardan medet ummanın, Kürt halkına kazandıracığı hiçbir şey yoktur. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin olduğu gibi, Kürt halkının da eşit, özgür yaşam özlemi, hem yozlaşmış dinci iktidarın hem gerici burjuva cumhuriyetinin yıkılması ve sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecektir. Ancak o koşullarda “paralel devlet”ten, “dış mihraklar”dan, “yabancıların ajanları”ndan, ve “kul-yetim hakkı yiyen rüşvetçi/hırsızlar”dan kurtulmak mümkün olacaktır.

Rüşvet ve yolsuzluk rezaletinin üstünü örtmek için “paralel devlet” söylemine sarılan AKP şefleri, Kürt hareketine göz kırparak, kendilerine rağmen devlet içinde “özerk” hareket eden bu oluşumun, “barış sürecini” baltalamaya çalıştığı safatasını ortaya atıyorlar. Bu safsatayı ciddiye alan olmasa da, Kürt hareketi ve onun medyadaki temsilcileri, AKP’yi yalnız bırakmamaya kararlı görünüyorlar.

Yolsuzluk operasyonu üzerine

Erdoğan ve bakanlarına kadar ilerleyeceği düşünülen operasyon şimdiden düzen siyasetini savaş alanı haline çevirmiş durumda. Bir kez daha bu vesileyle düzenin pislikleri bir bir ortaya dökülüyor.

Yaz dönemi Haziran Direnişi ile sarsılan dinci-gerici AKP hükümeti, 2013 yılının bitmesine günler kala bu kez de büyük çaplı bir yolsuzluk operasyonu ile zor günler yaşıyor. Yılın başlarında özgüveni yüksek, padişah yetkileriyle donatılmış, cumhurbaşkanlığı koltuğu için kolları sıvayan AKP şefi Erdoğan ve güruhunun kanatlarını birbirine tutturarak balmumu erimeye başladı.

Son bir haftadır yürütülen yolsuzluk operasyonunda birçok kişi gözaltına alındı. Aralarında bakan çocuklarının ve asalak sermaye sahiplerinin de olduğu haramilere yöneltilen suçlamalar ise rüşvet ve karapara aklama. Erdoğan ve bakanlarına kadar ilerleyeceği düşünülen operasyon şimdiden düzen siyasetini savaş alanı haline çevirmiş durumda. Bir kez daha bu vesileyle düzenin pislikleri bir bir ortaya dökülüyor.

Bozuk düzende sağlam çark olmaz!

Bu çapta bir yolsuzluk pisliğinin bir anda ortalığa saçılması bir şaşkınlık yaratsa da, mevcut tabloda esasen şaşılacak bir şey bulunmuyor. Dinci parti AKP, yolsuzluklara karşı olmakla övünerek hükümet olsa da emekçiler açısından bakanların, milletvekillerinin ve müdürlerin yolsuzluk yapması oldukça alışılabilir bir olgudur. AKP'yi bunca yıl farklı kılan ise bunların bu süre içerisinde gizli kalabilmiş olmasıdır. Oysaki başta Erdoğan olmak üzere her bir bakanın ve belediye başkanlarının 10 yılda trilyonları kazanmasının gerisinde oldukça yüksek olan maaşları değil, rüşvet, yolsuzluk ve devlet bütçesinin yağmalanması olduğu gün gibi açıktır.

Kaldı ki bu düzen baştan sona yağma, talan ve sömürü üzerine kuruludur. Bu açıdan yolsuzluk bu asalakların işlediği en hafif suçtur. Bu açıdan emekçilerin sırtından geçinen bu aygıtın dürüstlük beklemek ölüden gözyaşı beklemektir. Yasaları

emekçiler için en katı biçimde uygulayan sermaye devleti, egemenler için ise parayı veren düdüğü çalar ilkesini uygulamaktadır. Kaldı ki ortaya dökülen pislikler buzdağının sadece görünen kısmıdır.

İşçi ve emekçi düşmanlığında birleşenlerin it dalaşı

Operasyonu ilginç kılan ve günlerdir gündemi meşgul eden şey, düne kadar kol kola yürüyen dinci-gerici cenahların birbirine girmiş olmasıdır. Gülen cemaatiyle bir süredir çıkarları çatışan AKP hükümetinin dalaşlarının geldiği boyut operasyonun asıl can alıcı noktasıdır.

Operasyon öncesi cemaate "gelin silahları indirelim, yoksa ikimiz de kaybederiz" mesajı gönderen AKP hükümeti, yolsuzluk operasyonun açık hedefi olmanın acısıyla cemaati çete olarak tanımladı ve savaş açacağına sinyallerini verdi. Düne kadar koalisyon durumunda olanların bugün bu duruma düşmelerinin gerisinde rant ve soygun pastasının paylaşılması olduğu gün gibi açık. Ancak dikkat çekilen ikinci bir nokta ise, ABD'nin de bu operasyona dahil olduğu, en azından AKP'ye ayar çekmek için taraf olduğu yönünde.

Şöyle ya da böyle çatışan tarafların her biri işçi ve emekçi düşmanlığında birleşmektedir. Gülen Cemaati de AKP de, 12 Eylül askeri darbesiyle başlayan dönemde emperyalistler ve sermaye tarafından ortaya çıkarılan asalak takımındadır.

Yoğun bir düzen teşhiri ile işçi emekçiler sosyalizme çağırılmalıdır

Düzen partileri ve gerici güçler arasındaki dalaşma tarafların pisliklerini bir bir ortaya dökerken, işçiler ve emekçiler içerisinde devrimci propagandayı

güçlendirmek özel bir önem taşımaktadır. Sınıf devrimcileri işçi ve emekçilerin bu gerici dalaşmada şu veya bu tarafta olmasını engellemek için yoğun bir faaliyet örgütlemeli, emekçilere pisliğin kaynağını yani kapitalizmi gösterebilmelidir.

Operasyon vesilesiyle ortaya çıkan diğer bir olgu sağından-soluna düzen partilerinin çürümüşlüğüdür. Öncelikle CHP'yi ele alalım. Sarıgül gibi adı yolsuzluğa bulaşmış bir asalağı içinde barındıran, AKP'den ayrılanlara çekincesiz kucak açan bu gerici düzen partisi, düne kadar etmediği laf bırakmadığı cemaatle arayı iyi tutmaya bakmaktadır. İlkesizlik ve çıkarıcılık düzen partilerinin temelinde vardır. CHP bu açıdan Türkiye'nin en yanar döner partisi olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Önce Alevileri katleder, bugün savunucusu olur, imam hatipleri kapatır sonra savunur, şimdi yeniden saldırır.

Diğer bir sorun BDP sorunudur. Gezi Direnişi'nde AKP'yi yıpratmamak için uzun süre eylemlere mesafeli duran, hatta saldıran BDP çizgisi, bugün aynı tutumu tutarsız bir biçimde sürdürmektedir. "Çözüm süreci" için endişelenen BDP, bir yandan genel başkan düzeyinde yolsuzluklara karşı açıklama yaparken diğer yandan bu kavgadan AKP'nin yıpranmadan çıkmasını ummaktadır.

Diyarbakır milletvekili Nursel Aydoğan BDP'nin konuyla ilgili gerçek siyasetini dillendirmiştir: "Bugün, mahkemelere bu kararı aldılar, bir süre önce, MİT Müsteşarı Sayın Hakan Fidan'ı da tutuklamak istediler, onun da ifadesini almak istediler. Ama Sayın Hakan Fidan onlara teslim olmadı, bu anlayışa teslim olmadı. Eğer bunu başarabilseydiler, eğer bunu yapabilişeydiler, arkadaşan, Sayın Başbakan'ı da aynı şekilde belki tutuklamak için mahkemelere götürcekler, savcı karşısına çıkaracaklardı ama Sayın Başbakan da bu konuda direndi. Evet, direnmeseydi, süreç bu şekilde bu noktaya gelmeyecekti. (...) Biz bu gelişmeleri, bu zihniyeti çok iyi okuyoruz. Onlara pabuç bırakmayacağız, herkes bunu böyle bilsin. Kimsenin gücü bu ülkede artık bu barışın, bu çözüm sürecinin engellenmesine yetmeyecektir. Bu operasyonları yapanlar da aynı zihniyettir, bu operasyonların arkasında da çözüm sürecini sabote etmek vardır. Evet, net söylüyorum: Hükümetin gücünü azaltmak istiyorlar. Hükümeti farklı şeylerle muhatap haline getirip çözüm sürecinde daha dik durmasını, daha çözüm sürecinin arkasında durmasını engellemeye çalışıyorlar. Biz bunu anlamayacak kadar apolitik değiliz, biz bunları çözmeyecek kadar politikanın, siyasetin uzağında değiliz."

Geleceğini düzenle bütünleşmeye bağlayan Kürt hareketi için en tutarlı yaklaşım da budur. Tutarsız olan halen HDP gibi partilerin sol iddialarla ortaya çıkmaları, işçi ve emekçilerin adını ağızlarına almalarıdır.

Sınıf devrimcileri için yolsuzluk operasyonunun yarattığı en büyük olanak, bu vesileyle ortalığa saçılan pisliklerin, kirli ittifakların, ilkesizliklerin etkili bir teşhiri için uygun zeminin ortaya çıkmasıdır.

“Aslolan kazançsa gerisi teferruattır”

Söz konusu olan, artideğerin, emek gücünün sömürsü üzerine kurulu olan kapitalist düzene eğer, elbette kamu gücü olarak devlet de, biriken bu haksız kazancın adaletsiz dağılımını sağlamakla yükümlü olacaktır.

AKP-cemaat arasındaki siyasi hesaplaşmanın geldiği düzey, elbirliğiyle paylaşılan rantın hangi yol(suzluk)lardan elde edildiğini bir kez daha gösterdi. Haksızlıklar üzerine kurulu olan bu düzende işlerin böyle yürüdüğünü hemen herkesin bilmesine rağmen ortaya çıkanlar, başta AKP olmak üzere düzenin tüm aktörlerinin maskesini de düşürmüştü. Yandaşlarına “rüşvet alın rüşvet verin, çalın çırpın ekonomiye can verin” diyenler tam da “Karun gibi gelip Harun gibi zengin” olmuşlardı ki beklemedikleri bir anda suçüstü yakalandılar.

Yolsuzluğun burjuva hukukta en basit tanımı, “kamu gücünün özel çıkar sağlamak için kötüye kullanılması” şeklindedir. Söz konusu olan, artideğerin, emek gücünün sömürsü üzerine kurulu olan kapitalist düzene eğer, elbette kamu gücü olarak devlet de, biriken bu haksız kazancın adaletsiz dağılımını sağlamakla yükümlü olacaktır.

Türkiye’de bakanların, bakan çocuklarının, belediye başkanları ve üst düzey daha birçok görevlinin, inşaat sektöründe faaliyet gösteren bazı burjuvaların adının karıştığı son yolsuzluk operasyonunun ayrıntılarında tam 100 milyar Euro’dan bahsedilmektedir. Yaklaşık 300 milyar liraya tekabül eden bu miktar Türkiye’nin milli gelirinin yaklaşık dörtte biridir. Neredeyse Türkiye’nin bir yıllık bütçesine denktir. Türkiye’nin yıllık dış ticaret açığı bu miktarın yaklaşık yarısıdır.

Türkiye’nin 2012 yılındaki toplam vergi gelirini ise aşmaktadır. Yine yolsuzluğun boyutuna ilişkin iddia edilen hacim, Türkiye’nin bir yıllık faiz yükünün yaklaşık 8 katıdır. Şimdiye dek açığa çıktığı kadarıyla yolsuzluğun ayakları altın kaçakçılığı, hayali ihracat ve usulsüz para transferlerinden oluşmaktadır. Ardından TOKİ ve usulsüz arazilerin imara açılmasının yanı sıra belediyelerce usulsüz imar düzenlemesi yapmak ve kültür-tabiat varlıklarının kanuna aykırı biçimde kullanılması, yani tarihi eser kaçakçılığı gelmektedir.

Küçük hırsızların el feneriyle büyük hırsızlarına deniz fenerleriyle hırsızlık yaptığı AKP hükümeti döneminde, 60 yolsuzluk vakasının açığa çıktığı söylenmektedir.

Erdoğan’ın İsviçre’deki banka hesapları, Hatay ilindeki Ali Dibo olayı, İzmir Devlet Demiryolları liman taşıma ihalesi, İstanbul Büyükşehir Belediyesi araç sigortalama ihalesi, Devlet Demiryolları istasyon yenileme ihalesi, TMSF otel ihaleleri, Derince arazi satımı, Balıkesir SEKA, Halk Bankası Net Holding alacağı, Mavi Akım formül yenileme işi, SSK’da Roche yolsuzluğu, Aycell-Aria birleşmesi, Aycell-Siemens anlaşması, Bingöl deprem konutları, Millî Eğitim Bakanlığı 62 ilköğretim okulu ihalesi, TÜPRAŞ’ın yüzde 14,76’lık hissesinin Yahudi bir patrona peşkeş çekilmesi, Beyaz enerji, Isparta, Çorum, İstanbul, Kayseri, Nevşehir, Amasya, Samsun belediyeleri, Sabah-ATV Grubu satışı ve kredisi, Telekom’un özelleştirilmesi, Bolu tünelleri, Karadeniz otoyolu fiyat farkı ödemeleri bunlardan bazılarıdır.

Dini imanı para olanların, minareyi çalıp kılıfına yuvarladığı başarılarından ötürü 2002’den bu yana

korudukları makamları tehlikeye girmişken, ortaklar da birbirine düştü. Böylece bu orta oyununda ahali, düzenbazların hilesini seyretme imkânı buldu.

Elbette bu oyunda sahne düzeni çok önceden hazırlanmış, roller iyice ezberletilmişti. Öyle bir mizansendi ki seyirciye bile rol verilmişti. Devlet erkânı “benim memurum işini bilir”, “verdimse ben verdim” diyerek kasalarını doldururken seyircilere de “her mahalleye milyoner” sözü verecekti. Aşka gelen seyirci ise “devletin malı deniz, yemeyen domuz” diye tempo tutacak ve “her koyunun kendi bacağından asılacağına” kanaat getirecekti. Bu oyunda hırsızların payına han hamam, “kısa yoldan köşe dönmeyi” uman ahaliye ise sadece din iman düşecekti. Ustaca hazırlanmış bu mizansende böylece “balık baştan kokacak” ve herkese bir rol verildiğinden hiç kimsenin gıki çıkmayacaktı.

Osmanlı’dan bugüne peşkeş geleneği sürüyor

Kapitalist sistem de diğer tüm sömürü düzenleri gibi adaletsizlikler üzerine kurulu olduğundan benzeri tüm yolsuzlukların asıl kaynağıdır. Yaşadığımız coğrafyada da durum haliyle böyledir. Peşkeş sözcüğü, Osmanlı’da üst düzeyde bir devlet memuruna verilen ‘yasal hediye’ idi. Büyük bir vezir, birisinin işini yaptığında bu yardıma karşı “pişkeş” alırdı. Yani yasal bir rüşvet. Ecdattan devralınan bu uygulama da diğer yöntemler gibi cumhuriyetle birlikte devam etmiş, sistemin işleyişi gereği yöntem değişmemiş ancak niteliği değişmiştir.

Cumhuriyetin ilk yıllarında “İş Bankası Grubu” diye adlandırılan çiçeği burnunda yeni kapitalistlerin 1925’de kurdukları Şeker Şirketi, CHP milletvekilleri Şakir Kesebir, Edirne Mebusu Faik Öztrak, Bilecik Mebusu İbrahim Çolak ve “Şeker Kralı” Hayri İpar’dan oluşmaktadır. Bu kapitalist ortaklık şeker ithalatını ele geçirmiştir. İş Bankası’nın nüfuzu kullanılarak şeker fabrikalarının üretimi düşük tutulmuş, ithal malı şekerler tekelden satılarak büyük kazançlar sağlanmıştır.

İş Bankası Grubu’nun el attığı diğer bir alan ise Paşabahçe Şişe ve Cam fabrikalarıdır. Bu sermayedarlar fabrika ürünlerinin fiyatlarını yüksek tutup sattırmayarak yerine kendilerinin ithal ettiği Polonya ve Alman mallarını piyasaya ucuza vermişlerdir. Kârlarını bu yolla arttırmışlardır.

Türk parasını devalüe eden 7 Eylül 1946 (1 dolar 100 kuruştan 280 kuruşa çıkmıştı) kararlarının CHP iktidarına önceden bildirildiği, CHP’li sermayedarların piyasa oyunu yaptırdığı, açıktan milyonlar kazandırılarak komisyon alındığı, o dönem de açığa çıkmıştır. 1946’da çok partili dönemin başlamasından sonra da zamanın Gümrük ve Tekel Bakanı Suat Hayri Örgüplü’nün yargılandığı ve bakanlığın birçok memurunun adının karıştığı bir yolsuzluk davası bulunmaktadır.

İnönü’nün oğulları Erdal ve Ömer’e Dolmabahçe Sarayı’nın öğrenci yurdu olarak tahsis edilmesi, Ecevit’in hükümet kurmak için 13 AP milletvekilini satın aldığı “Güneş Motel Yolsuzluğu” da başka örneklerdendir. 1980 öncesinde öne çıkan yolsuzluk olaylarından biri de ‘Lockheed Skandalı’dır. Tüm

dünyada çok sayıda tutuklama ve mahkûmiyetlere neden olan bu olayın, Türkiye’de ucu askeri bürokrasinin üst kademelerine kadar gittiği için üzeri çizilmiştir. 1950’den itibaren Türkiye’nin siyasal hayatında siyasal iktidarlardan güç alan aile, akraba ilişkisine dayanan “adam kayırma dönemi” artarak sürmüş, “hayali ihracat” ve “mobilya yolsuzlukları” gibi kendine özgü yolsuzluk örnekleri yaşanmıştır.

12 Eylül sonrası “durmak yok yolsuzluğa devam”

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi 24 Ocak Kararları’yla birlikte Türkiye de kapitalist-emperyalist sistemin işleyiş yasalarına ayak uydurmaya çalışmış, bu aynı çaba rüşvet ve yolsuzluk alanlarında da kesintisiz devam etmiştir. 13 Nisan 1982 tarihinde Sosyal Güvenlik Bakanı Hilmi İşgüzar, 16 Mart 1982 tarihinde de Gümrük ve Tekel Bakanı Tuncay Mataracı’nın görevlerini kötüye kullanmaları sebebiyle haklarında işlem yapılmıştır.

Siyasal hayatta çıkar işleri yürütülürken kapının açılmasını kolaylaştıran anahtarın “yengenin selamı” olduğu bu dönemde de yolsuzluklar artarak devam etmiş, Çankaya’nın şişmanı gününü gün ederken işçi ve emekçiler daha da yoksullaşmaya devam etmiştir.

Bu yıllarda ortaya çıkan başlıca yolsuzluk olayları arasında, Devlet Bakanı İsmail Özdağlar’ın adının karıştığı rüşvet yolsuzluğu, F-16 savaş uçağı alımıyla ilgili rüşvet olayı, İstanbul Bankası yolsuzluğu, Jaguar Olayı, Karayolları yolsuzluğu, Emlakbank yolsuzluğu vb. yolsuzluklar bulunmaktadır.

Devamında açığa çıkan önemli yolsuzluk vakalarından bazıları da 1991 yılında TURBAN Genel Müdürü ve dönemin DYP Milletvekili Ömer Bilgin’in yaptığı TURBAN yolsuzluğu, Demirel ve *Tercüman* gazetesinin sahibi Kemal Ilıcak’ın adının geçtiği 1992 İLKSAN Yolsuzluğu, İSKİ’nin Genel Müdürü Ergun Göknel ve Murat Karayalçın’ın adının geçtiği 1993 İSKİ yolsuzluğudur. Yine 1997 yılında Mercüme Yolsuzluğu vardır. Aralarında Abdullah Gül’ün de yer aldığı eski Refah Partisi yöneticilerinin, Süleyman Mercüme’kin bulunduğu, Bosna Hersek’e yardım kampanyası adı altında toplanan paraların kampanya yürütücülerinin ceplerine gittiği bu yolsuzluk da üzeri örtülen yolsuzluklardan biridir. Tıpkı Refah Partisi’nin 1998 senesinde kapatılmasından sonra aldığı 1 trilyonluk (TL) hazine yardımını devlete iade etmemesi üzerine açılan davada olduğu gibi. Yani Erbakan’la özdeşleşen ve bilinen adıyla kayıp trilyon davası. 2001’de OYAK yolsuzluğu da bilinenlerdendir. 2004 yılında patlak veren Roche skandalında ise devlete yüksek fiyatla ilaç satmaktan 18 kişi hakkında dava açılmış, 7 sanık beraat etmiş, 11 sanık ise zaman aşımıyla dava dosyasından düşmüştü. En çok ün yapan yolsuzluklar arasında ise 2008 Deniz Feneri davası ve 2011 şike davasıdır.

Tüm bu örneklerin anlattığı tek şey rantın, yağmanın, rüşvetin, yolsuzluğun kaynağının kapitalist sömürü düzeni olduğudur. Bu ve benzeri haksızlıkları, adaletsizlikleri ortadan kaldırmak için üretilen tüm zenginliklerin yine birlikte, eşitçe paylaşılabilirliği bir sisteme ihtiyaç vardır ki bu düzenin adı sosyalizmdir. Elde edilenleri, birikenleri adilce paylaşırma, dağıtma görevini yerine getirecek öyle bir siyasi mekanizmaya ihtiyaç vardır ki, bu mekanizma işçi sınıfı ve emekçilerin bizzat denetiminde, yürütücülüğünde ve yönlendiriciliğinde olabilmelidir ki adı sosyalist işçi devletidir.

Binler ranta, yağmaya karşı Kadıköy’de buluştu

“Artık Yeter! Yağmaya Karşı Haydi İstanbul’u Savunmaya!” şiarıyla 22 Aralık’ta Kadıköy’de düzenlenen kent mitingine binlerce kişi katıldı.

Miting için Söğütluçeşme ve Haydarpasa Numune Hastanesi önünde toplanılarak miting alanına yüründü. Çoğunlukla park forumlarının katıldığı kolların en önünde Kuzey Ormanları Savunması pankartları taşındı. Mitinge meslek odalarının yanı sıra, öğrenciler, kentsel dönüşüm kısıcındaki emekçiler, ilerici ve devrimciler de katıldı.

Miting’in ana temasını operasyonla birlikte ortaya çıkan yolsuzluklar oluştururken, atılan sloganlar ve taşınan dövizlerde de bu tepki öne çıkıyordu.

Yürüyüş kollarının miting alanına ulaşmasıyla birlikte miting programı da başlatıldı. Alana giriş devam ettiği sırada polis tacizlerine kitlenin karşılık vermesiyle gerginlik yaşandı. Sonrasında ise polis tazyikli su ve gaz bombalarıyla kitleye saldırdı. Polis saldırısına karşı kitle de taşlarla karşılık vererek kendini savundu. Polis saldırısında birçok kişi yaralanırken 64 yaşındaki Elif Çermik’in yoğun gaz nedeniyle kalbi durdu. Çermik hala yoğun bakımda. Ayrıca saldırıya maruz kalan basın emekçilerinden *Birgün* muhabiri Elçin Yıldırım koluna isabet eden gaz fişegiyle, *Özgür*

Gelecek muhabiri Songül Araç ise gözünün altına gelen plastik mermiyle yaralandı. Bir süre yaşanan çatışma polislerin geri çekilmesiyle sona erdi ve miting devam etti.

Cihan Uzunçarşılı Baysal kürsüye çıkarak miting katılanları selamladı.

Ardından Tozkoparan Mahalle Derneği’nden Ömer Kiriş bir konuşma gerçekleştirdi. Mitingin devamında kadınlar adına, LGBTİ bireyler adına ve Kuzey Ormanları Savunması adına konuşmalar yapıldı.

Müzik dinletisiyle devam eden miting Meluses’in seslendirdiği ezgilerle sonlandırıldı.

Mitingin ardından kitle Boğa’ya yürüyüş yaptı. Boğa heykelinin bulunduğu alanda yolu trafiğe kapatarak bekleyen kitle, bir süre sonra yolsuzlukları protesto etmek için AKP Kadıköy İlçe Binası’na doğru yürüyümeye başladı. Polis AKP İlçe Binası önünde kitleye saldırdı. İlk önce TOMA ile tazyikli su sıkılırken, bir süre sonra barikat kuran gençlere gaz bombası ve plastik mermilerle saldırdı.

Saldırının ardından kitle ara sokaklara dağıldı. Eylem bir süre daha devam ettikten sonra sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Beşiktaş

Abbasğa Forumu, 25 Aralık günü Beşiktaş’ta yürüyüş düzenleyerek AKP hükümetinin yolsuzluklarını protesto etti.

Çarşı’daki Kartal Heykeli önünde buluşan Abbasğa Forumu bileşenleri, “3 Bakan yetmez hükümet istifa” yazılı pankartlarını açtılar. Burada yapılan konuşmada, hükümet istifa edene kadar sokaklarda olunacağı, sadece 3 bakanın istifasının yeterli olmadığı dile getirildi. Erdoğan Bayraktar’ın AKP şefi Erdoğan’ın talimatını gözler önüne serdiğine dikkat çekildi ve sokaklardan ayrılınmayacağı söylendi. Ayrıca AKP’nin sarsıntı içinde olduğu ve bu çatlağın derinleştirilmesi gerektiği açıklaması yapıldı.

Daha sonra semt içerisinde bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Kadıköy

25 Aralık günü, Boğa heykelinde Yoğurtçu Parkı Forumu’nun çağrısıyla toplanan yüzlerce kişi Bahariye Caddesi ve Moda Caddesi üzerinden sloganlarla yürüyerek kilise sokağından tekrar ana caddeye çıktı.

Ana caddeden tekrar Boğa heykeline gelen kitle bir süre daha konuşmalar ve sloganlarla yolsuzluk ve rantı teşhir etti.

Eylem sırasında Haziran Direnişi’nde katledilenler de sloganlarla anılırken Berkin Elvan için de yazılamalar yapıldı.

Sonrasında ise kitlenin bir kısmı AKP Kadıköy İlçe Binası’na doğru yürüyüşe geçti. AKP önüne yığınak yapan polisler tazyikli su ve plastik mermilerle kitleye saldırırken kitle de taşlarla ve sloganlarla bir süre karşılık verdi.

Toplantı ve yürüyüş hakkı “yasak” kısılcacında

Haziran Direnişi kitlelere yalnız olmadıklarını ve güçlerinin farkına varmalarını öğretmekle beraber ezber bozan bir dizi deneyim bıraktı. Kitleler kendi özdeneyim hanelerine yazılanlarla yol yürümeye devam ederken, direnişin etki ve sonuçları en çok da düzenin temellerinde yarattığı sarsıntılarda kendini gösterdi. AKP şefi Tayyip Erdoğan Haziran'ın ilk günlerinde “aslan”lar gibi kükrесе de, direnişin yollarını tıkayıp, ilerici ve devrimci avına çıksa da ardında titreyen kuyruğunu gizleyemedi.

Haziran Direnişi'yle sarsılan AKP hükümeti, ortalığa saçılan yolsuzluk ve rüşvet batağı üzerinden yeni bir krizin içerisine girmiş bulunuyor. Cemaatle tutuştuğu kapışmada pislikleri ortalığa saçılan AKP hükümetinin sonu çok uzaklarda görünmüyor. Tüm bu pisliğin faturasını sineye çekerek ABD'nin emriyle “deliğe süpürülmeleri” yakındır. Tıpkı kendinden öncekiler gibi. Ancak şu farkla; faremiz kuyruğunu dik tutup deliğe aslan edasıyla girme derindedir.

Ancak ortalığı kaplayan toza dumana rağmen, düzenin tüm kurumları bu kargaşa içerisinde kendi temellerini sağlama alma hesapları içerisinde. Kendi ahırlarında tepişenler, belden aşağı vurup rüştünü ispatlamaya çalışanlar, söz konusu işçi ve emekçilere, kitlelere yönelecek saldırı yasaları olduğunda, temel hak ve özgürlüklerin talanı olduğunda elele vererek “seyre doyum olmayan” bir mizansende beraber hareket edebiliyorlar. Açlık sınırının altında bir yaşam standardına layık gördükleri kitlelerin en küçük bir kalkışmasının önünü almak söz konusu olduğunda ise, cansiperane bir çırpınıyla saldırıya geçebiliyorlar. Bunun en son örneğini İçişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun uygulanmasına dair değişiklik yapılmasına karar veren yönetmeliği resmileştirerek gösterdiler. Buna göre artık toplantı yapılabilmesi için örgütleyenler adına en az 48 saat öncesinde “düzenleme kurulu başkan ve üyelerinin tamamının” imzalayacağı bir bildirim mahallin en büyük mülkî amirliğine verilmesi zorunluluğu getiriliyor. Bu bildirimde TC kimlik numarasının ve adli sicil beyanının eklenmesi şartı da koşuluyor.

Kitlelerin fiili-meşru eylemleri ve direnişler sömürü düzeninin dinci-gerici sözcülerini epeyce rahatsız etti. Zira Newroz yasağını, 1 Mayıs Taksim yasağını delen, alanları özgürleştiren kitleler en son Taksim Gezi Parkı'nı ve Ankara Kızılay Meydanı'nı zapederek kendi

yasalarını fiiliyatta hayata geçirdiler. İşte bu adımlar bir yandan kitlelerin gücünün hiçbir yasağı tanımadığını gösterirken diğer yandan demokrasi timsali kesilen dinci-gerici partinin ikiyüzlülüğünü bir kez daha ortaya koydu. Demek oluyor ki, kitleler bir kez daha alanları zaptederken maskelerini indirdiler. Bir kez daha düzen güçleri kitleler önünde teşhir oldular.

Haziran Direnişi'nden altı ay sonra ve AKP'nin acı feryatlarının duyulduğu böylesi bir dönemde yapılan yasal değişikliklerle yasakçı zihniyetlerine meşruluk kılıfı uydurma çabaları ayrıca dikkat çekicidir. Düzen güçleri de çok iyi bilmektedir ki Haziran sadece bir başlangıçtır. Haziran Direnişi'nin arkası gelecektir. Bugün yolsuzluk ve rüşvet adıyla düzenin pisliğinin etrafa saçıldığı gerçeği ise, işte bu başlangıcın devamına yol düzleyecek zeminler barındırmaktadır. AKP hükümeti bunun korkusuyla saldırganlaşırken emperyalistler ve yerli işbirlikçileri “yeni” CHP'yi parlatıp ABD'ye yollayarak düzenin bekası için siyasal manevralar sergilemekte. Bir diğer yandan ise son yasa değişikliğinde olduğu gibi temel hak ve özgürlüklere ket vurma, hareketin akış yollarını tıkama ön hazırlığını da elden bırakmamaktalar. Bu açıdan söz konusu yasal değişiklik salt kendi başına AKP hükümetinin alışıldık yeni bir saldırısı olmanın ötesinde bir anlam taşımaktadır.

Hiç şüphe yok ki, AKP-cemaat tartışmaları çerçevesine indirgenmeye çalışılan tüm bu gerilim artarak devam edecektir. Çatlak derinleşecek, kapitalist sömürü düzeni sarsılan temellerine yeni kurbanlar vererek harcinı tekrar karacaktır. Bu ayakta kalma mücadelesinde ise işçi ve emekçilere yönelecek yeni saldırılar da yoldadır.

Düzen güçlerinin kendi cephelerinden ortaya koydukları ve temel hak ve özgürlüklere yönelen saldırılarda somutlanan tüm bu politik ataklar ancak kitlelerin fiili-meşru eylemlilikleriyle bertaraf edilebilir. En son Haziran Direnişi'nde kitleler nezdinde sergilenen pratik tutum bu açıdan öğretici olmuştur.

İşte bu mücadele aynı zamanda yolsuzluk düzeninin temellerine atılacak dinamit olacaktır. Evdeki hesap çarşıya uymayacak, her bir saldırıları gerisin geri kendilerini vuracaktır. Haziran'dan bu yana uykuları kaçanlar temsil ettikleri sömürü düzeniyle beraber tarihin çöplüğündeki yerlerini almaktan kurtulamayacaktır.

Gezi iddianamesi kabul edildi

Gezi eylemleri sonrasında savcılığın 255 kişi hakkında hazırladığı iddianame mahkemeye sunuldu. Savcılık, iddianamede adı geçenler için 1 ile 11 yıl arasında değişen hapis cezaları istedi.

İstanbul 55. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek olan duruşma 5 Mayıs tarihinde başlayarak beş gün boyunca sürecek.

Mahkeme heyetinin kabul ettiği iddianamede; “Toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanuna muhalefet”, “görevi yaptırılmamak için direnme”, “ kamu görevini usulsüz üstlenme ve kamu malına zarar verme”, “özel kıyafetleri usulsüz kullanma”, “suçluyu kayırma”, “ibadethaneyi kirletmek suretiyle zarar verme” ve “hırsızlık” suçlamaları yer aldı.

İddianamede Bezmi Alem Valide Sultan Camisi'nde içki içildiğine dair birşey yer almazken, “kamu görevini usulsüz üstlenme” maddesiyle yaralananlara sağlık hizmeti veren hekimler hedefe çakılmış görünüyor.

Sakarya direniş davasından beraat

Sakarya'da Haziran Direnişi'ne yönelik yargılama 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Davada önce eylemcilerin savunmaları alındı. İlk duruşmada savunması alınmayan 10 eylemci polis şiddetini protesto etmek için yürüdüklerini, yürüyüş yapmalarının anayasal hak olduğunu söyledi.

İfade işleminin bitmesinin ardından mahkeme heyeti, eylemlerin “düşünceleri açıklama ve yayma hakkı kapsamında kaldığı ve kişilerin suç işleme kasıtlarının olmadığı” açıklamasıyla beraat kararı verdi. Sakarya'da bu davanın dışında “2911 sayılı gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefet” kapsamında 24 eylemci için açılmış bir dava daha bulunuyor.

13 yaşındaki çocuğa açılan dava ‘zorunluluktan’(!)

Çanakale'de Haziran Direnişi eylemlerine katılan, burada yerlere spreyle “Faşizme ölüm!” gibi şiarlar yazan 13 yaşındaki çocuk hakkında dava açılmıştı. Çocuğun 6 yıl hapsinin istendiği davada, bu olmadığı takdirde ailesinden alınması da gündeme getirilmişti.

Konunun gündeme gelmesinin ardından açıklama yapan Çanakale Cumhuriyet Başsavcılığı, çocuğa dava açmanın zorunluluk olduğunu iddia etti. 13 yaşındaki çocuktan “suça sürüklenen çocuk” ifadesiyle bahsedilen açıklamada, “o ve onun yaş grubundaki çocuklar işlediği suçun anlam ve sonuçlarını kavrayamayacak olsalar dahi, haklarında kamu davasının açılmasının zorunlu olduğu” iddia edildi. Böylelikle düzen yargısının ceza algısını da özetleyen açıklamada, cezalandırmanın çocuk mahkemesi hakiminin kararına bağlı olduğu ifade edildi.

Baskı ve işkenceye karşı mücadeleyi yükseltelim!

Tecrit duvarları arasında tüm baskılara rağmen kesintiye uğramadan süren direnişin sesine kulak vererek dışarıda güçlü bir mücadele örgütlemek ise acil bir sorumluluk olarak ortada durmaktadır.

Kitle eylemlerine yönelik saldırganlığın sistematik bir hale getirildiği, Yüksekova örneğinde olduğu gibi emekçilerin sokak ortasında katledildiği, toplumsal muhalefetin gözaltı ve tutuklama terörü ile dizginlenmeye çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Sermaye iktidarı ara vermeden uyguladığı baskı ve yasaklarla yaşamın her alanını büyük bir hapisane haline getirmiş durumda. Çalışma yaşamı, üniversiteler, sokaklar yani kısacası tüm gündelik yaşam sermayenin kuşatması altında. Dün keyfi olarak uygulanan, bugün ise büyük oranda yasal hale getirilen polis devleti uygulamaları sayesinde işçilerin ve emekçilerin attığı her adım kontrol edilmekte.

İşçi, emekçi, ilerici ve devrimci güçlerin karşı karşıya kaldığı faşist baskılar, hapisaneler cephesinde çok daha çetin bir seyir izliyor. Tecrit duvarları arasında tüm baskılara rağmen kesintiye uğramadan süren direnişin sesine kulak vererek dışarıda güçlü bir mücadele örgütlemek ise acil bir sorumluluk olarak ortada durmaktadır.

21 hapisanede aynı anda gerçekleştirilen 19 Aralık Katliamı ile F tiplerine kanlı geçişten bugüne tecrit duvarları arkasında uygulanan baskılar artarak sürdü. F tiplerine karşı gerçekleştirilen büyük

Ölüm Orucu Direnişi ve sonrasında tedman kurallarına karşı ortaya konan direniş kararlılığı ile sermaye devletinin tüm zorbalıkları boşa çıkarıldı. 19 Aralık 2000'den bugüne F tiplerinde ilerici ve devrimci güçlerin karşı karşıya kaldığı insanlık dışı uygulamalar; ağır disiplin yönetmelikleri, jandarma ve gardiyan işkencesi, hasta tutsakların tahliye dilmeyerek ölüme terk edilmesi gibi çeşitli biçimler altında devam etti.

F tipleri başta olmak üzere ülkenin dört bir yanındaki tüm hapisanelerde uygulanan tecrit koşulları tutsaklarda fiziksel, sosyal ve psikolojik açıdan olumsuz etkiler yaratmaktadır. Hapisanelerin fiziksel koşullarının dolaysız etkisiyle tutsaklar hastalanmakta ve sağlık hizmetlerinden bilinçli şekilde yararlanmalarına engel olunmaktadır. Bu koşullar yüzünden sağlıkları bozulan, yaşamsal tehlikesi bulunan hastalıklara yakalanan tutsaklar ise yok sayılmakta ve burjuva hukuk kurallarının taraflı bir şekilde devreye sokulması ile hapisane koşulları altında ölümü beklemek zorunda bırakılmaktadır.

Tedavisi mümkün hastalıkları olan tutsakların durumları ağırlaşmakta ve hastalıkları ilerlemektedir. Güler Zere gibi pek çok siyasi tutsak bu şekilde sermaye devleti tarafından bilinçli olarak katledilmiştir. Müebbet hapis cezası alan, 13 yıldır tutuklu olan ve 2000 yılından beri mesane kanseri ile mücadele eden Erol Zavar, 28 kez ameliyat olmasına rağmen hala tahliye edilmedi. Bu durum sermaye devletinin izlediği hapisane politikasının bir aynasıdır. Erol Zavar gibi pek çok isim ağır tecrit koşulları altında hücrelerde tutulmakta, bu nedenle hastalıkları ilerlemekte ve tedavileri engellenerek ölüme terk edilmektedir. Resmi verilere göre 140 bin 520 kişi cezaevlerinde bulunmaktadır. 7 yılda hapisanelerin doluluk oranı ikibuçuk kat artmıştır. 460 hasta tutsak Adli Tıp Kurumu'na başvurmuş, 417'si ise reddedilmiştir. 14 hasta tutsak ise rapor beklerken yaşamını yitirmiştir. Şu an 163 tutsak ağır hastadır. Hastane sevklerinin gecikmesi ya da keyfi gerekçelerle engellenmesi, kelepçeli muayene ve askerin muayene odasından çıkmaması, bu nedenlerle tedavinin bir işkenceye çevrilmesi öne çıkan diğer sorun alanıdır. Yıllardır devrimci tutsakların sağlık hizmeti alması bu tür insanlık dışı uygulamalar ile engellenmektedir. Sermaye iktidarı, çıkardığı yeni yasa ve

yönetmeliklerle cumhuriyet savcılarına geniş bir "takdir yetkisi" tanıyarak 'toplum güvenliği bakımından tehlikeli' olarak fişlediği devrimci tutsakların Adli Tıp Kurumu'nun raporuna rağmen tahliye edilmesinin önüne engel koymuştur.

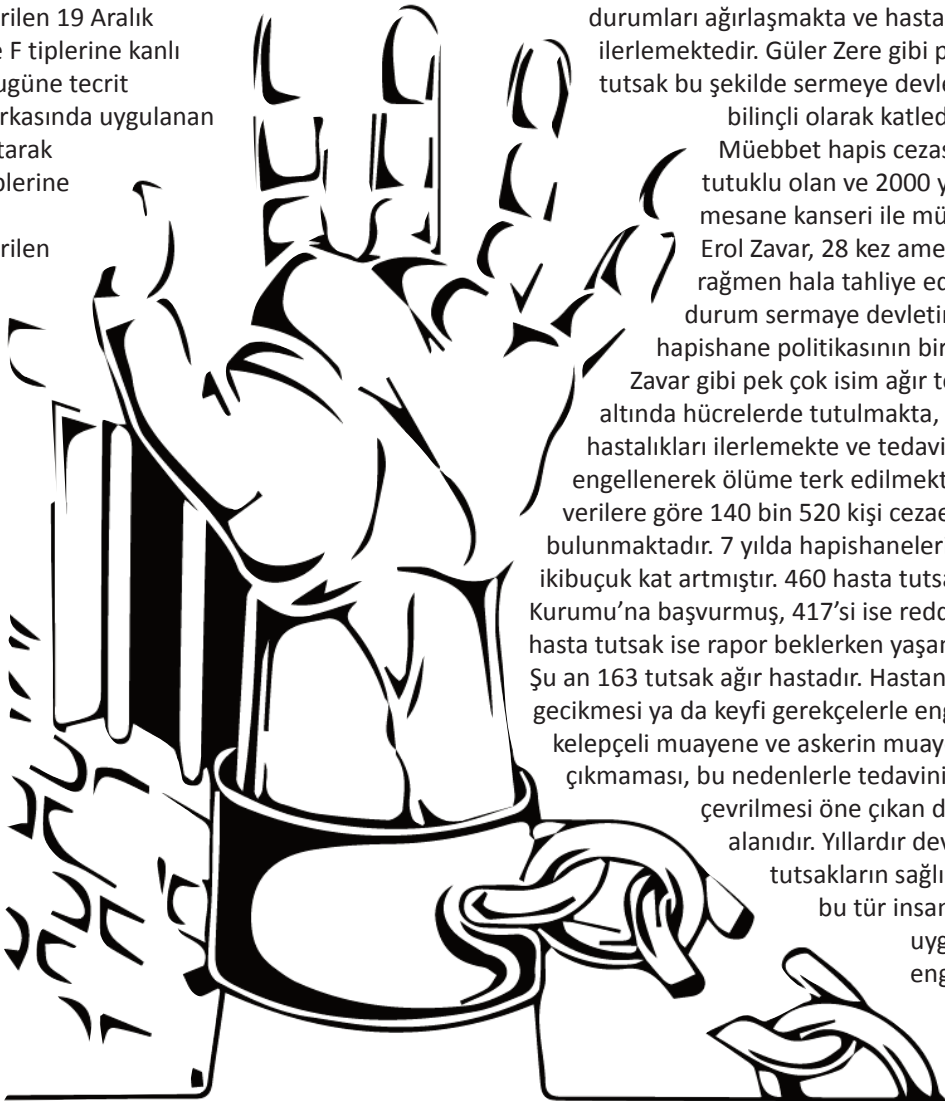
Türkiye'de hapisane gerçeği Nazilere rahmet okutacak boyutlara ulaşmıştır. Devrimci-siyasi tutsakların hapisanelerde yüz yüze kaldığı kötü muamele son yıllarda çığırından çıkmıştır. Tüm hapisanelerde benzeri sorunlar öne çıkıyor. Bu uygulamalar sistematik ve bilinçli bir yöntem olarak devreye sokulmaktadır. İlk tutuklama anında uygulanan çıplak arama dayatması, hapisaneler arası sevklerde dahi keyfi bir şekilde yapılmaktadır. Onursuz çıplak arama uygulaması sistematik bir işkence yöntemi olarak uygulanmaktadır. Ayrıca çoğu zaman gece yarısı yapılan keyfi sürgünler ile devrimci tutsaklar cezalandırılmaktadır.

Ağırlaştırılmış müebbet hükümlerinin maruz bırakıldığı tecrit şartlarının ağırlığı bir başka önemli sorundur. Müebbet ya da ağırlaştırılmış müebbet alan tutsakların havalandırmaya çıkışlarından görüş haklarına kadar pek çok hakları cezaevi idaresinin keyfine göre verilmektedir. Tüm bunlara karşı tepkilerini dile getiren tutsakların sesleri ise disiplin cezaları ile boğulmaya çalışılmaktadır. Sincan F Tipi'nde havalandırmalara takılmak istenen (tutsakların bedensel özellikleri ile fişlenerek her yaptıklarının izlenmesi anlamına gelen) 'şahingöz' kameraları protesto ettikleri için 60 devrimci tutsak saldırıya uğramış ve tekli hücrelere konmuşlardır.

Yalnız siyasi tutsakların değil adli tutukluların, özellikle çocuk ve kadınların yüzyüze kaldığı taciz ve tecavüz işkencesine, fiziki ve psikolojik işkence eşlik etmektedir. Kimi hapisanelerde seslerin yayılmasını engellemek için kaba dayak işkencesi halılı odada uygulanmaktadır. Devrimci tutsakların tüm zorbalıklara rağmen siyasi kimliklerini var ederek yaşama sıkı sıkıya tutunmaları karşısında cezaevi idareleri tam bir acz içinde kalmaktadır. Tam bir sınıf kınıyle beton duvarlar arasında tutsaklara moral veren herşeye saldırmaktadırlar. Bunun son örneklerinden birisi de, TKP/ML davası hükümlüsü Ali Gülmez'in havalandırmaya ektiği birkaç çiçeğe cezaevi müdürünün 'senin Gezi Parkı'nı yıkalım' nidasıyla saldırısı olmuştur.

Tutsakların en doğal yasal hakları keyfi bir şekilde gasp edilmektedir. Bunun için bir başka örnek tutuklu ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı ile eşi Betül Vangölü Kozağaçlı'nın hapisaneden hapisaneye telefon görüşmesi yapılamayacağı gerekçesi ile telefonla görüşmelerine izin verilmemesidir.

F tipleri ve hapisanelerde süren tecrit koşullarının asıl hedefinde tüm işçi ve emekçiler vardır. Tam da bu nedenle devrimci ve siyasi tutsakların mücadelesine sahip çıkmak, talepleri için mücadele etmek sınıf mücadelesinin temel bir gündemi haline getirilmelidir.

Avukatlar Taksim'den haykırdı!

İstanbul Barosu'nun çağrısıyla, tutuklu avukatlara destek amacıyla 23 Aralık'ta eylem yapıldı. Taksim'de gerçekleştirilen eylem için, Baro'nun Taksim'deki binası önünde biraraya gelindi. Eyleme İstanbul, İzmir, Ankara ve illerden gelen baro başkanları, Roma, Paris, Brüksel, Almanya'dan baro başkan ve üyeleri ile birçok devrimci ilerici kurum katıldı.

"Savunma yargılanamaz!" yazılı pankart ve meşalelerle yürüyüşe geçen yüzlerce avukat, "Faşizme karşı omuz omuza!", "Savunmaya özgürlük", "Devrimci avukatlar onurumuzdur!", "Tutuklu avukatlar serbest bırakılsın!", "ÇHD susmadı susmayacak!", "Her yer rüşvet her yer yolsuzluk!", "Taksim halka kapatılmaz!" sloganlarını attı. Avukatlar, İstiklal Caddesi'nde cübbeleriyle ve tutuklu avukatların resimlerinin olduğu dövizlerle yürüdü.

Coşkulu sloganlarla ilerleyen kitlenin önü, Galatasaray Lisesi önünde TOMA, zırhlı araç ve yüzlerce çevik kuvvet polisi ile kesildi.

Barikatla durdurulmaları üzerine avukatlar polis amiriyle görüştü. Amir, 'talimat' olduğunu belirterek yürüyüşe izin vermeyeceğini söyledi. Görüşme sırasında kitle yürüme ısrarını sloganlarla gösterirken, bir süre sonra eylem inisiyatifinin kararı ile barikat önünde açıklama yapıldı.

İstanbul Baro Başkanı Ümit Kocasakal, polisin aldığı emir gereği yolu açmadığını, yasadışı bir kararı uyguladığını, bu durumu yargıya taşıyacaklarını, barikat kurarak yapılan engellemeyle seyahat özgürlüğü ve toplantı ve gösteri yasasının ihlal edildiğini belirtti.

Kocasakal, tutuklama ve baskıların avukatlara dönük bir itibarsızlaştırma politikası olduğuna vurgu yaparak avukatlara yönelik yapılan operasyonları teşhir etti.

Kocasakal, "Yurttaşlarımızı haklarının koruyucusu olan avukatlara, barolara, yani hak ve özgürlüklerine sahip çıkmaya çağırıyoruz" diyerek tutuklu avukatlara sahip çıkma çağrısı yaparak konuşmasını sonlandırdı.

Açıklamanın ardından bir süre daha bekleyişi sürdüren kitle sloganlar attı. Kitlenin dağılması ile eylem sonlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yargılayanlar yargılanıyor!

Yaklaşık bir yıl önce tutuklanan devrimci avukatların duruşması 24 Kasım'da Silivri'de görülmeye başlandı.

Birinci gün iddianamenin okunması ve ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı'nın savunmasıyla tamamlandı. İkinci gün yine tutuklu avukatların savunmaları ile sürdü. Gazetemiz baskıya girdiği gün duruşmanın son günü yapılıyordu.

Duruşmanın ilk gününde tutsak avukatlara destek amacıyla yüzlerce kişi otobüsler ile Silivri'ye geldi. Polisin TEM'den Silivri'ye girişi kapatması nedeni ile otobüsler E-5 üzerinden gittiler. Jandarma Silivri Cezaevi'ne giden yollarda barikat kurdu. Otobüsleri durduran jandarma kimlik kontrolü yaptı. Kimlik kontrolünün ardından otobüsler yollarına devam ettiler.

Birinci gün duruşmanın yapıldığı salon tümüyle doldu. Ülke genelinden 3 bin avukat, tutsak meslektaşlarının savunmanlığını üstlenmek için başvurdu. Tutsak avukatları sahiplenen aralarında milletvekillerinin de bulunduğu bine yakın avukat, tutuklu meslektaşlarını savunmak için salonda yer aldı. Bir dizi ilin barolarından da katılım oldu. Yurtdışından birçok hukukçu da davayı izlemek ve tutsak avukatlara destek vermek için duruşmaya katıldı. Avukatlar tutsak meslektaşlarının davası başlamadan önce adliye bahçesinin korkuluklarına tutsak avukatların resimlerinin bulunduğu "Devrimci avukatlar onurumuzdur!" pankartını ve "Tutsak avukatlar onurumuzdur!", "Halkın avukatlarına özgürlük!" flamaları astı.

Adliye önünde aralarında BDSP'lilerin de bulunduğu onlarca kişi bekledi. Halk Cephesi adliyenin karşısında çadır kurarak Silivri'de nöbet tuttu.

Mahkeme savunma avukatlarının isimlerinin okunması ile başladı. Daha sonra ise kimlik tespiti yapıldı. Tutsak avukatlar, mahkemenin adres sorusuna "hapishanede kalıyoruz" cevabını verdiler.

Kimlik tespitinin ardından mahkeme iddianamenin özetinin okunacağını kaydetti. Avukatlar duruşmayı uzatacağı gerekçesiyle iddianamenin okunmamasını talep ettiler. Ancak mahkeme iddianamenin özetini okudu. Avukatlar mahkemenin bu tutumuna karşı itirazlarını sürdürdüler. Daha sonra devrimci

avukatlara isnat edilen suçların okunmasının ardından ara verildi.

Aradan sonra mahkeme, tutuklu bulunan ÇHD Genel Başkanı Avukat Selçuk Kozağaçlı'nın savunması ile sürdü. Kozağaçlı, ikinci güne sarkan uzun bir savunma yaptı. Adalet, hukuk kavramının tarihçesi ile başlayan Kozağaçlı, neden bir yıldır kapalı oldukları sorusuna cevap arayacaklarını dile getirdi. Kapitalizmin teşhirini yapan, burjuva devlet-iktidar-polis-yargı-yargıç ilişkisini sorgulayan Kozağaçlı, "tarafsız- bağımsız yargı" aldatmacasının teşhiri ile savunmasını sürdürdü. Kozağaçlı, devrimci kimliklerini ortaya koyarak, halkın avukatlığını yaptıklarını belirtti. Felsefi yaklaşım ve tarihsel olaylar içerisinde teşhiri sürdüren Kozağaçlı, kendisine yöneltilen suçlara da yanıt verdi.

Kozağaçlı'dan sonra tutsak avukatlardan Ebru Timtik, Taylan Tanay, Naciye Demir savunmalarını verdiler.

Tutsak devrimci avukatlar, savunmalarında üzerlerine atılı suçlara yanıt verirken, sistem-yargı teşhiri ile konuşmalarını sürdürdüler.

Sanatçılardan devrimci avukatlara destek

İkinci gün, mahkemeye verilen ara sırasında Sanatçılar Meclisi basın açıklaması gerçekleştirdi. "Savunma sanatını savunmaya geldik!" yazılı pankart açan Sanat Meclisi üyeleri, "ÇHD susmadı, susmayacak!", "Devrimci avukatlar onurumuzdur!" sloganlarını attılar.

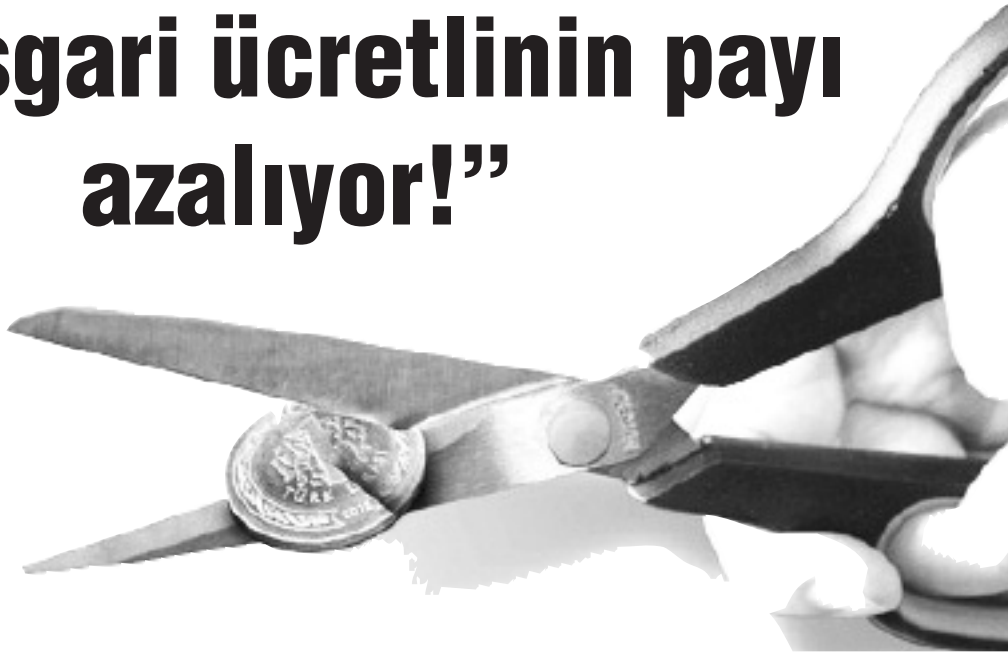
Açıklama öncesinde yapılan konuşmada, yıllardır muhalif sanatçıların baskıya uğradığı, bu baskılar karşısında ÇHD'li avukatların sürekli yanlarında olduğu ifade edildi.

Sanatçılar Meclisi adına açıklama yapan İbrahim Karaca, savunmanın da bir sanat olduğunu, şimdi sanatçılar olarak savunma sanatını kullanan avukatlar için geldiklerini söyledi.

Açıklamanın ardından "O duvar" ve Çav Bella Marşı söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Asgari ücretlinin payı azalıyor!”

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR) ücretler üzerine yaptığı araştırmayı yayınladı. DİSK-AR, kişi başına düşen gelir ve asgari ücret ilişkisini aktararak, büyüyen sefaletle dikkat çekti. “Asgari ücretli, kişi başına milli gelirden payını alamadı” diyen DİSK-AR, 35 senede ekonomi 3,8 kat, kişi başına milli gelir 2,4 kat büyürken asgari ücretin neredeyse yerinde saydığını, asgari ücretle çalışanların, kişi başına milli gelirdeki artıştan kendine düşen payı alsaydı ücretinin net 1634 TL olacağını belirtti.

Araştırmada büyüme oranları için TÜİK 2007 yılı öncesi GSMH verileri ile GSYİH 2007 yılı sonrası verileri, kişi başına milli gelir için OECD ve TÜİK verileri, asgari ücret için ÇSGB asgari ücret istatistikleri esas alındı.

DİSK-AR, araştırmasında, Birleşmiş Milletler İnsani Gelişmişlik İndeksi Raporu’ndan veriler de aktardı. Türkiye’nin, insani gelişmişlik açısından 187 ülke içerisinde 90. sırada olduğu aktarıldı. “Asgari ücretlinin ürettiği değerden aldığı pay azalmış, sömürü artmıştır” diyen DİSK-AR, asgari ücretin, bir işçinin ailesi ile birlikte asgari olarak temel ihtiyaçlarını karşılayacak, işçiyi kimseye muhtaç etmeyecek bir düzeyde belirlenmesi ve sefaletin son bulması için şu tespitlerin yerine getirilmesi gerektiğine yer verdi:

“-Asgari ücret, işçinin ailesi ile birlikte tüm zorunlu ihtiyaçlarını karşılayacak biçimde, insan onuruna yakışan bir düzeyde tespit edilmelidir.

-Asgari Ücret Tespit Komisyonu lağvedilmeli, asgari ücretin belirlenmesi süreci bir toplu pazarlık süreci olarak ele alınmalıdır.

-Görüşmeler kamuoyuna açık hale getirilmeli, anlaşmazlık durumunda işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanabilecekleri yasal zeminler oluşturulmalıdır.

-Asgari ücretin herkese bölge, yaş, işkolu vb. ayrımı yapılmaksızın aynı oranda belirlenmesi esas alınmalı, bölgesel asgari ücrete uygulanması yolundaki girişimlerden uzak durulmalıdır.

-Asgari ücret gelir dağılımı düzenleyici yönde belirlenmeli ve ekonomik büyümeden pay alınmalıdır.

-Asgari ücretlinin geçim haddi ile enflasyon arasındaki uyumsuzluğun yoksullaştırıcı etkisi göz önüne alınarak, enflasyon verilerinde temel harcama kalemleri dikkate alınmalı, TÜFE sepeti emek örgütlerinin katılımı ile belirlenmeli ve denetlenmelidir.

-Asgari ücretle çalışanlar için elektrik, su, doğalgaz kullanımı asgari ihtiyaç sınırına kadar ücretsiz olmalıdır.

-Sabah 6.00-9.00 ile akşam 18.00-21.00 saatleri arasında ulaşım parasız olmalıdır.

-Eğitimde hiçbir ad altında para alınmamalı, eğitimin okul dışı giderleri devlet tarafından karşılanmalı, sağlık tümüyle parasız olmalıdır.

-Asgari ücretliden vergi alınmamalıdır.”

Adana’da sağlık işçilerinden iş bırakma eylemi

Çukurova Üniversitesi Balcı Tıp Fakültesi Hastanesi’nde muvazaa kararlarına rağmen ihale yapmakta ısrar eden hastane yönetimi 20 Aralık günü temizlik hizmetleri, güvenlik ve yemek hizmetlerinin ihalelerini gerçekleştirdi.

Bu ihalelere karşı DİSK’e bağlı Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası’nda örgütlü olan sağlık işçileri iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Sağlık işçileri 17 Aralık günü gerçekleşen destek hizmetleri ihalesinde yaptıkları bir saatlik uyarı eylemi ile de ihaleden vazgeçilene kadar üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını belirtmişlerdi.

Sabah saatlerinde başlayan iş bırakma eyleminde özel güvenlikçilerle işçiler arasında arbeye yaşandı. Yasadışı ihalenin iptal edilmesi, ücretlerin açlık sınırının altına düşmemesi, sosyal haklar konusunda olumlu adımlar atılması, yıllık izinlerin ikişer gün arttırılması talepleriyle yapılan eylemde sendika yöneticileri ayrıca başhekimlikte bir görüşme yaptı.

Görüşmenin ardından taleplerin değerlendirileceğini söyleyen hastane yönetiminden olumlu bir yanıt alana kadar eylemin süreceği ifade edildi. İşçiler, eylem süresince alkış, slogan ve konuşmalarla kararlılıklarını gösterdiler.

Kızıl Bayrak / Adana

Direnişle işe geri döndüler

Antalya Büyükşehir Belediyesi Park ve Bahçeler Şube Müdürlüğü’nde eylem yaptıkları gerekçesiyle işçiler işten atılmıştı. Ödenmeyen maaşları için iş bırakma eylemi yapan ve işten çıkartılan 6 işçi, iki aya yaklaşan direnişin ardından talepleri karşılandı.

Direniş sırasında da eylemlerine devam eden işçiler son olarak Antalya Büyükşehir Meclisi’nde eylem yapmıştı. Hak arama mücadelesini işten atmayla karşılayan yönetimi protesto eden işçiler saldırıya uğrayarak salondan çıkarılmıştı.

İşçilerin direniş kararlılığı sonuç getirdi.

İşçiler, CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu’nun Antalya ziyareti öncesi belediyenin farklı birimlerinde işe başlatıldılar.

Düzen partisi CHP liderinin ziyareti sırasında direnişçi işçilerin eylemlere devam edeceğinden duyulan korkunun işe geri alınmaya etkili olduğu görülüyor.

CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu Antalya’da “Herkesin iş, aş sahibi olduğu bir Türkiye” dileğini ifade ederek ikiyüzlü tutumlarını sürdürdü. CHP yönetimindeki belediyelerde de işçilerin hakları gaspedilmek isteniyor. Geçtiğimiz haftalarda İstanbul/Kartal ve İzmir/Çiğli belediyelerinde taşeron işçiler, TİS haklarının uygulanabilmesi için iş bırakma eylemleri gerçekleştirmişti.

Adana’da enerji işçisi hayatını kaybetti

20 Aralık’ta TEDAŞ işçisi Tuncer Kılıçkan, Seyhan’ın Tellidere Mahallesi’nde aydınlatma direğindeki arızayı onarması için görevlendirildi. Aydınlatma direğine çıkan Kılıçkan elektrik akımına kapılarak, 3 metre yükseklikten yere düştü.

Kılıçkan ambulans ile Çukurova Dr. Aşkın Tüfekçi Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı ancak tüm müdahalelere rağmen hayatını kaybetti.

2 çocuğu bulunan 34 yaşındaki Kılıçkan, Adli Tıp Kurumu’nda yapılan otopsinin ardından toprağa verildi.

Kılıçkan, Aralık ayında hayatını kaybeden 4. enerji işçisi oldu. Özelleştirme, taşeron çalışma, işçi güvenliği ve işçi sağlığı önlemlerinin hiçe sayılması iş cinayetlerine neden olmaya devam ediyor.

Greif işçileri greve hazır!

Greif işçileri, sendikal örgütlenme süreçlerinde ikinci geniş katılımlı toplantılarını 22 Aralık'ta Esenyurt'ta Yorum Düğün Salonu'nda gerçekleştirdi.

Greif'in Esenyurt Hadımköy'deki fabrikasında çalışan kadrolu işçilerin yanı sıra sendikaya üye olan taşeron işçilerinin de katıldığı toplantıda toplu sözleşme görüşmelerinde Greif patronuna sunulacak olan TİS taslağına son şekli verildi. Demokratik bir biçimde TİS taslağını değerlendiren ve oybirliğiyle taslağı kabul eden işçiler patronun olası saldırılarına karşı grev ve direniş silahını kullanmanın önemine vurgu yaptılar. Toplantıda söz alan işçiler, fabrikadaki birlik ve beraberliği güçlendirme çağrısı yaptılar.

“Gücümüzü ve birliğimizi korumalıyız!”

Toplantının açılış konuşmasını yapan DİSK/Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin, tarihsel olarak sendikaların ortaya çıkışına ilişkin bilgilendirmede bulundu ve işçi sınıfının uluslararası mücadelesinin kazanımlarını ifade etti.

Yılgin'in ardından kürsüye gelen bir Greif işçisi de Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine değinen bir konuşma yaptı. Mücadele tarihinden çeşitli örnekler veren Greif işçisi, bu mücadele geleneğinden öğrenerek toplu sözleşme sürecinde mücadeleyi yükseltmek gerektiğini ifade etti.

Bu konuşmanın ardından bir işyeri temsilcisi tarafından toplu sözleşme taslağında ücret ve sosyal haklarla ilgili talepler okundu.

Toplantıda konuşan DİSK/Tekstil Greif İşyeri Baştemsilcisi Orhan Purhan, Greif yöneticileriyle geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen görüşmeye ilişkin bilgilendirmede bulundu. Zorlu bir toplu sözleşme sürecine hazırlandıklarını belirten Purhan, bu süreçte örgütlülüğü geliştirmenin önemine değindi. Bu mücadelenin onur mücadelesi olduğunu ifade eden Purhan, uzlaşmacı sendikal anlayışlara geçit vermeyeceklerini, toplu sözleşme taleplerinin arkasında duracaklarının altını çizdi. “Gücümüzü, birliğimizi korumalıyız. Greve hazırlanmalıyız!” diyen

Purhan, sınıf bilincini ve kimliğini güçlendirmenin önemine değindi.

Greif'te işten atılan ve işgal eylemi sonucunda işine geri dönen Greif işçisi de toplantıda bir konuşma yaptı. Amerikan sermayeli bir tekel olan Greif'teki sendikal örgütlenme sürecine değinen Greif işçisi, örgütlü güçle zorlukların üzerine gideceklerini ifade etti.

Greif işçileri tarafından oluşturulan toplu sözleşme taslağındaki kırmızı çizgiler ise şöyle:

- Taşeron çalışmanın kaldırılması ve taşeron bünyesinde çalışan işçilerin kadroya geçirilerek toplu sözleşme hükümlerinden yararlanması.
- Prim uygulamasının kaldırılması ve 150 TL tutarındaki primlerin net olarak maaşlara yansıtılması.
- Maaş zammının ilk iki yıl için yüzde 60 olarak kabul edilmesi. (Her 6'şar aylık dilim için yüzde 15 zam)
- 3. yılın 6'şar aylık dilimlerine yüzde 10'luk zam yapılması.
- Mesai çalışmasının hafta içi yüzde 100, haftasonları yüzde 200, bayramlarda ise yüzde 400 üzerinden ücretlendirilmesi. Gece çalışmasında fark olarak yüzde 10 olarak belirlenmesi.
- Erzak yardımının 200 TL olarak belirlenmesi ve TÜFE artışının hesaba katılması.
- Ramazan Bayramı'nda 250 TL, Kurban Bayramı'nda ise 500 TL harçlık verilmesi.
- Yakacak parasının senelik olarak 1250 TL olması
- Yıllık izin için her işçiye 200 TL harçlık verilmesi
- Çocuğu ortaöğretimde okuyanlar için yıllık 300 TL, üniversite için 500 TL verilmesi.
- Kadın işçilerin de çalıştığı fabrikada kreş açılması
- İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması, tüm işçilerin periyodik sağlık kontrolünden geçirilmesi.
- Tüm işçiler için özel sağlık sigortası yapılması.
- Ayda iki gün ücretli mazeret izni.
- İşçilerin ibadet yeri sorununun çözümü için fabrikada mescit yeri belirlenmesi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Punto Deri direnişine sanatçılardan destek

Punto Deri'de kararlılıkla direnişlerini sürdüren işçiler, 20 Aralık günü gerçekleştirdikleri etkinlikte mücadelenin sürdüğünü, haklarından vazgeçmediklerini bir kez daha gösterdiler.

Zeytinburnu'nda kurulu olan Punto Deri Fabrikası önünde yapılan etkinlikte, sanatçılardan Pınar Aydınlar, Ferhat Tunç, Haluk Tolga İlhan, Mikail Değirmenci, Ayla Yılmaz ve Grup İsyen Ateşi yer aldı.

Etkinliğe Hey Tekstil, Feniş direnişçileri ve Kazova işçileri ile aralarında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun da olduğu birçok devrimci, ilerici kurum katılarak destek oldu. DERİTEKS Sendikası yöneticileri ve üyeleri de etkinliğe katıldılar.

Etkinliğin açılış konuşmasını direnişteki tek kadın olan Hülya Alptekin yaptı. Direnişlerinin 143. gününde olduklarını hatırlatan Alptekin, işten atılan 36 işçi olarak sendikal hakları, insanca bir çalışma ve yaşam koşulları için mücadele yürüttüklerini dile getirdi. İşyerinde yaşanan hak gasplarından bahseden Alptekin, özellikle kadınların erkeklere göre daha zor koşullarda çalıştırıldığını belirtti. Patronun, işyerinde çalışırken kendisine “kardeşim” diye hitap ettiğini, fakat sendikal olunca hiçbir şey söylemeden sırf sendikaya üye olduğu için işten atıldığını söyledi.

DERİTEKS Genel Başkanı Musa Servi, etkinlikte yaptığı konuşmada sendikal olmanın önemini vurguladı. Etkinliğe destek veren Hey Tekstil, Feniş, Kazova işçileri adına da birer destek konuşması yapıldı. Ayrıca etkinlikte katılımcı kurumların gönderdiği mesajlar okundu.

Etkinlik sanatçıların söylediği türküler, marşlar ve şiirler ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Haklarım için direniyorum

Ben Keops Yapı Mimarlık şirketinde uzun zamandır çalışıyorum. Gece gündüz demeden çalışarak büyüttüğümüz inşaat şirketleri bizlerin haklarına göz dikiyor. Aylarca emek vererek çalışıyoruz, ancak maaşlarımızı alamıyoruz. Ben Ali Akgül ödenmeyen maaşlarımı istediğim için işten atıldım. Bana ödenmeyen maaşlarımın verilmeyeceği söylendi. Ben de bu haksızlığa karşı, alacaklarım için ve bu keyfi uygulamalar için direnişe geçiyorum. İşçiden emekçiden yana olan herkesi direnişime destek olmaya, bu haksızlığın karşısında olmaya çağırıyorum.

Direniş yeri: Altıntepe Mah. Değirmen Yolu Cad. Serçe Sok. No: 3 Maltepe / İstanbul
İletişim: Ali Akgül - 0543 401 98 90

Emekçiler grevle alanlara çıktı!

KESK tarafından örgütlenen “yoksulluk ve yolsuzluk bütçesine karşı satış sözleşmesini kabul etmiyoruz. Bütçeden payımızı istiyoruz” şiarlı grev ve eylemlerde emekçilerin tepkisi sokağa yansıdı.

19 Aralık 2013 | Ankara

İstanbul'da üç farklı koldan Beyazıt Meydanı'na yürüyüş yapıldı. Emekçiler Çapa ve Sirkeci'de toplanarak yürüyüşe başlarken BES ise İstanbul Vergi Dairesi önünde buluşarak Beyazıt'a yürüdü. Sendikalar şube pankartlarıyla eyleme katılırken, sloganlarda ve konuşmalarda, ortaya çıkan yolsuzluk operasyonu vardı. Birçok emekçi de ayakkabı kutularından çıkan paralara atfen ayakkabı kutusuyla eyleme gelerek yolsuzlukları teşhir etti.

Sınıf devrimcileri ise yürüyüşe Çapa kolundan “Tanka, TOMA'ya, ranta değil emekçiye bütçe! / BDSP” pankartıyla katıldı.

Yapılan yürüyüşün ardından Beyazıt Meydanı'na gelinerek miting programı başlatıldı. Miting programı yıldönümleri nedeniyle Maraş Katliamı, 19 Aralık Cezaevi Katliamı ve KESK'e yönelik operasyon kınanarak başladı. Bugünün 6. Filo'nun denize döküldüğü gün olduğu ifade edildi. Ardından emek ve demokrasi mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı.

KESK adına basın açıklamasını KESK Genel Sekreteri

İsmail Hakkı Tombul okudu. Tombul, devletin gerçekleştirmiş olduğu 19 Aralık, Maraş, Roboski katliamlarını hatırlatarak katliamlardan hesap sormak gerektiğini ifade etti.

Bütçenin, yolsuzluk, rant, savaş bütçesi olduğunu belirterek; sağlığa, eğitime, halka bütçe istediklerini ifade etti. Yapılan yolsuzluk operasyonundan bahsederek, kokuşmuş düzenin pisliğinin ortaya serildiğini ve bütçenin sermayeye peşkeş çekildiğini söyledi.

Taşeronlaştırmanın yaygınlaştırılmasına da vurgu yapan Tombul, tutsak KESK'lilere selam göndererek konuşmasını sonlandırdı.

Ardından DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Türk Tabipleri Birliği adına Hüseyin Demirdizen, TMMOB İKK Temsilcisi Süleyman Solmaz yaptıkları konuşmalarda kamu emekçilerinin grevini selamlayarak, yaşanan yolsuzlukları teşhir ettiler.

Ankara'da Kolej Kavşağı'nda toplanan emekçiler, Ziya Gökalp Caddesi'ne yürüdüler. KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü İbrahim Kara burada bir konuşma gerçekleştirdi. Kara, 19 Aralık Katliamı'nın yıldönümü vesilesiyle devletin katliamcı yüzünü teşhir ederek korku imparatorluğu yaratmak istediğini ifade etti. Kendilerine yönelik baskı ve tutuklama saldırılarını teşhir eden kara ortaya çıkan yolsuzlukları da teşhir etti.

Ardından KESK Genel Başkanı Lami Özgen bir konuşma gerçekleştirdi. Emek için, halk için bütçe demek amacıyla grevde olduklarını belirten Lami Özgen “Bugün iktidara geldiği tarihten bu yana geleceksizlik, işsizlik ve güvencesizlikten başkasını vermeyen iktidara karşı hesap sormaya geldik. Halk için bütçe demeye geldik!” dedi. Özgen, 19 Aralık Katliamı'na değinerek suçluların hala cezalandırılmadığını, 19 Aralık'ta olduğu gibi Gezi

Direnisi'nde de katillerin ödüllendirildiğini vurguladı. Özgen, emperyalist saldırganlık ve savaş politikalarından vazgeçilmesi gerektiğini ifade ederek konuşmasını sonlandırdı.

Hacettepe işçileri adına yapılan ve direnişlerinin anlatıldığı konuşmanın ardından eylem sona erdi.

İzmir'de Basmane Meydanı'nda toplanan emekçiler Konak Meydanı'na yürüdüler. Konak Meydanı'na gelindiğinde KESK İzmir Şubeler Platformu adına Ramis Sağlam konuşma gerçekleştirdi. Sağlam yaptığı konuşmada 2014 bütçesinin içeriğini ayrıntılı bir şekilde anlattı. Konuşmasına AKP hükümetinin emekçilere yönelik hak gasplarını anlatarak devam eden Sağlam, 17 Aralık günü gerçekleşen operasyona da değindi. Sağlam, halk için bütçe isteniyorsa bunun sosyalizm bayrağını yükseltmekle olacağını vurguladı. Yoksulluktan, yolsuzluktan hesabı emekçilerin soracağını ifade etti. 19 Aralık Katliamı'nı da kınayarak şehit düşen devrimcileri andı.

Eylem İzmir Müzisyenler Derneği'nin müzik dinletisinin ardından çekilen halaylarla bitirildi.

Eyleme TÜMTİS, Genel-İş, Sosyal-İş, Lastik-İş, TMMOB, BDSP ve devrimci, ilerici kurumlar destek verdi. Sınıf devrimcileri eyleme BDSP flamalarıyla katıldı.

Bursa'da Ünlü Caddesi'nde toplanan emekçiler sloganlarla Orhangazi Parkı'na yürüdüler. Eğitim-Sen, SES, BES, Tüm-Bel-Sen ve Yapı-Yol-Sen'in pankartlarıyla katıldığı yürüyüşte en önde “Satış sözleşmesini kabul etmiyoruz! Bütçeden hakkımızı istiyoruz!” pankartı taşındı.

Orhangazi Parkı'na gelindiğinde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada AKP'nin yağma ve talan bütçesine karşı alanlara çıkıldığı dile getirildi. Bu düzende hangi taş kalksa altından yolsuzluk çıktığının belirtildiği eylemde, yolsuzluk operasyonlarının malumun ilanı olduğu ifade edildi.

Eylemde, 19 Aralık Katliamı'nda şehit düşenler anılarak katliamın hala cezalandırılmadığı belirtildi.

Eyleme aralarında BDSP, Partizan, SODAP, Halkevleri, ÖDP, EMEP'in de bulunduğu kurumlar destek verdi.

Aydın'da KESK binasında toplanan emekçiler AKP Aydın İl Binası'na yürüdüler. Burada yapılan basın açıklamasını Eğitim-Sen Aydın Şube Başkanı Ertuğrul Teberci okudu. Açıklamada greve çıkma nedenleri ve kamu emekçilerinin talepleri dile getirildi. 19 Aralık Cezaevi Katliamı ve Maraş Katliamı'ndan bahsedildi.

Yapılan basın açıklamasının ardından söylenen türküler ve çekilen halaylarla eylem sona erdi.

Manisa'da Vergi Dairesi önünde toplanan büro emekçileri yürüyüşe geçti. Kitle Manisa Lisesi önünde toplanan SES ve Eğitim-Sen üyeleriyle buluşarak buradan 8 Meydanı'na kadar yürüyüşlerini sürdürdüler. Meydanda basın metninin okunmasının ardından halaylar ve sloganlarla eylem sonlandırıldı.

Eyleme Alevi Kültür Dernekleri, BDSP, Emekli-Sen, direnişçi Standart Profil işçileri, TKP, ÖDP, HDK ve düzen partisi CHP destek verdi.

Adana'da Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan

emekçiler yürüyüş sırasında AKP Adana İl Binası'na doğru yöneldiğinde polis barikatıyla karşılaştılar. Bir süre polis barikatı sloganlarla protesto edildikten sonra Uğur Mumcu Meydanı'na yüründü.

Meydana gelindiğinde KESK, DİSK, TMMOB ve TTB tarafından hazırlanan ortak basın metni SES Genel Başkanı Dr. Çetin Erdolu tarafından okundu. Erdolu açıklamasında, AKP'nin yağma ve talan bütçesine karşı seslerini yükseltmek için geldiklerini ifade ederek emekçilerin demokratik ve ekonomik çıkarlarıyla ilgili taleplerini sıraladı. Açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

Gebze'de Eski Öğretmenler Evi'nde toplanılarak Kent Meydanı'na kadar yüründü. Kent Meydanı'na gelindiğinde "Hayata dönüş" adı altında gerçekleştirilen katliamın ve Maraş Katliamı'nın yıldönümü olduğu ve unutturulmayacağı, bu katliamları gerçekleştiren zihniyetin emekçileri yoksulluğa, işsizliğe ve güvencesizliğe terk ettiği vurgulanan bir konuşma yapıldı.

Ardından söz alan direnişçi FENİŞ işçisi, yaşadıkları süreci anlattıktan sonra "Emekçilere bütçeden hakkı olanı vermeyenlerle bizlerin hakkını çalanlar ve buna göz yumanlar aynıdır" diyerek yaşanan sorunların kaynağının aynı olduğunu vurguladı.

Son olarak, Eğitim-Sen Gebze Şube Başkanı Güngör İrdem KESK'in grevi ile ilgili basın açıklamasını gerçekleştirdi. Açıklamada greve çıkılması ve emekçilerin talepleri anlatıldı.

BDSP, eyleme katılan işçi ve emekçilere "Tanka, TOMA'ya, ranta değil emekçiye bütçe!" başlıklı bildirisini dağıttı.

Didim KESK bileşenleri Didim Belediyesi önünde toplandı. Burada Tüm-Bel-Sen Didim Temsilciliği adına yapılan basın açıklamasının ardından kitle kortejler oluşturularak Didim Devlet Hastahanesi'ne kadar yürüdü. Burada SES temsilcilğince yapılan açıklamanın ardından kitle anayoldan Didim Kent Meydanı'na kadar yürüdü. Burada kurulan grev çadırı da halk tarafından ilgiyle karşılanarak yüzlerce kişi tarafından ziyaret edildi. DİSK destek amacıyla alana geldi. Basın açıklamasını yapan Eğitim-Sen İlçe Temsilcisi Haydar Pınarbaşı "Satış sözleşmesine, ve karanlığa geçit vermeyeceğiz, AKP artık son günlerini yaşamaktadır. Bugün aynı zamanda 19 Aralık Katliamı'nın yıl dönümünde tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz" dedi. Çekilen halaylar ve atılan sloganlardan sonra eylem sona erdirildi.

Mersin'de KESK üyesi emekçiler ile ilerici ve devrimci kurumlar Eğitim-Sen önünde ve Özgür Çocuk Parkı'nda toplandı.

Özgür Çocuk Parkı'ndan Defterdarlık Binası'na doğru yürüyüş başladı. Eğitim-Sen, SES, BES, Tüm-Bel-Sen ve Yapı-Yol-Sen'in pankartlarıyla katıldığı yürüyüşte en önde "Satış sözleşmesini kabul etmiyoruz! Bütçeden hakkımızı istiyoruz!" pankartı taşındı.

"Bu iş yerinde grev var!" pankartının asıldığı Defterdarlık önünde yaklaşık yarım saat davul zurna eşliğinde bekleyen kitleye DİSK üyelerinin katılımı ile AKP ilçe binasına yürüyüş gerçekleştirildi.

AKP ilçe binasının önünde bekleyen TOMA'ların karşısında basın açıklaması yapıldı. Açıklamada AKP'nin yağma ve talan bütçesine karşı alanlara çıkıldığı dile getirildi. Özellikle son günlerde yaşananlar üzerinde konuşmalar yapılırken "İşte burası hırsız yuvası!" sloganı AKP önünde atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir-Bursa-Aydın-Manisa-Adana-Gebze-Didim-Mersin

DİSK'ten Koreli işçilerle dayanışma eylemi

Güney Kore'de özelleştirmeye karşı direnişe geçen işçilere yönelik baskı tırmandırılıyor. 130 sendikacının tutuklanmasının ardından direniş sürüyor. Güney Kore'de işçilerin direnişi DİSK tarafından yapılan eylemle selamlandı.

DİSK üyeleri, 24 Aralık'ta İstanbul'daki Güney Kore Başkonsolosluğu önünde eylemdeydi.

Okmeydanı'ndaki konsolosluk önünde toplanan DİSK Yönetim Kurulu üyeleri, DİSK'e bağlı sendikaların yöneticileri ve işçiler, eylemde Korece ve Türkçe "Güney Koreli işçiler yalnız değildir" pankartını açtı.

Eylemde ayrıca Kore Demiryolu İşçileri Sendikası Genel Başkanı'nın da mesajı dinlendi. Basın açıklamasını okuyan DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Koreli işçilerin mücadelesini desteklemek ve onlara yönelik zulmü protesto etmek için eylemde olduklarını

belirtti.

Özelleştirmeye karşı grev sürecini aktaran Beko, 7 bin işçinin işten çıkartıldığını ve Demiryolu Sendikası yöneticileri hakkında tutuklama kararı alındığını, ardından 5 bin polisin katıldığı operasyonla Kore Sendikalar Konfederasyonu Genel Merkezi basılarak 130 sendikacının tutuklandığını aktardı.

Koreli işçilerin de geçtiğimiz yıllarda hep Türkiye'deki işçilerle dayanışma içinde olduğu, 1 Mayıs için, DİSK'li ve KESK'li tutuklular için ve son olarak Gezi Direnişi eylemlerinde katledilenler için destek eylemleri düzenledikleri aktarıldı.

Güney Kore'de tüm baskı ve tutuklamalara rağmen geri adım atılmadığını aktaran Beko, 28 Aralık günü genel greve çıkılacağını belirtti.

Vinç tepesinde 107 saat

İzmir'in Ödemiş İlçesi'nde TOKİ tarafından yaptırılan 3 blok ve 6 katlı devlet hastanesinin yapım ihalesini 10 ay önce alan inşaat firması, kaba inşaat kısmını Semtaş adlı taşeron şirkete verdi.

Semtaş'a bağlı olarak çalışan 30 işçi, 2 aydır maaşlarını alamadıklarını belirterek 17 Aralık günü şantiyede eyleme başladı. İşçilerden Cevdet Yaşayan, Sami Erol ve Ünal Gündüz, 20 metre yüksekliğindeki vincin tepesine çıkarak eylemlerini sürdürdü.

Toplam 200 bin TL alacakları olduğu öğrenilen işçiler, taşeron firmanın vincin elektriğini kesmesine ve

"iş engelledikleri" gerekçesiyle savcılığa suç duyurusunda bulunmasına rağmen eyleme devam etti.

İşçilerin kararlılığı karşısında, yüklenici ve taşeron firmaların yetkililerinin, taşeron firmanın alacaklarını 24 Aralık'a kadar ödeme sözüne rağmen işçiler ikna olmadılar. Ailelerin de destek verdiği işçiler, yüklenici firma yetlisinin, Semtaş'ın belirttiği tarihe kadar ödeme yapmaması halinde bütün paraları kendilerinin ödeyeceğini taahhüt etmesi ve sözleşmeyi imzalaması üzerine eylemlerini sonlandırdılar.

Bosch'ta yargı oyunu devam ediyor

Bosch'un Bursa 3. İş Mahkemesi'nde görülen yetki davasının duruşması 25 Aralık tarihine ertelenmişti. Bu süre içerisinde bilirkişi heyetinin bir rapor hazırlayarak mahkemeye sunması gerekiyordu.

Bilirkişi heyeti Bosch'ta yetki başvurusu yapıldığı gün Türk Metal'in 109 üye fazlası olduğunu ve bu nedenle yetkinin Türk Metal'de kalması gerektiği yönünde bir rapor hazırladı.

Edindiğimiz bilgilere göre, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yetki başvurusu yaptığı gün, %51 kuralını yüzlerce işçi fazlasıyla tamamlamış olmasına rağmen, bilirkişi heyeti yetkinin Türk Metal'de kalması yönünde rapor hazırladı. Raporun gerçeği yansıtmadığı gerekçesi ile şimdi Birleşik Metal-İş bilirkişinin raporuna itirazda bulunmaya hazırlanıyor.

Daha önce de birçok oyunla karşı karşıya kalan Bosch işçisi bilirkişi raporunun Türk Metal yönünde hazırlanmasına rağmen kararlılıklarını koruyor. Türk Metal'in akın akın işçilerin istifa edeceğine dair beklentisi işçilerin kararlı duruşu nedeniyle boşa düşmüş durumda.

Kızıl Bayrak / Bursa

BDSP'den seçim seminerleri

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Sarıgazi ve Kartal'da "Seçimler ve işçi sınıfının tutumu" Ankara'da ise "demokrasi sorunu" konulu seminerler gerçekleştirdi.

Sarıgazi

Yerel seçimler gündemi üzerinden komünistlerin tutumunun, işçi ve emekçilerin izlemesi gereken yolun tartışıldığı seminer gerçekleştirildi.

BDSP temsilcisi, seçim gündemini ayrı bir başlık olarak değil, sınıf mücadelesinin karşısına çıkan gündemlerden biri olarak ele almak gerektiğini ve seçimleri işçi ve emekçileri devrim mücadelesine çağırmanın bir aracı olarak düşünmek gerektiğini ifade etti. Düzen partilerinin sadece buruvazinin farklı kliklerini temsil ettiğini, AKP'nin, CHP ve MHP'den farklı olmadığını söyleyen BDSP temsilcisi, düzen bloğuna karşı sol-sosyalist söylemler kullanan reformistlerin rolünden bahsederek, geçmişte yaşanan bazı örneklerle seçimlerin işçi ve emekçilere dönük bir aldatmaca olduğunu ve reformistlerin bu düzene çanak tuttuğunu söyledi. Kapitalist sistemde sadece emek-sermaye çelişkisi olduğunu ve bütün sorunları bu temelde ele almak gerektiğini söyleyerek, çözümün işçi sınıfının mücadelesini yükseltmekten geçtiğini belirtti. BDSP temsilcisi, konuşmasını komünistlerin seçim çalışmasına güç katmaya çağırarak sonlandırdı.

Kısa bir aradan sonra geçilen sohbet bölümünde canlı tartışmalar gerçekleştirildi.

Kartal

BDSP adına yapılan sunum sınıflı toplumların doğuşundan devlet mekanizmasının oluşumuna, devlet aygıtının kapitalist toplumdaki ifadesine dair bilgilendirme ile başladı. Devamında seçimlere dair Marksizm-Leninizm'in tutumu tariflendi. Bu çerçevede Bolşeviklerin Duma'daki deneyimlerine değinildi.

Ardından, yaklaşan yerel seçimlere ilişkin burjuva düzen partilerinin ve reformist solun yaklaşımları incelendi.

Seçimlerdeki tutumun açıklanmasının ardından, komünistlerin hangi yöntemi kullanırlarsa kullansınlar emekçileri düzene bağlayan hayaller ve söylemlere hiçbir şekilde yer vermedikleri ve vermeyecekleri vurgulanarak sunum sona erdi.

Aranın ardında soru-cevap şeklinde seminer devam etti. Birçok emekçinin söz aldığı seminer verimli ve zengin tartışmaların ardından soruların cevaplanması, düşüncelerin ifade edilmesi ile son buldu.

Ankara

Yerel seçim hazırlıkları kapsamında bir seminerler dizisi planlayan Ankara BDSP, ilk semineri "Demokrasi sorunu" başlığı ile 22 Aralık Pazar günü gerçekleştirdi.

Seminer sunumunda demokrasi sorununun önemi, kapsamı ve sınıfsal niteliği ele alındı. Demokrasinin sınıflar üstü bir kavram olmadığı ifade edilirken, her sınıfın kendi penceresinden bir demokrasi anlayışının olduğu vurgulandı. Bununla birlikte demokratik hak ve özgürlükler için mücadelenin önemi üzerine oldukça anlamlı tartışmalar yürütüldü. Bir diğer tartışma konusu ise reformist hareketin soruna dair çarpık yaklaşımı oldu.

Seminerin ikinci bölümünde ülkede son bir hafta içinde yaşanan gelişmelere değinilerek bu çerçevede nasıl bir çalışma yürütülmesi gerektiği üzerine tartışıldı.

Seminerler önümüzdeki haftalarda *Yerel seçimler ve bağımsız devrimci sınıf tutumu*, *Yerel yönetimler ve belediye sosyalizmi*, *Yerel seçimler ve sol hareket*, *Yerel seçimler ve deneyimler* başlıkları ile devam edecek.

Kızıl Bayrak / Ümraniye-Kartal- Ankara

İşçi bültenlerinden mücadele çağrısı!

Sınıf devrimcileri işçi havzalarında mücadeleyi yükseltmeye devam ederken çıkardıkları işçi bültenleriyle işçilerin mücadele kürsüsünü çoğaltıyor. Yerel işçi bültenleri, sınıfa yönelik saldırılara karşı mücadelenin önemini vurgularken bölgelerindeki fabrikalarda yaşanan sorunlara karşı da birlik ve dayanışma çağrısı yükseltiyor.

Aralık ayında OSİM-DER, Ankara, Bursa ve Metal İşçileri bültenleri çıktı.

OSİM-DER İşçi Bülteni bu sayısında 2014 bütçesini, Greif işçilerinin fiili-meşru mücadelesini ve düzen içi kavgada alınması gereken tutumu işledi. "Düzen partilerinin her seçim döneminde olduğu gibi bizi aldatmalarına, bizi oyalamalarına izin vermeyelim" denilen bültende Haziran Direnişi'nin yürünecek yolu işaret ettiğine dikkat çekildi.

"Taraf olmazsak sadakaya mahkum kalırız!" diyen **Bursa İşçi Bülteni** ise 2014 yılı için geçerli olacak asgari ücret zammını belirleme sürecine işçiler olarak müdahale etmenin önemine vurgu yaptı. Asgari ücret zam oranlarının fabrikalardaki Ocak ayı zamlarıyla ilişkisine dikkat çeken bülten, tüm işçileri insanca yaşam mücadelesine çağırdı.

Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye de asgari ücret gündemiyle çıktı. İşçiden İşçiye Bülteni, "İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!" talebini yükseltti. Bültende OSTİM'den, İvedik OSB'den, Bülbüloğlu fabrikasından, Sincan İşçi Birliği'nden işçi yazıları da yer alıyor.

"İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret sokağın gücüyle alınır" başlığıyla çıkan **Metal İşçileri Bülteni**, asgari ücret dönemini mücadelenin gündemi haline getirmek gerektiğine işaret etti. Bülten işçilerin taleplerinin sokakta eylemli tepkiler olmadan kazanılmayacağını vurgulandı. Patronların ve sermaye hükümetinin gözünü diktiği kıdem tazminatının gaspına da sessiz kalınmaması çağrısı, bültenin diğer öncelikli gündemiydi. "Pazarlık yok direniş var!" denilen bültende AKP'nin kıdem tazminatının fona devri için Üçlü Danışma Kurulu'ndan karar çıkarma çabasına karşı pazarlıkları kabul etmeden direniş kararlılığının gösterilmesi gerektiği vurgulandı.

Çıkarılan bültenler fabrika havzalarında, işçi servis noktalarında, sanayi sitelerinin girişlerinde dağıtılarak işçilere sesleniliyor. Bültenler fabrikadaki sorunların aktarıldığı, mücadele deneyimlerinin paylaşıldığı yazılarla işçilerin sesi ve soluğu oluyor.

Gebze'de asgari ücret ve yolsuzluklara protesto!

Gebze İşçilerin Birliği Derneği üyeleri, 22 Aralık'ta Çeşme'den, Kent Meydanı'na "İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret" ozalitiyle yürüyüş gerçekleştirdi. Eylem öncesinde konuşmalarla emekçiler insanca yaşamaya yeten asgari ücret için yürüyüşe çağrıldı. Çağrı konuşmalarının ardından Kent Meydanı'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi. Meydana gelindiğinde basın açıklaması okundu.

"Çözüm işçilerin hakları ve gelecekleri için mücadele etmesindedir"

Basın açıklamasına, asgari ücrete planlanan sefalet zammı teşhir edilerek başlandı. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun göstermelik bir kurum olduğu vurgulanarak şunlar ifade edildi: "Çünkü bu toplantılar, sonucu önceden belirlenmiş bir kararı ilan etmek üzere yapılıyor. Bir tarafta hükümet, bir tarafta patron sendikası ve bir tarafta da işçi sendikası bu toplantılara katılıyor"

"2014 bütçe görüşmelerinde işçiye emekçiye yine yer yok" denilen açıklamada eğitime, sağlığa ve sosyal güvenliğe ayrılan payın düşüklüğü teşhir edildi. Son günlerde açığa çıkan yolsuzluklara değinilerek bunları gerçekleştirenlerin, işçi ve emekçilerin alınterini

sömürenler, sefalet ücretini dayatanlar oldukları ifade edildi.

Basın açıklaması "Çözüm işçilerin emekçilerin birlik olmasındadır. Çözüm işçilerin emekçilerin ücretleri, hakları ve gelecekleri için birlikte mücadele etmesindedir" denilerek bitirildi.

"Zaman, mücadele etme zamanı"

Basın açıklamasından sonra Feniş direnişçisi bir işçi konuşma yaptı. Konuşmasında hak gasplarından bahseden Feniş işçisi, yolsuzluk yapanlarla Sedat Aלוğlu'nun bir olduğunu söyledi. Kendilerine trilyonları alanlar ile işçilerin haklarını gasp edenlerin aynı olduğunu söylerken direnişe devam ettiklerini, ancak direne direne kazanacaklarını belirtti. Eylemde bir emekçi de söz alarak "karşıda durup izleme zamanı değil mücadele etme zamanı" dedi. Konuşmanın ardından çevrede duran emekçileri pankartın arkasına geçmeye çağırdı. Coşkulu konuşma sonrasında birçok emekçi pankartın arkasına geçerek eylemin parçası oldu. Alkışlarla sloganlara katılarak emekçiler eyleme destek verdi. Eylem daha sonra sloganlar ile Çeşme Durağı'na geri dönülerek sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Küçükçekmece'de sınıf faaliyetleri

Sınıf devrimcileri Küçükçekmece'deki çeşitli sanayi sitelerinde yürüttükleri faaliyetlerle emekçilere kıdem tazminatı ve diğer hak gaspı uygulamalarını anlatıyorlar. Sanayi sitelerinde işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının nasıl olduğunu kıdem tazminatının fon uygulamasına çevrilmesi konusunda neler düşündüklerini soran anketler yapılıyor. Anket çalışması esnasında *Metal İşçileri Bülteni* ve kıdem tazminatı ile ilgili hazırlanan bildiri emekçilere ulaştırılıyor.

Sınıf devrimcileri hafta içinde anket çalışmasını üç sanayi sitesine taşıdılar. Metal İş Sanayi Sitesi, Demirciler Sanayi Sitesi ve Doğu Sanayi Sitesi'nde yapılan anket çalışması ile çok sayıda işçi ile sohbet gerçekleştirildi. Anket yapılan işçilerin çoğu işçi hakları ve kıdem tazminatı gündemli etkinliklerden haberdar edilmek istediklerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Buca'da devrimci faaliyet

Buca'da okur toplantısı

22 Aralık Pazar günü biraraya gelen *Kızıl Bayrak* okurları sürece dair tartışmalar eşliğinde Buca yerelinde yapılacak planlamaları kararlaştırdı. AKP-cemaat tartışmaları üzerinde yoğunlaşan tartışmalar sonucunda özellikle burjuva düzeninin kendi çatlaklarının derinleştiği vurgulandı. İşçi ve emekçilerin alınterini çalanların sokaklarda dolaştığı ancak Gezi direnişçilerinin altı aydır zindanda olduğu hatırlatıldı. Canlı ve verimli bir tartışmanın ardından, bu süreçte kitlelerle buluşmanın yol ve yöntemlerinin tartışıldığı ikinci bölümde ise pratik planlamalar yapıldı.

Gültepe'de bildiri dağıtımı ve gazete satışı

Pazar günü yapılan toplantının hemen ardından ise işçi ve emekçilerin yoğun olarak ikamet ettiği Gültepe Mahallesi'nde "Bu pisliği devrim temizler!" şiarlı BDSP bildirilerinin dağıtımı yapılırken, aynı zamanda emekçilere *Kızıl Bayrak* ulaştırıldı. Gündem üzerine sohbetlerin gerçekleştirildiği satışta emekçilerin devrimci faaliyete ilgisi gözlemlendi.

Gezi tutsaklarına özgürlük için imza kampanyası

23 Aralık Pazartesi akşamı ise bir başka emekçi semti olan Mehtap Mahallesi'ne sınıf devrimcileri "Gezi tutsaklarına özgürlük!" şiarıyla gittiler. Kapı kapı dolaşarak emekçilerle gündemler üzerine tartışılırken, Gezi tutsakları için imza toplandı. Sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak* gazetesi emekçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Buca

Bursa'da devrimci faaliyet

17 Aralık'ta gerçekleştirilen "yolsuzluk" operasyonu ile düzen siyasetinin pislikleri ortaya serilmiş durumdayken Bursa'da sınıf devrimcileri düzeni teşhir eden ve çözümün sosyalizmde olduğunu vurgulayan faaliyetlerine devam ediyor.

Sınıf devrimcileri Bursa'da çıkartılan "AKP ve cemaat milyonları soyup sağana çevirdi, paylaşamayınca birbirine girdi... Haramilerin saltanatını yıkalım, sosyalizmi kuralım!" ve "AKP ve cemaat milyonları soyup sağana çevirdi, paylaşamayınca birbirine girdi... Haramilerin sömürü ve talan düzenini yıkalım, sosyalizmi kuralım!" şiarlı afişleri işçi ve emekçi mahallelerine yapmaya devam ediyor. Akçağlayan Mahallesi, Teleferik Meydanı ve Namazgah'a afişler yapıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Haziran D

(Haziran Direnişi üzerine Eylül ayında verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

Haziran Direnişi ve reformist sol

Haziran Direnişi'nde belirgin bir sol hareket damgası var. Sol hemen tüm kesimleriyle direniş içerisinde etkin bir şekilde yer aldı. Buna sosyal demokrat ve ulusalcı kanatlarıyla düzen solu da dahil. CHP yönetimi hareketi geriye çekmeye çalışsa bile, tabanından harekete etkin bir katılım olduğunu biliyoruz. Aynı şekilde reformist ve devrimci demokratik kanatlarıyla geleneksel solun da hareket içinde belli bir yeri ve rolü var.

Yine de gösterdiği çaba ne olursa olsun solun bu katılımı önemli ölçüde bir kendiliğinden sürüklenme sınırlarında kaldı. Denebilir ki sol kendi gücünü alabildiğine aşan genişlikteki muazzam bir kitle hareketinin girdabında sürüklendi. Her beklenmedik hareketliliğe olduğu gibi buna da ancak kendi güç ve olanakları sınırlarında bir tepki verebildi. Hareketin çapı kadar solun genel hazırlıksızlığı da düşünüldüğünde bu sonuç şaşırtıcı değildir.

Sol açısından ikinci önemli nokta, reformist sol önderliklerin hareketi geriye çekmeye yönelik tutumlarıdır. Herşeye rağmen reformist solun hareketi etkilemeye yönelik bazı imkanları vardı ve bunların başında Taksim Dayanışması geliyordu. Hemen tüm sol parti, örgüt ve kitle kuruluşlarını kapsayan Taksim Dayanışması, yine de yürütmesi üzerinden reformist solun denetiminde bir yapı idi. Buradan oynanan rolün ise olumsuzdan da öteye olduğunu biliyoruz.

Reformist sol Haziran Direnişi'nin gücü ve ağırlığı karşısında adeta ezildi. Bu çapta bir hareket ifade uygunsa reformist solun tepesini tutanların soluğunu kesti. Bu hareketin yükünü ve siyasal sonuçlarını kaldıramayacaklarını düşünerek, her yoldan hareketi geri çekmeye ve bir an önce de bitirmeye baktılar. Her safhada ve her bakımdan! Barikatları kaldırmaktan tutunuz da flamaları kullanmamaya kadar. Taksim Alanı'nda kürsü kurmuş, alanı tutan devrimci akımlarla kendi aralarına mesafe koymaya kadar... Alanda ve dolayısıyla barikatların arkasında yer almak yerine parka, dolayısıyla kendilerince daha korunaklı bir alana çekilmeye kadar... Tayyip Erdoğan'ın kaba ve küstah tehditleri karşısında alınan teslimiyetçi tutuma kadar... Özetle hareketi her safhada geriye çekmeye çalıştılar.

Daha en baştan Taksim Alanı'nın işgaline, orada barikatların kurulmasına karşılar. Kurulmuş barikatların kaldırılmasını istiyorlar. Devrimci kimliğin ve şiarların etkin bir şekilde öne çıkmasına karşılar vb... Tayyip Erdoğan ile yapılan görüşmedeki tutumları ayrıca ibret vericidir. Büyük umutlar bağladıkları bu görüşme sonrasında kamuoyunu ve kitleleri yanıltan, açıkça aldatan açıklamalar yaptılar. Bu görüşmede

başbakanın tehdit ve hakaretlerine maruz kaldıkları halde bunu başlangıçta gizlediler. Görüşmeden çıktıktan sonra olup bitenleri olduğu gibi açıklayacaklarına, görüşmeye çağrıldıklarını ama tehdit edildiklerini, bu tehdidi tanımadıklarını kamuoyuna ve kitlelere ilan edeceklerine, tam tersine, işin içyüzünü gizleyen, kitleleri yanıltan şeyler söyleyebildiler. İçlerinden bazıları istemler konusunda hükümetin duyarlılık göstereceğini bile söyleyebildi. Ve en önemlisi, Taksim Alanı'na döner dönmez başbakanın verdiği ultimatoma doğrultusunda işgalin bitirilmesini, barikatların ve çadırların kaldırılmasını, sembolik bir tek çadırın yetinilmesini isteyebildiler. Tayyip Erdoğan'ın tehditleri doğrultusunda ve onun verdiği 48 saatlik süre zarfında!.. Bütün bunlar utanç vericidir ama tümüyle gerçektir. Ve bunu yapanlar, şu veya bu reformist hareketin içinde bulunan ve onlar adına belirli kurumların tepesinde bulunan kişiler. Sözkonusu reformist hareketlerin bunlar üzerinde açık, yakın ve yönlendirici bir denetimi var. Ve onun gerçekleşme biçimi işte tamı tamına bu! Önderlik planında hakim politikalarıyla reformist solun tablosu işte böyle!

Bu sınırlarda bir hareketin bile sorumluluğunu almaktan korkan bir reformist sol hareket gerçeğimiz var. Hareketin sorumluluğunun taşındığı ve dolayısıyla kararların alınacağı zeminlerde tüm kesimleriyle reformist solun son derece geri, korkak, çekingen bir tavır aldığını biz bütün açıklığı ve somutluğu ile sürecin toplamı üzerinden biliyoruz. Özellikle de hemen tüm sol parti, grup ve kuruluşların temsil edildiği Taksim

Dayanışması'ndaki tablo üzerinden.

Reformist hareketin tabanındaki militanlar direniş içinde olumlu bir rol de oynamış olabilirler. Geniş bir inisiyatifle hareket etmiş, eyleme bir yön ve soluk kazandırmaya katkıda bulunmuş da olabilirler. Ama burada önemli olan reformist solun merkezi politikalarıdır; Haziran Direnişi'nin gelişimine nasıl yaklaştığı, hareketi nereye götürmek istediğidir. Bütün maddi verilerden biliyoruz ki, reformist sol burada hareketin çok gerisinde bir tutum içinde olmuştur. Barikatların kaldırılmasını istiyor, Gezi Parkı'ndaki kitle buna karşı çıkıyor. Çadırların kaldırılmasını istiyor, aynı kitle buna karşı çıkıyor. İlk forum önerisi ve dolayısıyla girişimi de bunun üzerine direniş yanlısı devrimcilerden geliyor, bunu kitlelere sorulmuş deniliyor. Forum pratiği ilk olarak böyle gündeme geliyor. Barikatların ve çadırların kaldırılıp kaldırılmayacağına kitle karar vermelidir diyor komünistler ve devrimciler, ilk forum tam da direnişin merkezinde böylece gerçekleşiyor. Gezi direnişçisi kitle bu ilk forumda çadırların kaldırılmasını karşı çıkıyor ve direniş kararlılığı sergiliyor. Reformist sol ve HDK solu bunun karşısında çaresizce geri çekiliyor. Her iki reformist blokun tavrında esasa ilişkin herhangi bir farklılık yok.

Burada dikkate değer olan, solun büyük bir bölümünün direnişe katılan sıradan kitlenin gerisinde olması ya da kalmasıdır. Kitle direnme kararlılığı içerisinde, Tayyip Erdoğan'ın tehditlerine pabuç bırakmama isteğinde. Barikatların ve çadırların korunmasından yana. Bunun sonuçlarından korkan,

Direnışı - 2

H. Fırat

bunun umutsuz bir vaka olduğunu, bu direniş bir an önce bitirmenin en hayırlı iş olduğunu dile getiren ise büyük bir bölümüyle solun kendisi. Dayandıkları argümanın özü şuydu: Direniş daha fazla sürdürebilmek şansı yok, bu imkan ve kapasiteden yoksunuz. Hükümet üzerimize gelir de direniş ezilirse, kötü bir yenilgi almış oluruz. Oysa kazanacağımızı kazandık, işi daha fazla uzatarak bunu riske atamayız. Kendi öz irademizle direniş sona erdirirsek bu onurlu bir çekilme olur, bizi kazanımlarımızı riske sokacak bir akıbetten korur, vb...

Bu argümanın pratikte yerle bir olduğunu biliyoruz. Direnme, çadırları koruma, Tayyip Erdoğan'ın küstahça ultimatolarına pabuç bırakmama kararlılığı gösterildi. Buna rağmen vahşi bir saldırı oldu; ama tam da bu saldırı, 15-16 Haziran'da hareketi yeniden ülke çapında büyüttü, saldırıya karşı öfke başta Taksim olmak üzere tüm ülkede alanlara taşıdı. Adeta 31 Mayıs patlaması tekrarlanmış gibi oldu. Bütün ülke yeniden ayağa kalktı. Bu birkaç gün sürdü ve böylece hareket çadırları, pılı-pırtıyı toplayarak değil fakat direnerek geri çekilmiş oldu. Tabii ki hareket bir yerde geri çekilecekti. Böyle hareketler bir yerden sonra yorulur, daralır ve gide gide ya yenilir ya sönmülenir. Haziran Direniş yenilmedi; direnerek ve böylece moral gücünü koruyarak geri çekildi. Ve bu da, tıpkı hareketin patlak vermesinde olduğu gibi, bir bakıma kendiliğinden oldu.

Haziran Direniş bugünkü yönetimleriyle işçi ve kamu çalışanları sendikalarının nasıl bir hiç olduklarını da bir kez daha gözler önüne serdi. Direnişin en sıcak, en etkili haftasının üzerine gelen 5 Haziran eylemi, bunu çok somut olarak gösterdi. Direnişin oluşturduğu muazzam atmosfere ve onca olanağa rağmen 5 Haziran eylemi sendikalar payına gerçek bir fiyasko örneği oldu. Bugünün Türkiye'sinde sendikal hareket gerçekte bir hiçtir; DİSK ve KESK üzerinden bunun dolaysız sorumluluğu ise bir kez daha reformist sola aittir.

Haziran Direniş bir bütün olarak reformist solla çok işimiz olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. İP ile TKP tarafından temsil edilen ulusal cumhuriyetçi solla, HDK çatısı altında birleşmiş demokratik cumhuriyetçi solla, bu iki kanattan tonlar taşıyan reformist solun geri kalanıyla... Ve elbette bunları etki altında tutan düzen soluyla ve bunlardan ayrı düşünülemez olan çürümüş sendika bürokrasiyle... Bu, TKİP IV. Kongresi'nin de temel önemde bir saptamasıdır ve Haziran Direniş, bu görevin, reformist solun üstesinden gelebilmenin, olağanüstü önemini bir kez daha bütün açıklığı ile ortaya koymuştur. Türkiye'de devrim mücadelesini ileriye taşıyabilmek, her biçimiyle tüm bu reformist barikatların üstesinden gelebilmekle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bu, Haziran Direniş'in en önemli derslerinden de biridir.

Haziran Direniş ve Kürt hareketi

Kürt hareketi Haziran Direniş karşısında önyargılı, öngörüsüz ve tutarsız bir tutum sergiledi. Solda mazur göstermeye çalışanlar olsa da gerçekte bu kaba tutarsızlığın haklı ve anlaşılabilir bir nedeni yoktu. Herşey bir yana, direnişin patlak vermesinde bizzat bir BDP milletvekilinin sembolik bir rolü vardı ve kendisi bununla hala da övünmektedir. Bu durumda direnişe karşı daha başından bu önyargı, bu akıl almaz güvensizlik, anlaşılır şey değildi.

Kürt basınında köşe sahibi bazı kimseler daha ilk günden itibaren harekete Ergenekon oyunu damgasını vurdular. Bu AKP ile aynı ağzı kullanmakta ve bunu yapanların siyasal kimliklerine bakıldığında bu şaşırtıcı da değildi. Bu gerici söylemi Sırrı Sakık, Ahmet Türk gibi parlamenterler sürdürdüler. Dahası işi açıktan hükümete kalkan olmaya kadar vardırıdılar. Kürt hareketinin ilerici kanadının şaşaladığı, sessiz ve edilgen bir kuşkuculuk içerisinde hareket ettiği günlerde, hareketin gerici kanadı sesini yükseltti ve kamuoyu önünde öne çıktı. Basında ve parlamentoda bunu yapanlar tam da Kürt burjuvazisinin temsilcileriydi.

Haziran Direniş bir patlamanın ürünü idi ve bunun nasıl bir patlama olduğunu kestirmekte fazlaca bir güçlük yoktu. Sonuçta Kürt hareketi hayatın içinde, kitlelerle geniş bağları var. Haziran Direniş gerçekliğini anlamada birçok imkana sahip. İstanbul'da patlak verip Türkiye'nin dört bir yanına yayılan bir hareketin içinde çok farklı siyasal eğilimler, bu arada ulusalçıların da olmasından daha doğal ne olabilirdi? Politikada büyük deneyim sahibi Kürt hareketi için bunu anlamak o kadar zor muydu? Haziran Direniş tüm görkemiyle sürüyorken tutup onu Ergenekon'un bir oyunu sayarak AKP ağzı ile konuşanların, bunu neden yaptıklarını anlamakta bir güçlük yoktu. Şaşırtıcı olan, hareketin ilerici kanadının açıklıktan yoksun, belirsiz, tutarsız, çelişik ve tereddütlü tutumlarıydı.

Buradaki zaafiyeti koşullandıran ana etken, "çözüm süreci" adı altında AKP hükümetiyle girilen angajmandır. Kürt hareketinin bu angajmanı, AKP hükümetini sarsan görkemli bir kitle hareketine uzun süre mesafeli durmasının gerisindeki ana nedendir.

Demek istiyorum ki, Kürt hareketininki basitçe gerçeği görememek değildir. Girdiği o yönelimin yarattığı bir handikaptır sözkonusu olan. Ya "çözüm süreci" adı altında hükümetle girilen o aldatıcı ilişkinin kopmasını göze alacaktı, ya da Haziran Direniş'in gerçek niteliğini, gücünü ve sunduğu çok önemli olanaklarını görmezden gelecekti. Yaptığı ikincisi oldu.

Oysa Haziran Direniş Kürt sorununun gerçek çözüm yolunun nereden geçtiğini pratikte göstermiş oldu. Birleşik mücadele içerisinde birbirini anlamının, birbirinin kimliğine ve istemlerine saygı duymanın, birbirini desteklemenin, giderek de bir birleşik mücadele örmenin, bu mücadele içinde birleşik kaynaşmanın ne demek olduğunu mücadele pratiği içinde ortaya koydu. Direnen kitlelerin bir kesimi ilk

kez olarak Kürdistan'daki direnişe bu denli açık ve eylemli biçimde sahip çıktılar. Kürdistan'daki mücadele ile kendi mücadeleleri arasında politik ve duygusal bağlar kurdular. Binlerce kişi anında "Direnen Lice, Kadıköy seninle!" sloganlarıyla yürüdü. Ve Kadıköy dediğiniz, direnişin İstanbul'daki merkez üslerinden biriydi.

Özetle Haziran Direniş mevcut Kürt politikasının açmazı kadar Kürt sorununun uzun vadede soluklu çözümünün yolunu da gösterdi. Ancak birleşik bir mücadele pratiği içinde her türden önyargının yıkılıp aşılabileceğini, gerçek bir birleşme ve kaynaşmanın ancak bu yolla gerçekleşebileceğini, böylece de sorunun sağlıklı ve kalıcı çözümünün yolunun açılabilceğini gösterdi.

Haziran Direniş aynı zamanda Kürt hareketinin o heterojen sosyal-siyasal karakterine de ayna tutmuş oldu. Kürt burjuvazisinin temsilcileri durmadan direnişe kara çaldılar. Sırrı Sakık en son ana kadar AKP ağzı ile konuşmaya devam etti. Böylece Kürt gericiliğinin ulusal hareket içindeki gücünü de gösterdi. Kürt hareketinin sol kanadının temsilcisi sayabileceğimiz BDP eş başkanı direnişten aylarca sonra hala, biz hareketin kendisine değil oradaki Ergenekoncu ve ırkçı kesime karşıydık, diyor. Hareket içinde ulusalçı solun olduğu bir gerçek, ama onu tutup Ergenekoncu ve ırkçı olarak tanımlamak dayanaktan yoksun bir öznel tutumdur. Solun ulusalçı kesiminin Kürt hareketine karşı önyargılı, hatta İP örneğinde

Haziran Direniş bir bütün olarak reformist solla çok işimiz olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. İP ile TKP tarafından temsil edilen ulusal cumhuriyetçi solla, HDK çatısı altında birleşmiş demokratik cumhuriyetçi solla, bu iki kanattan tonlar taşıyan reformist solun geri kalanıyla... Ve elbette bunları etki altında tutan düzen soluyla ve bunlardan ayrı düşünülemez olan çürümüş sendika bürokrasiyle... Bu, TKİP IV. Kongresi'nin de temel önemde bir saptamasıdır...

olduğu gibi düşmanca bir tutum içinde olduğu bir gerçektir. Ama öte yandan Kürt hareketinin bu türden politikalar ile ulusalçı solun önyargılarını pekiştirdiği de bir başka gerçektir. Nitekim ulusalçı solun politikasına yön verenler Haziran Direnişi karşısındaki mesafeli tutumundan hareketle Kürt hareketine karşı demagojik söylemlerini sürdürdüler. Tam da Kürt hareketi saflarında AKP ağzıyla konuşan kişilerin tutumlarını kendilerine dayanak yaparak... Bundan hareketle Kürt hareketini AKP'nin yanında ve yedeğinde göstermeye çalışarak...

Oysa Türkiye'nin devrimcileri gönül rahatlığı içinde direnen kitlelere, işte görüyorsunuz, mazlum bir ulusun politik temsilcileri olarak Kürt yurtseverleri de sizinle aynı saftalar, ortak istemler uğruna birlikte mücadele ediyorsunuz diyebilmeliydiler. Kürt hareketi yanlış politik tutumuyla bunu diyebilmek olanağını en azından zora soktu. İmralı ve Kandil'den müdahale edilene kadar BDP yöneticileri bir çift düzgün cümle bile kuramadı Haziran Direnişi lehine.

Sorunun bir başka yönü daha var. Taksim'i işgal eden topluluğun yüzde 15'i oyunu BDP'ye verdiğini söylüyor, bazı anketlerden yansıdığı kadarıyla. Buna bir de daha solda olanları, harekete siyasal sınıf bilinci üzerinden katılan Kürt emekçilerini katınız. Bu, büyük kentlerdeki Kürt emekçilerinin harekete etkin biçimde katıldığını da gösteriyor. Kürt hareketinin yaşadığı bocalamaların bu düzeyde bir katılımı engelleyemediği görülüyor. Bu da son derece anlaşılır bir durumdur. Her büyük toplumsal patlamada sonuç farklı olmayacaktır. Türkiye'nin büyük kentlerinde sol siyasal eksenli gelişebilecek her hareket birleşik mücadele dinamiği demektir ve kaçınılmaz bir biçimde Kürt emekçilerini de saflarına çekecektir. Üstelik geniş kitleler halinde.

Kürt hareketinin bugünkü zengin sosyal bileşimi aynı zamanda onun zayıflığıdır. Zira ulusal kimlik üzerinden gelen bu zengin sosyal bileşim, aynı zamanda ulusal ortak paydanın en alt noktadan, en geri çizgiden kurulması anlamına gelir. Hareketin mevcut ulusal reformist kimliği aynı zamanda buradan gelmektedir. Sınıflar mücadelesinin, Haziran Direnişi türünden kitle hareketlerinin basıncı altında bu heterojen yapı kaçınılmaz bir biçimde ayrışacaktır. Bir kesim devrimcileşirken, öteki bir kesim daha açık biçimde düzen saflarına kayacaktır. Ve bu ayrışmayı belirleyen temelde sınıfsal konular, çıkarlar ve buna dayalı tercihler olacaktır.

Bu süreçte HDK'nın tutumu gerçek anlamıyla bir iflas pratiği olmuştur. HDK güya Türkiye'deki toplumsal dinamikleri kucaklayan ve Kürt hareketi ile birleştiren bir oluşum olacaktı... Ama tam da buna elverişli bir hareket karşısında HDK'nın kendisi de Kürt hareketiyle o aynı zaafiyeti yaşadı. Bu ise HDK'nın Türkiye'deki toplumsal dinamikleri kucaklayan genel bir şemsiye değil, fakat yalnızca Kürt hareketinin bir uzantısı, kişiliksiz bir eklentisi olduğunu gösterdi. Hatayı Kürt hareketi yaptı, eklentisi durumundakiler ise bunu paylaştı. Kürt hareketinin izlediği politikaların bir uzantısı olmanın yolaçtığı bir kaçınılmaz akıbet oldu bu. İçlerinden bazıları bunun sıkıntısını duysalar da, sonuçta kimse bu tutumun dışına çıkmadı. Bu da daha baştan, daha bir ilk önemli sınavda, HDK'nın politik ve moral iflası demek oldu.

Haziran Direnişi ve parti

Haziran Direnişi ve parti sorununa öncelikle partinin doğrulanmış görüş ve öngörülerıyla başlayacağım. Bunların başında yeni tarihsel döneme ilişkin değerlendirme var ve bunun üzerinde yeterince durmuş bulunuyorum. Burada buna temel önemde bir ikinci nokta olarak, bu değerlendirmeden çıkarılan siyasal-örgütsel sonuçları eklemek istiyorum. IV. Parti Kongresi'nin "Devrime hazırlanıyoruz!" şiarı, bu sonuçların en özlü bir ifadesi olmuştur. Hazırlıklı olacaksınız ki, olaylar patlak verdiğinde rolünüzü etkin biçimde oynayabilirsiniz. Tunus ve Mısır'daki halk hareketleri bize bunun olağanüstü önemini göstermişti, Haziran Direnişi kendi yönünden bunu tamamlamış oldu. Devrime bugünden hazırlanmanın belirleyici önemine özel vurgu, partinin Haziran Direnişi üzerinden de doğrulanmış ikinci öngörüsü olmuştur.

Bir üçüncüsü, inisiyatifli yerel çalışmaya yapılan özel vurgudur. Parti yıllardır geniş ve etkin bir inisiyatifle çalışan yerel örgütler olmaksızın, etkin bir siyasal çalışma ve mücadelenin yürütülemeyeceği sorunu üzerinde duruyor. Haziran Direnişi bize, etkin, geniş inisiyatif dayalı, her açıdan donanımlı yerel örgütler ve önderlikler yaratamadığımız sürece, böylesine büyük toplumsal patlamalarda etkin bir rol oynamak şansına da sahip olamayacağımızı somut olarak göstermiş oldu. Böyle durumlarda olaylar o kadar hızlı gelişir ki, siz bir kentin kendi içinde bile alt bölgelere önderlik etmekte belirgin biçimde

zorlanabilirsiniz. Hele de bu konuda illegal devrimci bir parti olmaktan gelen anlaşılabilir güçlükleriniz de varsa. Bunun üstesinden birçok bakımdan kendine yeterli inisiyatifli yerel örgütlerle gelinebilir ancak. Nitekim bu başarıyı kısmen gösteren yerel örgütlerimiz var, ama olaylar karşısında şaşkınlığa düşen, başlangıç anında edilgenlik içerisinde kalan yerel örgütlerimiz de var. Hızla gelişip yayılan kitlesel patlamalara müdahale edebilmede geniş ve yaratıcı bir inisiyatif dayalı yerel önderliklere sahip olabilmeyen çok özel önemi, Haziran Direnişi ışığında çok daha açık biçimde ortaya çıkmıştır.

Bir dördüncüsü, çok temel bir teorik gerçeğe, partinin dünya görüşünün sınıf özüne ilişkindir. Sözkonusu olan işçi sınıfının toplumsal mücadeledeki belirleyici konumu ve rolüdür. Sınıftan kaçış Türkiye solunun neredeyse ortak davranışı olduğu için partinin bu konudaki farklı konumu özellikle önem taşımaktadır. İşçi sınıfının hareket içinde etkin bir biçimde yer almadığı her durumda, hareket sağlıklı bir gelişme rotasına giremez. Bunu Tunus ve Mısır halk isyanlarından sonra Haziran Direnişi üzerinden de tüm açıklığı ile görmüş olduk. Kapitalist bir ülkede heterojen bir toplumsal hareketi ancak işçi sınıfı sağlıklı bir iç ayrışmaya uğratabilir ve ileriye taşıyabilir. Tüm sağlıksız öğeleri, yapısal olarak burjuva sınıf düzenine bağlı ya da ona eklenmiş kesimleri hareketin dışına iter, tersinden emekçileri ve ezilenleri daha ileri bir çizgide mücadeleye bağlar. Bu, hareketin heterojen bileşimden gelen zenginliğini ortadan kaldırmaz. Ama onu sağlam ve sağlıklı bir eksene oturtur. Bunu bu toplumda yapabilecek biricik sınıf işçi sınıfıdır. Küçük-burjuvazi, hele de onun iyi halli kesimleri, genellikle altı üstle uzlaştırma, emekçi katmanlar ile burjuva katmanlar arasında ortayı bulma çizgisinde hareket ederler. Bu onların o kendi toplumsal konularının, sınıfsal karakterlerinin en doğal sonucudur. Onların önderlik ettiği bir hareket doğası gereği kurulu düzenin temellerine yönelmez. Bunu anlamak için bu sınıfsal tutumun politik ifadesi olan reformist sola bakmanız yeterlidir.

"Parti, sınıf, devrim!" şiarı içerisinde anlamını bulan bir başka nokta daha var. Eğer işçi sınıfı harekete katılabilecek bir etkinlik ya da inisiyatif içinde değilse, devrimci durumlar devrime bile dönüşmüyor, değil ki devrimin zaferine. İşçi sınıfının böyle bir rol oynamadığı bir durumda, küçük-burjuvaziden neredeyse burjuvazinin üst katmanlarına kadar çok geniş kesimler bu türden hareketlerle bir biçimde keşifbiliyorlar, kendilerine bir yer bulabiliyorlar. Hareket devrime büyümek bir yana doğası gereği buna yönelik dinamikleri dizginleyen bir çizgide kalıyor. Oysa sosyal karakterin, sınıf ekseninin önplana çıktığı bir harekette bu böyle olmaz. Burjuva katmanlar harekete katılmak bir yana, açık, net ve kararlı bir tutumla hareketin dışına düşer, dahası karşısına geçerler. Tersinden de ama, işçi sınıfı etrafında kümelenmeye potansiyel olarak hazır kesimler, eğer sınıf gerçekten etkin bir inisiyatif gösterebiliyorsa, daha bir güvenle hareket içinde ve dolayısıyla işçi sınıfı hareketi ekseninde yer alırlar. Toplumsal patlamaların devrime doğru büyüme potansiyeli de böylece açığa çıkar ve gerçeğe dönüşmek olanağı bulur.

Partinin öngörülerinin doğrulanmasının son bir örneği olarak, Kürt meselesindeki değerlendirmelerini hatırlatmak istiyorum. Birleşik mücadelenin anlamı, önemi ve sonuçları konusunda partinin söylediği herşey Haziran Direnişi'nin pratiğinde sınanmış ve doğrulanmıştır. Birleşik mücadelenin yolunun nereden geçtiği ve bunun ne tür sonuçlar yarattığı açıklıkla

görülmüştür.

Elbette devrimci bir parti için başarılı öngörülerde bulunmak hiçbir biçimde yeterli değildir. Önemli ve belirleyici olan, bu öngörülere uygun bir hazırlık içerisinde olabilmek ve günü geldiğinde buna uygun bir pratik inisiyatif gösterebilmektir. Buradan bakıldığında partimizin pratiği başarısızdır. Ama bugünün koşullarında ve hareketin muazzam çapı karşısında bu sonuç çok da şaşırtıcı değildir. Önemli olan, bundan sonrası için bundan gerekli sonuçları çıkarabilmek, Haziran Direnişi'nin derslerinden en iyi biçimde öğrenebilmektir.

Etkin ve dinamik yerel örgütler ve hele de önderlikler, başarılı olabilmenin zorunlu koşuludur ve bu parti payına çıkarılması gereken derslerin ilkidir. Bu türden hareketlerde etkin bir rol oynamak tümüyle yerel örgütlerin ne durumda olduklarıyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Haziran Direnişi'nden sonra, inisiyatifli yerel örgütler ve önderlikler sorununa, yerel çalışma ve mücadele görevlerine artık yeni bir gözle bakmak zorundayız.

İkincisi, kitlelere eylem içinde önderlik yeteneğidir. Propaganda-ajitasyon, düzenli ve sistemli seslenmeler, her dönem için önemli ve gereklidir. Ama asıl yapılması gereken kitlelere eylemli önderliktir. Her parti örgütünün ve her kadronun bu bilinçle, bu ruh haliyle ve bu pratik hazırlıkla, bu yetenekle donanmasıdır. Ancak kitlelere önderlik etme yeteneği olan, bu inisiyatifli gösterebilen kadrolara sahip olan partiler, harekette etkin bir rol oynayabilir. Haziran Direnişi bunu bize açık olarak bir kez daha göstermiş oldu.

Öte yandan Haziran Direnişi, kitle mücadelesinin kalıplara gelemeyeceğini, her yeni kitle hareketinin ortaya yeni biçimler, yeni özellikler çıkarabileceğini gösterdi. Bir marksistin görevi, her türlü mücadele biçimini bilmek, tanımak ve anlamaktır. Yanısıra mücadele biçimlerinin kitle hareketine empoze edilemeyeceğini, bunların bizzat kitle hareketinin kendi dinamizminden, kitlelerin kendi inisiyatifinden çıkacağını bilip gözetmektir. Eğer siz her türlü mücadele biçimini bilir, tanırsanız, hiç beklenmedik bir kitle hareketinin ortaya çıkardığı biçimlere uyumda da güçlük çekmezsiniz. Sosyal mücadelenin belirli bir kalıbı yoktur, bu gerçeği hep gözönünde bulundurmak zorundayız. Geniş bir bakış açısıyla, zengin bir inisiyatifle hazırlanacağız ve patlayan her hareketin somut özelliklerini hızla kavramaya çalışacağız. Kuşkusuz görevimiz ona kabaca uyum sağlamak değil fakat bilinçli bir ifade kazandırmak ve devrimci bir çizgiye yönlendirmektir. Bunda ise ancak hareketi doğru bir biçimde kavrayabildiğimiz ölçüde başarılı olabiliriz.

Haziran Direnişi ortaya öylesine yeni biçimler çıkardı ki, bu bazılarını onları mutlaklaştırmaya, ifade uygunsa onlara tapınmaya, bugüne dek bilinen araç, biçim ve yöntemleri tümüyle eskimiş ilan etmeye götürdü. Burada tümüyle bir tek yanlılık, küçük-burjuva aydınına özgü o ölçüsüz abartı var kuşkusuz. Ama hareketin, hiç değilse Türkiye'nin alışık olmadığı bazı biçimler ortaya çıkardığı da bir gerçektir. Görevimiz bunları tanımak, anlamak ve bundan sonrası için hesaba katmaktır. Bazıları bundan, bu hareket dikey örgütlenmelerin (bununla hiyerarşik örgütlenme kastediliyor) gereksizliğini ortaya koymuştur, aslolan yatay örgütlenmedir, aslolan merkezsizliktir, aslolan yerelliktir, sonucunu çıkarabilmektedir. Bunlar aydın hafifliğine özgü post modern düşüncelerdir. Bunlar, dünya ölçüsünde, ülkeler ölçüsünde, her bir kent ölçüsünde, daha alt birimler ölçüsünde tepeden tırnağa örgütlü bir

egemen sınıf karşısında ezilen ve emekçi katmanların silahsızlandırılmasından başka bir şey değildir. Oysa Haziran Direnişi bize aynı zamanda bilinçli ve disiplinli örgütlü yapıların, bu gibi durumlardaki olağanüstü önemini de gösterdi. Haziran Direnişi bize gösterdi ki, onbin kişi Aksaray'a yığılıyor, ama ne yapacağını bilemeden öylece kalabiliyor, ta ki örgütlü bireylerin yönlendirici müdahalesine kadar. Demek ki önderlik, demek ki yönlendiricilik, demek ki örgütsel biçim kazandırmak, hareketin başarısının olmazsa olmaz koşulları arasındadır.

Kitle hareketinin zengin biçimlerini bileceğiz ve bunun karşısında gerekli esnekliği göstermeyi başaracağız. Öyle bildiğimiz kalıplara uydurmaya kalkmayacağız, ki bunu istesek de başaramayız. Biz yaratıcı bir biçimde hareketi kavramak ve ona yön vermek durumundayız. İnsanlarımızı gündelik olarak bunlarla eğitmek, Haziran Direnişi'nin derslerini bu açıdan döne döne irdelemek zorundayız.

Bu direniş bir önderlikten yoksundu diyoruz. Türkiye gibi kapitalist gelişmenin ileri boyutlar kazandığı bir ülkede toplumsal mücadelenin sınıfsal önderliğini işçi sınıfı, siyasal mücadelenin devrimci çizgide önderliğini ise ancak devrimci bir sınıf partisi yapabilir. Devrimci, örgütlü, disiplinli bir parti, görüldüğü kadarıyla kafası karışık sol liberal aydınları pek ürkütüyor. Hepsini devrimci parti önderliğine karşı; aman ha, bu harekete yapılabilecek en büyük kötülüktür diyorlar. Hareketin bugünkü gevşekliğinin, şekilsizliğinin, yönsüzlüğünün onun kitleliliğinin koşulu olduğunu biliyorlar, onu bu biçimiyle yeterli görüyorlar ve devrimci önderlik müdahalesine karşı çıkıyorlar. İyi ama, bu kitlelilik bugün için bu biçimde korunur da, üç gün sonra da sönümlenir. Bununla bir çıkış yapılır, bir gövde gösterilir, ama sonra da hareket dağılır gider. Bununla da bir yere gidilmez. Amaç stratejik olarak bir yere gitmek midir, adım adım egemen sınıf iktidarını, kurulu düzeni alaşağı etmek midir, amaç devrim midir? Böyleyse eğer, bu da ancak bir sınıf önderliği ve onu eksen almış devrimci bir siyasal önderlik oluşturulursa başarılabilir bir şeydir. Değilse zaten devrimci açıdan herşey anlamını yitirir, geriye en fazla kurulu düzeni kendi sınırları içinde reformlara zorlamak kalır.

Kitlelerin inisiyatifli, hareketin eylem içinde açığa çıkmış zenginliği, direniş içinde oluşmuş demokratik ilişkiler, dayanışma, yaratıcılık, tüm bunlar alabildiğine

önemsenmeli, geliştirilmeli ve ileriye taşınmalıdır. Devrimci örgütlü müdahale bunları zayıflatmak ya da zaafa uğratmak için değil, tam tersine, tam da bunlardan güç alarak hareketi ileriye taşımak için gereklidir.

Haziran Direnişi, toplumsal düzlemde devrimci sınıf önderliği ile siyasal düzlemde devrimci parti önderliğinin hayati önemini bir kez daha göstermiştir. Devrimci bir parti olmadığında ne olduğunu görmek için Mısır'a bakmak yeterlidir. 20 milyon imza toplanır, Tahrir'e birkaç milyon insan yığılır, sonra bir askeri darbe olur, aynı kitleler ne yapacağını bilemez duruma düşer, dağılır gider. Sonra da askeri cunta ile islami gerici baş başa kalır. Oysa devrimci bir önderlik aynı hareketi adım adım daha ileriye taşıyabilir. Zaman zaman püskürtülse bile, bazı zorunlu geri çekilmeler yaşasa bile, yeniden güç toplayarak daha ileri safhalara geçişi örgütleyip yönetebilir. Örgütlü devrimci önderlik olmadığı sürece bu olmaz, olamaz. Tarihsel ve güncel tüm deneyimler bunu, bu hayati gerçeği tam bir açıklıkla ortaya koymaktadır.

Haziran Direnişi bize kitle mücadelelerinin beklenmedik bir şekilde radikalleşebileceğini gösterdi. Devrimci bir parti payına gerekli olansa buna yanıt verebilecek devrimci militan bir önderlik yeteneği ve pratiğidir. Dönem artık barikatlara çıkmak, kitlelere kararlılık aşlamak, eylem içinde onlara güç, cesaret ve yön vermek dönemidir. Yaratıcı devrimci inisiyatifle dayalı bir önderlik tarzı geliştirmeli, beklenmedik olaylara her bakımdan hazır olmalıyız. Bu bilinç ve ruh hali ile donanmış kadrolar yetiştirmeliyiz.

Hala bir dizi sorunla uğraşan bir partiyiz, son 4-5 yıllık tartışmalarımızın da gösterdiği gibi. Beklenmedik biçimde patlak veren muazzam bir kitle hareketine önderlik edebilecek bir hazırlık ve kapasiteden henüz çok uzak olsak bile, yine de böylesi patlamaları öngörebilen, bunlara hazırlık görevini ortaya koyan, buna yüklenen bir parti olmak üstünlüğüne sahibiz. Direniş bakış açımızı ve yönelimimizi bu açıdan sınıamıştır. Bu önemli bir kazanımdır, önemsenmesi gereken bir üstünlüktür. Yapmamız gereken, izlediğimiz çizginin, ortaya koyduğumuz öngörülerin politik, pratik ve örgütsel gerekleri doğrultusunda bundan böyle daha etkin bir biçimde çalışmak, geleceğin büyük mücadelelerine her açıdan ve her alanda hazırlanmaktır.

Direnişin etki ve sonuçları

Bu çapta bir direnişin etki ve sonuçlarını doğru değerlendirebilmek önemlidir. En önemli sonuç, dinsel gericiliğin Türkiye’de yarattığı iktidar tekeline vurduğu darbedir. Bu atmosferi parçalaması, dinsel gericiliğin özgüvenini sarsması, onu bir sıkıntının içerisine sokmasıdır. Bu çok tartışmasız bir sonuçtur. Dinsel gericilik öylesine bir ağırlık yaratmış ve bu temelde öylesine pervasızlaşmıştı ki, Haziran Direnişi buna nihayet bir dur demiş oldu. Bu pervasızlığa büyük bir darbe oldu, dinci iktidarı bocalamaya ve savunmaya itti. Yanısıra Tayyip Erdoğan denilen küstah ve kibirli adamın kimyasını bozdu. Yalnızca dengesini yitirmesini kastetmiyorum, adamın o şişirilmiş karizması yerle bir oldu. Toplum nezdinde ve dünya ölçüsünde. Bu direnişle birlikte ve direniş sayesinde oldu. Şimdi içeride ve dışarda bir çok kimse hakkında uluorta söyleyeceğini söylüyor. Tam da Haziran Direnişi’nin sağladığı siyasal ve moral imkanlar sayesinde.

AKP örgütlü gericiliğin bir çatı partisidir. Dinsel gericilikse her bakımdan örgütlü ve halen de çok güçlüdür. Arkalarında özel sermaye grupları, ellerinde büyük maddi kaynaklar var. Halen iktidarlar, devlet aygıtına ve böylece denetleyebildikleri muazzam kaynaklara sahipler. Bütün kamusal rantın yönetimi, denetimi, dağıtımı bunların elinde. Hala çok şey yapabilecek imkanlara sahipler. Ama Haziran Direnişi’yle birlikte büyük bir politik ve moral darbe aldıkları da bir gerçektir. Halihazırda bunun yarattığı sarsıntıyı atlatmak çabasındalar. Ama yapabileceklerinin de sınırları var. Durumu ancak yeni bir seçim başarısıyla bir süreliğine kurtarabilirler. Eğer ilk seçimlerde etkili bir seçmen desteğine hala da sahip olduklarını gösterebilirlerse, bu onlara yeni bir moral güç verecektir ve böylece Haziran Direnişi’nin sarsıcı etkilerini bir ölçüde dengeleyebilecekler. Halen tüm umutları bu eksendedir.

Fakat işleri fazlasıyla zordur. İç ve dış politika cephesindeki bir dizi gelişme, beraberinde hızlı bir yıpranma süreci getirmektedir. Birçok belirti dinci iktidar için düşüş döneminin başladığını göstermektedir. Biz bunu cemaatin davranışları üzerinden de görebiliriz. Cemaat tehlikeyi gördüğü ya da sezdiği her durumda kendini kenara çekip hedef olmaktan kurtulmayı başaran kıvrak bir bukaemun

niteliğine sahiptir. Şimdi bakıyoruz, AKP ve Tayyip Erdoğan’la arasına gitgide büyüyen bir mesafe koyuyor. Bunu aynı zamanda onunla pazarlık gücünü arttırmak için de yapıyor, sorunun böyle bir yanı da var. AKP tepe takla giderse hedef olmaktan yine de kurtulamazlar, çünkü suçları çok ağır ve kendileri de bunu çok iyi biliyorlar. Sayısız kirli iş çevirdiler, böylece de çok düşman kazandılar. Demek istiyorum ki, aynı zamanda pazarlık gücünü arttırmak, iktidarı paylaşalım ki birlikte ayakta kalalım diyebilmek için de yapıyor bunu. Ama ilişkilerin gitgide gerginleştiğini, karşılıklı olarak bıçakların bilendiğini gösteren işaretler de çoğalıyor. Yakın zamanda Tayyip Erdoğan’ın hizmetinde yazan Mehmet Barlas’ın Zaman gazetesi ile polemikleri bunu gösteriyor. O polemikler, iplerin koptuğu, biraz gemilerin yakıldığı izlenimi de veriyor. Haziran Direnişi bu açıdan da önemli bir dönüm noktası oldu. Haziran’dan sonra Cemaat kenara çekilerek AKP’yi ve Tayyip Erdoğan’ı tek başına hedef haline getirmeye özen gösterdi.

Haziran Direnişi’nin önemli bir başka sonucu üzerinde daha önce de durmuştum. Emperyalist mihraklar yıpranan, bazı alanlarda zımnen konulmuş limitleri aşan ve böylece sorun da oluşturmaya başlayan AKP iktidarına, Haziran Direnişi’nin yarattığı atmosferden yararlanarak bir ayar vermek istiyorlar. Özellikle de Tayyip Erdoğan’a. Toplumun bir kesimi nezdinde bu denli yıpranmış, tartışmalı hale gelmiş olmasını kullanarak, onu çizgiye, limitlerin içine çekmeye çalışıyorlar. Halihazırda ondan tümden vazgeçmeye hazır değiller, zira bunun koşullarından yoksunlar. Yerine konulacak uygun bir alternatif hazırlamadan bunu yapmazlar, yapamazlar. Vesile doğdukça Abdullah Gül’ün öne çıkarılması, parlatılması, emperyalist batı basınında Tayyip Erdoğan ile kıyaslamalar içinde daha dengeli, daha makul diye övülmesi bundan dolayıdır. Cemaatle ilişkilerde oluşan mesafe de bundan ayrı değildir. Cemaatin dizginleri tümüyle ABD’nin elindedir. ABD-İsrail planlarına tam uyum onun en belirgin özelliğidir. Cemaat’ın AKP ile arayış açmasına, iç iktidar savaşı kadar ABD-İsrail planlarına uyum üzerinden de bakmak durumundayız. Sonuçta bütün bunlar, Haziran Direnişi’yle, onun yarattığı yeni atmosferle, sıkı sıkıya ilişkilidir.

Direnişin etki ve sonuçlarından bir ötekisi, toplumsal muhalefete ve sol harekete kazandırdığı

politik ve moral güçtür. Bu yeterince açıktır ve üzerinde fazlaca durmak gerekli değildir. Sol hareket direniş sayesinde bir özgüven ve toplumsal meşruiyet kazandı. Aynı şekilde, eyleme katılan kesimler özellikle olmak üzere kitleler de bir moral güç ve özgüven kazandı. Evet sokağa çıkabiliriz, bir şeylerin karşısına dikilebiliriz ve bunu geniş çaplı bir hareket olarak yapabiliriz inancı, kitlelerin kendi pratiğinden bilinçlerine yansımış bir sonuçtur ve çok önemlidir. Artık karşımızda dünün kitleleri, 12 Eylül’ün sindirdiği, atomize edilmiş, uyuşturulmuş kitleleri yok... Duruma artık yeni bir gözle bakmak durumundayız. Düne kadar fabrikalarda eski solcu işçiler mücadelenin engeli olarak görülürdü. Bunlar her yeni mücadelenin bedelinin kendilerine ödettireceğini düşünerek hep mücadeleyi geriye çekiyorlar diyorduk ve bu doğruydum da. Şimdi o kesimlerin de daha etkin davranabileceğini hesaba katmak durumundayız. Haziran Direnişi’nin içinde o tür kesimlerin ağırlığı sanıldığından da büyüktür. 12 Eylül’ün sindirdiği, yıldırıldığı, mücadeleden kopardığı kesimler için Haziran Direnişi, ifade uygunsu canlandırıcı bir hayat öpücüğü oldu.

Sosyal mücadele açısından yeni bir dönem başladı. Gezi türü hareketlere bu ülkenin şiddetle ihtiyacı vardı, bunu yineliyorum. Bu bir aşamadır ve çok önemlidir. Bu açıdan tarihi denebilecek bir önemi var Haziran Direnişi’nin. Türkiye’de sosyal-siyasal mücadelenin gelişmesi bakımından çok önemli bir basamak.

Sol bu direniş içerisinde güç, moral ve özgüven kazandı ama yazık ki bilincini değiştirmede. Dahası bu konuda belli bakımlardan daha da geriye düştüğünü bile söyleyebiliriz. Kitlelerin düzeyine, eğilimlerine uyum sağlamak adı altında daha da geriye savrulmuş durumda bir dizi parti, grup ve çevre. Her biri kendince, kendi durumlarının gerektirdiği yönde demek istiyorum, kitle hareketinin geriliklerinden dayanak bulmaya çalışıyor. Demokratizmden ulusalcılığa kadar... Reformist solun bu iki ana akımının önümüzdeki dönemde konum ve kimliklerini daha açık bir biçimde ortaya koymalarını bekleyebiliriz.

Kürt hareketi direnişin yarattığı imkanların gerçekte fazlasıyla farkında. Bunun ulusal özgürlük mücadelesine yeni bir soluk kazandıracığını da biliyor. Çözüm süreci beklentileri boşa çıktığı ölçüde bunun önemi artacaktır. Ama çözüm süreci boşa çıkar da, eski kısır döngüye yeniden dönülürse, tabii bu Türkiye’deki toplumsal atmosferi olumsuz etkileyecektir. Haziran Direnişi’nin bu kadar etkili ve geniş çaplı olarak nispeten kolay bir biçimde patlak vermesinde beş-altı aydır çatışmanın olmamasının yarattığı atmosferin de belli bir payı var. Kısır ve çözümsüz çatışmanın Türkiye’deki sosyal dinamikleri dumura uğrattığını yıllardır söylüyoruz. Nitekim sınırlı bir ara bir anda toplumsal atmosferi rahatlatıyor, böylece sosyal sorunlar ve buna dayalı mücadele ön plana çıkarıyor. Ama eskiye eski biçimiyle muhtemel bir dönüş, şovenizme yeniden güç kazandırır ve bu da toplumsal atmosferi bir kez daha ağır biçimde zehirler. Haziran Direnişi çözümün birleşik ve soluklu bir mücadeleden geçtiğini açıklıkla göstermiş olsa da Kürt hareketi bunun gerektirdiği bir dönüşümden şu an için çok uzaktır. Yine de Haziran Direnişi’nden hangi sonuçları çıkaracağını dikkatle izlemek gerekecek. Bu konuda henüz yeterli bir açıklık yok.

Bunun ötesinde direnişin Türkiye’den öteye etkileri var. Emperyalist cephe üzerindeki etkilerine değinmiş oldum. Ama sorun bundan da ötedir. Türkiye bulunduğu bölgede önemli bir ülkedir. Bunu IV. Kongre’de ve onu izleyen parti okullarında özellikle ortaya koymaya çalıştım. Türkiye devriminin bölgesel

misyonu üzerinde durdum. Buna ilişkin bakış açısı TKİP IV. Kongresi Bildirisi'ne tüm açıklığı ile yansımış da bulunuyor. Burjuva gericiği, Türkiye'nin bölge halklarıyla, kendini çevreleyen halklarla tarihi, kültürel, dinsel bağlarını kendi gerici sefil çıkarları için her dönem kullandı ve hala da kullanıyor. Ama bu tarihi-kültürel bağlar bir gerçek olduğuna göre, Türkiye'nin devrimcileri bunları pekala Türkiye ve bölge devrimleri için de kullanabilir. Biz komünistler bu bakış açısına daha en baştan sahiptik ve değerlendirmelerimizde yeri geldikçe bunu vurgulamıştık.

Evet, kendi sınırlarının ötesinde bir gücü ve önemi var Türkiye'nin. Tam da aynı nedenle Türkiye devrimci hareketi de potansiyel olarak önemli imkanlara sahip. Türkiye işçi sınıfı bölgenin en güçlü sınıfı durumunda. Haziran Direnişi bunu da somut olarak gösterdi. Direniş dünya ölçüsünde ilgiyle izlendi, tartışıldı, değerlendirmelere konu edildi. Direniş başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın ilerici-devrimci çevrelerine güç ve moral verdi. Dünya emekçileri üzerindeki etkisini Brezilya örneği üzerinden çok somut olarak biliyoruz. Latin Amerika'nın bu bize çok uzak ülkesinde, tümüyle sosyal nedenlere bağlı olarak patlak veren hareketin önemli şiarından biri, "Burası Türkiye!" idi.

Belki üzerinde az durulan ama gerçekte daha büyük bir etki olarak yankılandığı bir başka ülke var. Haziran Direnişi'nin Mısır halkına, onun ilerici katmanlarına çok büyük bir moral verdiğinden kuşku duyulamaz. Haziran Direnişi'nin bu etkisini Arap basınındaki ilerici kalemler de açıkça dile getirdiler, Mısır ve Tunus muhalefetinin büyük bir moral kazandığını yazdılar. Bu da anlaşılır bir durumdur; zira o güne kadar Türkiye, tüm Ortadoğu için gerici bir model olarak sunuluyordu. Tunus, Mısır ve Fas gibi ülkelerdeki islami gericiğe büyük bir politik ve moral güç sağlıyordu bu ve tersinden bu ülkelerin ilerici muhalefetini olumsuz etkiliyordu. Ama Türkiye'de Tayyip'in kimyasıyla birlikte karizmasını da bozan bir hareket patlak verdikten sonra, yerli ve uluslararası basında ılımlı İslam dönemi bitmiştir tartışmaları başladı. İlimli İslami partilere dayalı iktidarlar döneminin bittiği, bunu bizzat gündeme getiren ABD'nin artık bundan umabileceği bir şey kalmadığı dile getirildi. Haziran Direnişi'nin bir başka önemli sonucu oldu bu. Direnişin Mısır muhalefetinin Müslüman Kardeşleri alaşağı etmek için yaptığı hamleye güç kattığından da kuşku duyulamaz. Aynı şekilde Tunus muhalefetine büyük bir moral güç kazandırdığından da.

Burjuvazi halen AKP iktidarı etrafında saf tutmuş durumda, belli aşırılıklarından rahatsız olsa bile. Büyük sermaye çevrelerinin AKP iktidarına desteğini direniş döneminde açıklıkla görmüş olduk. Sermaye medyasının tavrı bunun aynası oldu. Sonuçta AKP iktidarı burjuva düzenin bir dizi dengesini bozuyor. Yargıya olan güveni yerle bir etti. Bir polis devleti kurdu. Burjuva düzenini hukuktan söz edemez duruma getirdi. Öte yandan iktidar gücünü gitgide daha çok sermaye transferine, sermayenin el değiştirmesine yönelik olarak kullanıyor. Normalde burjuvazi bütün bunları hoş karşılamaz. Bunlar burjuva düzenin istikrarını ve iç dengelerini bozar. Büyük burjuvazinin buradan gelen hoşnutsuzluğunu biliyoruz. Ama halen yerine daha iyisini de koyabilecek durumda da değil. ABD'nin AKP konusundaki açmazı aynı zamanda Türk burjuvazisinin de açmazıdır. Yerine birşey koymadığı için halen onu destekliyor, desteklemek zorundadır. Ama AKP'nin hizaya gelmesini, bugünkü pervasızlığının törpülenmesini, bunun için de biraz yıpranmasını ister,

tıpkı ABD gibi. Ancak böyle bir zayıflama durumunda AKP iktidarı burjuvazinin tüm kesimlerinin desteğine önem verir, servet transferi vb. girişimlerinden uzak durur. Bu çerçevede Koçlar'ın, Boynerler'in üzerinden yansıdığı gibi, Haziran Direnişi'ne hayırhah bir tavırla yaklaştıkları da bir gerçek. Kuşkusuz onu biraz yaşam tarzı direnci sınırlarına indirgeyerek, yaşam tarzına müdahaleye tepki sınırlarında sunmaya çalışarak... İyice daraltarak, böylece içini boşaltmaya çalışarak da demek istiyorum.

Kemalist mirası, burjuva cumhuriyetinin kuruluş ilke ve değerlerini bayrak edinmiş olan ve bunu bugünün koşullarında kaba bir şovenizmle birleştiren ulusal solun Haziran Direnişi'yle birlikte güç ve moral kazandığı bir gerçek. Bunun onun umutlarını büyüttüğü de. Perinçekçi İP'ten CHP'nin bir kanadına ve TKP'ye uzanan geniş bir yelpaze bu. Bir 27 Mayıs modeli var önümüzde. Menderes büyük burjuvazinin bir dönemine etkili bir şekilde yanıt olmuştur. O dönemde kapitalist gelişme önemli mesafeler katetmiştir. Dönemin II. Dünya Savaşı sonrası uluslararası koşulları da buna fazlasıyla uygundur. Bu kapitalizmin dünya ölçüsünde bir genel genişleme dönemidir. Demokrat Parti yıllarında kapitalist büyümeye uygun altyapı geliştirilmiş, tarımda makinalaşmada önemli adımlar atılmıştır. Yeni bir sanayileşme hamlesini kolaylaştıran, kapitalist gelişmeyi hızlandıran adımlar olmuştur bunlar. Menderes iktidarı emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye önemli hizmetler vermiş ve karşılığında büyük destekler görmüştür. Ama bir yerden sonra o da, aynen bugünün Tayyip Erdoğan gibi, limitleri aşır bazı şeylerin ölçüsünü kaçırınca sorunlu dönem başlamıştır.

Menderes de bazı şeyleri fazla zorladı. Başında İnönü'nün bulunduğu düzen muhalefetini bile kaba yöntemlerle sindirmeye yeltendi. O da toplumda kaba bir cepheleşmeyi kışkırtan söylemlere ve adımlara başvurdu. Onun da tıpkı bugünün Tayyip Erdoğan'ı gibi bir Suriye'ye müdahale hevesi var, bugünün Suriye politikası gibi hüsrana ve iflasa sonuçlanan. Ve 1958 yılında büyük bir devalüasyon gerektiren (ve bir bakıma Menderes'in sonunu hazırlayan) ağırlaşmış ekonomik sorunlar var. Özetle bugünün Tayyip Erdoğan'ı her bakımdan değilse de bir dizi açıdan '50'li yılların Menderes'ine benziyor. Yükselişi kadar düşüşü

üzerinden de. Ve hemen tüm kesimleriyle günümüzün ulusal solu umuyor ve temenni ediyor ki, sonu da benzesin. Hemen hepsinin umudu yeni bir 27 Mayıs'ta.

27 Mayıs gençlik eksenli kitle hareketinin düzlediği zeminde gerçekleşen bir askeri darbe modelidir. Mısır'daki son gelişmeleri de bir parça andıran.. Tayyip Erdoğan'ın Mısır'ı şu sıralar bu denli dert etmesinin gerisinde de asıl olarak bu var. 27 Mayıs modelinden çok korkuyor ve Mısır üzerinden gerçekte kendi derdine ağlıyor. Kopardığı onca yaygaranın gerisinde bu var.

Ulusal sol da bu iş oraya gidiyor diye bakıyor. Bütün umutları hep 27 Mayıs modelinde. Yalçın Küçük mahkemede son savunmasında bunu yeterli açıklıkla dile de getirdi. Beni buradan devrim çıkarır dedi, ki kastettiği 27 Mayıs türü bir askeri darbe idi. Benzer imalar Doğu Perinçek'in karar sonrası açıklamalarında da var. Güçlü bir kitle hareketi ve ondan güç alan bir askeri darbe! Ulusal solun beklentisi bu. Mısır'daki gelişmeler ulusal solun buna ilişkin umutlarına ayrıca güç katmış durumda.

Sorun benzer bir gelişmenin Türkiye'de yaşanıp yaşanmayacağı değil, ama birilerinin sol adına bunun üzerine hesaplar yapmasıdır. '60'lı yılların kendi koşullarına göre yine de anlaşılabilir nedenleri olan hayallerini ve kaba yanılgılarını elli yılın ardından tutup bugün tekrarlamak soldaki ideolojik çürümenin bir ifadesidir. Bunun bir yanını ulusalcılık üzerinden İP-TKP temsil ediyorsa, öteki yanını demokratizm ve parlamentarizm üzerinden HDK solu temsil ediyor. İlkinin ideolojik ve moral liderliğini Doğu Perinçek, ikincisinin Abdullah Öcalan yapıyor. İlki bir askeri darbeye ruhunu Kemalizm'den alan bir ulusal cumhuriyet, öteki düzenin egemenleri ile uzlaşma içinde sözüm ona bir demokratik cumhuriyet kurmak peşinde. '60'lı yıllar Türkiye'si bir geçiş toplumu idi ve bu türden burjuva hayallerin herşeye rağmen nesnel bir temeli vardı. Kalkıp o dönemin hayallerini, kapitalist sınıf ilişkilerinin sağlamca yerleştiği bugünün Türkiye'si'nde, üstelik solun elli yılı bulan düşünsel birikimi ve pratik deneyiminin ardından, bugün aynı biçimiyle yinelemek, bir ideolojik ve moral iflastan başka bir şey değildir.

Ekim / 292 / Aralık 2013

Cenevre'ye ortak heyetle gidiyorlar

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı Mesut Barzani, Diyarbakır Milletvekili Leyla Zana ile Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir'in arabuluculuğunda Erbil'de başlayan görüşmeler, beşinci günde üç başlık konusunda varılan anlaşma ile sonuçlandı.

Toplantının ardından ortak basın toplantısı düzenleyen Demokratik Birlik Partisi'nin (PYD) etkili olduğu MGRK Eşbaşkanı Abdulselam Ahmed ile Barzani'nin KDP'sine yakın ENKS temsilcisi Tahir Sifok, üç madde üzerinde anlaşmalarını belirttiler.

Varılan anlaşmaya göre Kürtler, Cenevre-2 Konferansı'na tek bir heyetle katılacak, Semelka Sınır Kapısı açılacak ve ilişkilerin sağlıklı yürütülmesi için 11 kişilik bir araştırma komisyonu kurulacak. Araştırma komisyonunun, Rojava'da yaşanan bazı sorunları da ele alacağı ifade edildi. Bu arada tarafların, tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması konusunda da anlaşmaları belirtildi.

MGRK lideri Ahmed, Kürtlerin bir heyet halinde Cenevre-2'ye katılacağını ve uluslararası güçlere Suriye'de en örgütlü gücün Kürtler olduğunun gösterileceğini söyledi. Buna karşın ENKS lideri Sifok ise, konferansa Suriye muhalefetiyle birlikte katılma kararı aldıklarını belirtti. Taraflar, Cenevre'ye tek heyetle katılma kararı almalarına rağmen,

oluşturulacak heyetin hangi partilerden seçileceği konusu ise, belirsizliğini koruyor. Heyet üyelerinin netleşmesi, sonraki toplantıya bırakılmış görünüyor.

Anlaşmaya vardıklarını ilan eden Ahmed ile Sifok, henüz çözülmemeyen iki konu bulunduğunu da ifade ettiler. Bunlardan birincisi, PYD tarafından ilan edilen geçici yönetim; ikincisi ise, Kürt Yüksek Konseyi'nin yeniden kurulması. Taraflar, bu konuların 15 Ocak'taki ikinci tur görüşmelerde konuşulacağını kaydettiler.

Batı Kürdistan Halk Meclisi (MGRK) ile Suriye Kürtleri Ulusal Meclisi (ENKS) anlaşması, PKK- KDP arasında yapılan görüşmelerin ardından sağlanmış olsa da, halen kırılğan görünüyor. Nitekim MGRK temsilcisi, Cenevre-2 Konferansı'nda Kürtlere yeterli temsil hakkı verilmemesi durumunda, konferansı boykot edeceklerini ifade ederken, ENKS temsilcisi, bileşeni oldukları Suriye muhalefetiyle konferansa katılacaklarını söylüyor. Bu da taraflar arasında halen ciddi görüş ayrılıkları olduğuna işaret ediyor.

Kürt parti ve örgütlerinin Cenevre'ye tek heyetle katılma konusunda anlaşmaları, olumlu bir gelişme. Ancak bu katılımın, -ENKS temsilcisinin ifade ettiği gibi- gerici Suriye muhalefetiyle aynı zeminde buluşmak şeklinde gerçekleşmesi halinde, bu, Kürt halkından çok gerici muhalefetin işine yarayacaktır.

Yurtdışında katliam anmaları

İsviçre

BİR-KAR, İGİF, İDHF, İABF, FEKAR, ATİK-UPOTUTAK tarafından 22 Aralık günü organize edilen Zürih'teki etkinliğe yaklaşık 200 kişi katıldı.

Anma etkinliği, dünyada ve coğrafyamızda sınırsız-sömürsüz bir gelecek mücadelesinde yitirdiklerimizin anısına saygı duruşu ile başladı. Ardından, yitirdiklerimize ve kavgalarına dair bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Bunları, etkinliği örgütleyen kurumlar adına açılış konuşması izledi.

Açılış konuşmasından sonra; Avukat Fazıl Ahmet Tamer, Dr. Önder Özkalçı, Arzu Torun ve platform adına bir temsilcinin katılımcısı olduğu, "Günümüzde Hapishanelerin Durumu ve Görevlerimiz" başlıklı sempozyuma geçildi. Sunumlar sonrası, dinleyicilerin kısa konuşmaları, sordukları sorulara verilen cevapların ardından sempozyum sona erdirildi.

Köln

Maraş, 19 Aralık zindan ve Roboski katliamlarının hesabını sorma çağrısıyla, 21 Kasım'da Köln'de miting düzenlendi. İçerisinde BİR-KAR'ın da bulunduğu Türkiyeli devrimci- demokratik örgütler ile Kürt ve Alevi kurumlarının ortaklaşa düzenlediği eylemde, Alman polisinin yaklaşan Noel'i bahane ederek yürüyüşe izni vermemesi üzerine sadece miting şeklinde gerçekleştirildi. Açılış konuşmasının ardından, başta Maraş, 19 Aralık ve Roboski'de katledilenler olmak üzere, tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Daha sonra Türkçe ve Almanca olarak ortak bildiri okundu. Ardından katılımcı kurumlar adına çeşitli konuşmalar yapıldı. Eylem, Avusturya İşçi Marşı ve Çav Bella'nın hep bir ağızdan söylenmesinin ardından sona erdirildi.

Paris

BİR-KAR, ATİK-UPOTUTAK, ADHK, Yaşanacak Dünya, ÖTDK-Fransa ve ODAK tarafından örgütlenen 19 Aralık anması, Strasbourg'daki St Denis kemeri önünde gerçekleştirildi. Anmaya devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuyla başladı. Ardından Fransızca ve Türkçe olarak ortak metin okundu. Coşkulu sloganların atıldığı eylemde kitle aynı semtte bulunan ACTİT Derneği'ne doğru yürüdü. ACTİT Derneği'nde 19 Aralık sürecini Türkiye'nin değişik hapishanelerinde yaşamış olan devrimci tutsaklar direnişi, anılarını ve düşünceleri paylaştı. Dernekteki sunumun ardından etkinlik bitirildi.

Düsseldorf Reisholz

Reisholz Alevi Kültür Merkezi'nin düzenlediği etkinlik söyleşi biçiminde yapıldı. Etkinlik Maraş Katliamı'nın dehşet verici sahnelerini içeren bir belgesel film gösterimi ile başladı. Ardından, katliamda yaşamını yitirenler ve onların şahsında devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşenler için saygı duruşu yapıldı. Etkinlikte Reisholz Alevi Kültür Merkezi temsilcisi, katliamı birebir yaşayan emekli bir öğretmen ve BİR-KAR temsilcisi söz alarak sunum yaptılar. Son olarak soru cevap bölümüne geçildi. Etkinlik, katliam protestoları duyurusu ve katılım çağrısı yapılmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İsviçre – Köln – Paris - NRW

Filistinli tutsağın direnişi, özgürlüğü getirdi!

Samir el-İssavi'nin 9 ayı aşan açlık grevi eylemi ve dışarda örülen destek eylemleri karşısında Siyonist yönetim geri adım attı. Samir el-İssavi 23 Kasım'da serbest bırakıldı.

İkinci İntifada sırasında silahlı direniş faaliyetleri nedeniyle işgal kuvvetleri tarafından 2001 yılında tutuklanan Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi üyesi Samir İssavi, 2011 yılında Hamas ile İsrail arasındaki esir takasında özgürlüğüne kavuştu. Ancak Kudüs dışına çıkarak takas anlaşmasını ihlal ettiği gerekçesiyle Siyonist İsrail yönetimi tarafından 7 Temmuz 2012'de tekrar tutuklandı ve 26 yıllık cezasını yatmasına karar verildi.

Buna karşılık özgürlüğünü yeniden kazanmak için açlık grevine başlayan Samir, Filistin tarihinin en uzun açlık grevlerinden biri olan ve dokuz ay süren eyleminin sonucunda Siyonist devleti dize getirdi.

23 Nisan'da Siyonist devletle varılan anlaşma neticesinde idari tutukluluk süresinin bitiminde Samir'in sürgüne değil evine dönmesi kabul edildi.

2012 yılı, Siyonist devletin zindanlarındaki Filistinli tutsakların direnişi yükselttikleri yıl oldu. Hadir Adnan'ın bireysel açlık grevi ile başlayan bireysel açlık grevleri, Filistinli Tutsaklar Günü 17 Nisan 2012'de iki bin Filistinli tutsağın katılımıyla bir aya yakın süren kitlesel açlık grevine dönüştü.

Dünyadan eylemler...

Hamburg'da Rote Flora için militan direniş!

Hamburg'da "Rote Flora" isimli kültür merkezinin tahliye edilmesini engellemek ve "Lampedusa grubu" olarak anılan Afrikalı bir grup mülteciye sığınma hakkı tanınmasını talep eden eylemciler, ayrıca Reeperbahn semtinde "Esso Evleri" olarak bilinen konutların boşaltılmaması için eylem yaptılar. Hamburg'un merkezinde düzenlenen eyleme binlerce kişi katıldı. Eylemde sol örgütler ve polis arasında sert çatışmalar çıktı. Çatışmalar sonucunda 700'e yakın kişi yaralandı. Sol gruplar adına konuşan Florentin Müller, eylem kararı için şu açıklamayı yaptı: "Bekleyemedik, harekete geçmeliydik. Çıkarlarımızı korumak zorundayız. Almanya'da protestolar düzenleyebileceğimiz imkanımız var. Bu protestolarla siyasi baskıyı ortaya çıkaracağız."

Öfkeli eylemciler polis saldırısına karşı barikatlar kurdular ve çöp konteynerlerini ateşe verdiler. Polise taşlarla karşılık veren binlerce kişi, süper market ve bankalara da şişe ve taş attılar. Ayrıca Sosyal Demokrat Parti (SPD) İlçe Binası'nın camları kırıldı.

Reeperbahn ve St. Pauli semtlerinde yaşanan çatışma saatlerce devam etti. Çatışmanın demiryollarına sıçraması üzerine Hannover, Berlin,

Bremen ve Rostock'a gidecek trenler saatlerce beklemek zorunda kaldı.

İsveç'te neo-Nazi saldırısına tepki

İsveç'te geçen hafta ırkçılık karşıtı göstericilere saldırı yaşanmış, iki eylemci neo-Naziler tarafından bıçakla yaralanmıştı. Bunun üzerine içlerinde sanatçı, aydın ve bilim insanlarının bulunduğu 20 bin kişi saldırının yaşandığı Karrtorp'daki meydanda toplanarak eylem düzenledi.

17 demokratik kitle örgütünün düzenlediği eylemde "Dayanışmaya evet, ırkçılığa hayır" yazılı pankart taşındı. Ayrıca İslamofobi, ırkçılık ve yabancı düşmanlığına karşı şiarların yazıldığı birçok pankart da eylemde yer aldı. Şölen havasında geçen eylemde sanatçılar ve eylemciler hep birlikte şarkılar söylediler.

Neo-Nazi saldırıları Stockholm'deki büyük gösterinin yanısıra birçok şehirde de kınandı. Hafta boyunca ırkçılık karşıtı gösterilere sahne olan İsveç'e Almanya'dan da destek geldi. Birçok Alman taraftar grubu futbol maçlarında İsveç'teki gösterilere destek verdiler.

Lozan'da öğrenci yürüyüşü

Öğrenciler, eğitimi meta olarak gören ve yapısını daha da ticari hale getiren yasaya karşı sessiz kalmadılar. Her yerde olduğu gibi, Lozan Üniversitesi'nde okuyan öğrenci gençlik de, yasaya karşı eylem örgütledi.

Öğrenciler ücretsiz ve kaliteli eğitim hakkı için bir yürüyüş gerçekleştirdi. Coşkulu ve canlı bir atmosferin hakim olduğu yürüyüş sırasında, sık sık sloganlar atıldı. Bu arada, farklı kentlerden gelen öğrenciler kendi kanton hükümetlerinin aldığı benzer nitelikteki kararları teşhir eden bildiriler okudular. Meşalelerle yapılan yürüyüş hükümet binasının önünde son buldu.

Yeni yılda da eğitime dönük saldırı yasalarına karşı mücadelenin süreceğinin belirtilmesinin ve "Bu daha

başlangıç, mücadeleye devam!" sloganının haykırılmasının ardından yürüyüş sona erdi.

İsviçre'nin çeşitli üniversitelerinde bir yandan senelik vergide artış yaşanırken, bir diğer yandan Vaud Kantonu'nda "Eğitim ve mesleki yardım" yasalarında yeni düzenlemeler yapılmaya çalışılıyor.

Söz konusu düzenleme, eğitim ve mesleki yardımlara dönük kısıtlamalar başta olmak üzere, ev dışı yemek ücretlerinin 11 Frank'tan 7 Frank'a düşürülmesi gibi önlemleri içeriyor. Bunları burs konusunda yapılması düşünülen yeni düzenleme tamamlıyor. Bu yeni yasa tümüyle işçi ve emekçi çocuklarının aleyhindedir, onların eğitim haklarının açıktan gasp edilmesi anlamını taşıyor.

Kızıl Bayrak / Lozan

Hollanda-Utrecht'te FKP kuruluş etkinliği

Filipin Komünist Partisi, 22 Aralık 2013 tarihinde Hollanda'nın Utrecht kentinde 45. kuruluş yılı vesilesiyle bir etkinlik gerçekleştirdi.

Avrupa'nın en gerici devletlerinden biri olan Hollanda devleti, başından itibaren FKP ve onun şimdilerde onursal başkanı olan Jose Mario Sison'a karşı saldırgan bir tutum içinde olmuştur. FKP sürekli gözetim altındadır, her çalışması yakından izlenmektedir. J. M. Sison yıllardır politik oturum alamamaktadır. Gerici Hollanda FKP'yi de J. M. Sison'u da emperyalist sistem için bir tehdit ve tehlike olarak görmektedir. Bundan hareketle ona oturum hakkı vermemiş, onu adeta bir rehin konumunda yaşamaya mahkum etmiştir.

FKP önderliği bundan hareketle 45. kuruluş etkinliğini bir kültürel etkinlik olarak düzenlemişti. Buna rağmen, kuruluş etkinliği fiilen bu sınırları aştı, yaratıcı yol ve yöntemler kullanılarak politik yoğunluklu bir etkinliğe dönüştü.

Şöyle ki; etkinlikte, J. M. Sison uzun uzun Filipin devriminden, onun dünü, bugünü ve geleceğine ilişkin görüşlerini anlattı. Bunu günümüz dünyasındaki küresel kriz, bunun tetiklediği sınıf ve kitle hareketleri, tüm bu gelişmelerin devrimci partilere yüklediği görev ve sorumluluklar konusundaki açıklamalar izledi. J. M. Sison'un konuşmasında en dikkate değer olan ise, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelenin, kendi ifadesiyle mutlaka reformizme, revizyonizme ve her türden oportünizme karşı mücadele ile birleştirilmesi gerektiğine ilişkin vurgu yapması oldu.

Akabinde Belçika Emek Partisi temsilcisi de kısa bir konuşma yaptı. Belçika EP temsilcisi, özetle, Filipin devrimi, devrime önderlik eden FKP ve bu arada da J. M. Sison'a verdikleri değeri dile getirdi. Yanı sıra, burjuva demokrasinin iki yüzölçümünü teşhir etti, devrim ve devrimci iktidar çağrısı yaptı. Etkinliğe bu konuşmaların ardından kısa bir ara verildi.

J. M. Sison etkinlikte dile getirdiği düşüncelerini iki kitapta toplamıştı. Arada bu iki kitabı imzaladı, farklı ülkelerden gelen parti ve kurum temsilcileriyle diyaloglara girdi.

Etkinliğin ikinci bölümünde kültürel çalışmalar sergilendi. İlk önce FKP gençliğini temsilen iki genç ve ardından davetli dost bir grup, beğeni ile dinlenen dinletti sundular. Etkinlikte giderek canlı bir atmosfer oluştu. Fakat en çok, Filipin devrimi ve kadınların devrimdeki etkin rolü konulu oyunları bir anda salona hareket getirdi. Salondaki kadınlar ve gençler coşku yüklü sloganlar attılar. Etkinliğin bu bölümünün finali, tüm katılımcılarca coşkulu bir biçimde Enternasyonal marşının söylenmesi ile taçlandırıldı. Tekrar ara verildi.

Kuruluş etkinliği akşam sergilenen kimi kültürel çalışmaların ardından sona erdi.

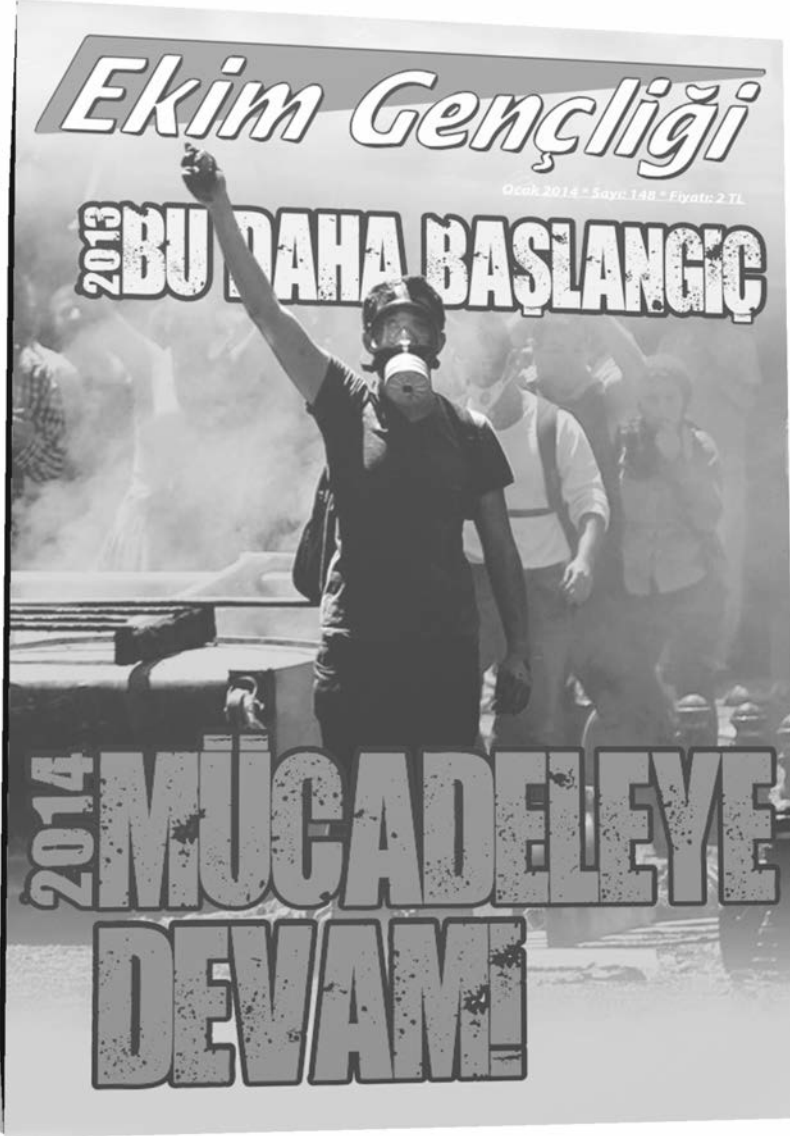
Komünistler olarak bu mütevazı ama anlamlı etkinliğe biz de katıldık. Ayrıca TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı bir mesaj sunduk. Filipinli devrimciler ve J. M. Sison tarafından her zamanki gibi oldukça dostça ve sıcaklıkla karşılandık.

Yurtdışından komünistler

2013: Bu daha başlangıç!

2014: Mücadeleye devam!

2013 yılı bir kavga yılı olmuştur. Ancak daha büyük kavgaları da kendi içinde mayalandırmıştır. 2014 yılının da bu mücadelenin devamına, daha büyük kavgalara sahne olacağı ortada.

2013 başlangıcı,

2014 daha büyük bir mücadele yılı olacak!

Geçtiğimiz yıl yaptığımız yıl değerlendirmesinde “2013 kavga yılı olacak” demiştik. O gün kurduğumuz bu cümleler devrimci temenni olmanın ötesindeydi. Çünkü bu, kitleler içinde biriken öfkeden, verili potansiyellerden görülebilen bir gerçeklikti. Bize düşense bunu tespit etmek ve gerçeğe dönüşmesi için elimizden geleni yapabilmektir.

2013 yılı gerçek anlamda bir kavga yılı oldu. 2013’e girdiğimiz ilk günlerden itibaren dünyadaki ve Türkiye’deki gelişmeler, bunların gençlik hareketindeki yansımaları emperyalist-kapitalist sisteme, onun sözcülerine ve uygulamalarına karşı, devrimin mayalanacağı ve bu mayanın tutacağı nesnel koşulları ortaya koydu.

Türkiye açısından da 31 Mayıs patlaması ve Haziran Direnişi yıllardır biriken öfkenin dışavurumuydu. Devrimin güncelliğinin ifadesiydi. “Devrim göz kırptı” sözleri bunun en dolaysız anlatımlarından biriydi.

Bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi...

Sistemin yaşadığı krizler ve bunalımlar devam ederken beraberinde yükselen militarizm, silahlanma, bölgesel boğazlaşmalar ve iç savaşlar düzenin değişmez olguları oldu. Sistemin yaşadığı bunalımlar, artık miadını doldurduğunun göstergesi olmaya devam etti.

Ortadoğu, Arap dünyası, ABD ve AB ülkeleri kaynayan birer kazan durumundaydılar. Yanı başımızda bir yandan Esad’ın baskıcı rejimi, diğer yandan emperyalist müdahale ile katliamlara varan olayların gelişmesine tanıklık eden 2013 yılı bu kaos ortamında Kürt halkının bir dizi kazanımını da gördü.

Türkiye’de ise Kürt sorunundaki çözümsüzlük devam etti. AKP iktidarının oyalamaları, Kürt hareketinin düzen içi çözüm arayışları ve uzlaşma çabaları ile birleşip Kürt halkını içinden çıkılması zor bir açmaz içerisine sokmaya 2013’te de devam etti. On yılları bulan mücadelelerle bu noktaya getirilen süreç, AKP’nin aldatmacasına yedeklenmek sonucunda bir kez daha istim kaybetti.

Dünyada yaşanan tüm gelişmeler, devrimler

dönemine doğru yaklaştığımızı doğrulayan verilerle doluydu. Kapitalizmin çok yönlü bunalımı kitlelerde yeni bir dünya özlemi ve mücadelesini de yükseltti. Kriz tüm dünyada ve Türkiye’de işçi emekçilere yönelik saldırı yasalarını gündeme getirdi ve kazanılmış birçok hak gasp edilmeye çalışıldı. 2013 yılı kavga yılı olduğu kadar sermayenin saldırılarını arttırdığı bir yıldır.

2013’te gençlik hareketi devrimci potansiyelini ortaya koydu...

Nisan 2013’te Ekim Gençliği olarak gençlik hareketinin potansiyeline dikkat çekmiş, gençlik içinde devrimin mayalandığı tespitini yapmıştık. Bu tespit somut durumun somut tahlili ile bir dizi gelişme ve olgunun değerlendirilmesi sonucu olarak ortaya konmuştu. Bu tespitin doğruluğunu başta Haziran Direnişi olmak üzere gençlik hareketinin bir dizi eylemi, ortaya koydu. Bu potansiyelin bizim hayallerimizin ürünü olmadığını Ali İsmail, Ethem, Ahmet, Abdullah ve daha niceleri kanıtladı. Gençliğin militanlığı, ODTÜ başta olmak üzere birçok üniversitede düzeni ve düzenin kolluk güçlerini karşısına alan, geleceklerini sınavlarda, derslerde değil, eline aldığı taşa, kurduğu barikatta arayan gençlik tarafından gösterildi.

“Her yer ODTÜ her yer direniş!”

18 Aralık 2012 günü Göktürk-2 uydusunun uzaya fırlatılmasını bir fırsata çevirmeye çalışan AKP şefi Erdoğan’ın ODTÜ’ye gelişi ve gençliğin Erdoğan’a ODTÜ’yü dar etmesi 2013’ün nasıl geçeceğini ortaya koyuyordu. Hükümete geldiği ilk günden beri ODTÜ’yü ele geçirmeyi bir varlık-yokluk meselesi haline getiren, Gökçek üzerinden sürekli saldıran, gençlik hareketini kontrol etmenin yolunun ODTÜ’den geçtiğini düşünen AKP, bu çıkartmasından eli boş dönmüştü. Birçok üniversitede ve ilde ODTÜ direnişi eylemlerle selamlanmış, direniş ruhu yayılmış, hareket güç kazanmıştı. Direnişin ardından ortaya konan gözaltı terörü ve ev baskınları ise devletin direniş karşısındaki olağan cevabı olarak 2013 yılında da devam edecekti.

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de gençlik yükselen hareket içinde yerini aldı. Gençlik geleceği temsil ettiğini 2013 yılında da, ortaya koyduğu dinamizm, kararlılık ve gelecek-özgürlük mücadelesiyle gösterdi.

Mayıs ayı boyunca başta Taksim olmak üzere ortaya konan iradede gençlik etkin şekilde yerini aldı. Üç yıl boyunca mücadele edilerek, tırnakla sökülerek alınan Taksim Meydanı 2013’te inşaat gerekçesiyle işçi-emekçilere yasaklanmak istenmişti. Galata Köprüsü 15-16 Haziran 1970’den sonra ilk defa bir eylemde kapatıldı. Metro-metrobüs-tramvay seferleri iptal edildi. Devletin yüzbinlerin bir araya gelmesinden korktuğunun en büyük kanıtı olarak 2013 1 Mayıs akıllarda yer etti. Mayıs ayı boyunca Taksim’de devrimci ve ilerici güçlerin örgütlediği veya öncülük

ettiği sayısız eyleme polis azgınca saldırdı. Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya anmaları, Taksim yayalaştırma projesi karşıtı eylemler, Taksim yasağı karşıtı eylemler vb. birçok eyleme saldıran devlet karşısında öfke, her geçen gün arttı. Birbiri ardına gelen yasaklamalar, bireysel özgürlükler alanına müdahaleler, ekonomik sıkıntılar bardağı doldurdu.

Haziran Direnişi korku duvarlarını yıktı!

Gezi Parkı'nda sökülen ağaçlar ise bardağı taşıran damlalar oldu. Biriken öfke ve bardaktan taşan damlalar 31 Mayıs günü sel oldu Taksim'e, Kızılay'a, Gündoğdu'ya aktı. Yasaklı alanlar özgürleştirildi. Korku duvarları yıkıldı, yeni bir dünya özleminin karşılıksız olmadığını dost düşman gördü.

Gençlik tüm direniş boyunca ön saflarda yerini aldı. Haziran'da şehit düşenler hep gençlerdi. İşçisinden öğrencisine gençliğin kararlılığı, öfkesi, ölümü göze alıştı direniş şehitlerinden de yansıdı. 2013 yılı kavga yılı olurken Haziran Direnişi sadece 2013'e değil, yakın tarihimize de damgasını vurdu.

Direnişin politik ufkunun sınırlılığı ve örgütlülükten yoksunluğu dağılmasına, forumlar üzerinden toparlanmaya çalışılsa da sönümlenmesine neden oldu. Ancak Haziran Direnişi milyonların bilincine, hayatına müdahaleydi ve artık hiç bir şeyin eskisi gibi olmayacağını göstergesiydi.

Haziran Direnişi'nin coşkusuyla gençliğin potansiyeli ortaya çıkmış oldu. Üniversitelerin açılmasının korkusuna kapılan AKP, "Eylül Sendromu"na tutuldu. Bu, kendisini üniversitelere yönelik baskı politikalarıyla gösterdi. Kayıt dönemi yaşanan saldırılar, afiş asma, masa açma, bildiri dağıtma, bölümler arası geçiş yasakları uygulanmaya çalışıldı. ÖGB, polis baskısı arttırıldı. Soruşturmalar, faşist saldırılar, dönem başlar başlamaz devreye sokuldu. Zaten bine yakın tutuklu öğrenci varken, daha niceleri gözaltına alındı, tutuklandı. Özellikle Haziran Direnişi vesilesiyle gözaltına alınıp tutuklananların çoğunluğu gençlik güçleriydi.

Bir kez daha "her yer ODTÜ her yer direniş!"

Okulların açılmasına yakın ODTÜ'de bir kez daha direniş başladı. "Her yer ODTÜ her yer direniş!" şiarı yeniden yükseltildi. ODTÜ arazisinden geçirilecek ve orman katliamı anlamına gelen rant yoluna karşı ODTÜ'lüler direniş ateşini yaktılar. Bu ateş birçok ilde ve üniversitede karşılık buldu.

Önceki ODTÜ hezimetinin ve Haziran Direnişi'nin intikamını alırcasına yapılan saldırı direnişle boşa düşürüldü. Yol inşaatına başlandı ancak ODTÜ direnişi tüm gençliği ve tüm toplumu etkiledi, harekete güç kattı. Günlerce süren direniş, sayısız çatışma, saldırı ve yaralanma ile son buldu.

2013 6 Kasım

Bu yılki 6 Kasım'a Haziran Direnişi damgasını vurdu diyebiliriz. Geçtiğimiz yıllara göre çok daha yaygın ve birleşik bir tarzda örgütlenen bir 6 Kasım oldu. Ancak bu yaygınlık ve birleşiklik büyük oranda Haziran Direnişi'nin bir mirası olarak yaşandı.

Haziran Direnişi ile birlikte toplanan forumlar üniversitelerin açılmasıyla güçlü bir tarzda örgütlenmeye başlandı. Ancak ömürleri 6 Kasım sürecine kadar sürdü ve işlevlerini hızla yitirdiler. Gençlik hareketine bir örgütlenme modeli olarak sunulamayacak türden zaafı olan forumlar, yine de

6 Kasım sürecinin birleşik örgütlenmesinde yapı taşı oldular.

2013'te YÖK'te değişen bir şey yok!

2012'nin sonunda hazırlanan ve bu sene uygulanmaya başlanan Yeni YÖK Yasası ile üniversitelerin sermayeye devri ve eğitimin ticarileştirilmesi süreçleri hızlandırıldı. Disiplin yönetmeliğinde yapılan değişikliklerle baskı ve denetim arttırıldı. YÖK Başkanı'nın üniversitelere özgürlüğün 'bol' geldiğini ve disiplin yönetmeliklerinin daha da caydırıcı olacağını söylemesi yine bu yıl yaşandı. Eylemlere katılanların yurttan atılmasının, burslarının kesilmesinin önu yönetmeliklerle açıldı. İlk adım Samsun'da 82 öğrencinin yurttan atılmasıydı.

Erdoğan'ın her açıklaması YÖK için emir olmaya devam etti. Üniversiteden atılmanın geri geleceği 'müjde'sini yılın son günlerinde verdiler. 6-7 yılda üniversiteleri bitirmeyenlerin atılacağını, çünkü 6-7 yılda bitirmeyenlerin Gezi'de karşılarına dikildiğini söylemekten geri durmadılar.

2013'te de gericilik güçlendirilmeye çalışıldı

Gençlik içerisinde gericiliği daha da yerleştirmek, gericiliği örgütlemek ve gençlik hareketini düzen içi taraflaşmaların içine çekmek için müdahalelerde bulunan AKP iktidarı önce üniversite öğrencilerine "evlenin" çağrısı yaptı. Evlenenlerin borçlarını sileceklerini, kredi vereceklerini söylediler. Ardından da "kızlı-erkekli" aynı yurttan ve evde kalma tartışması açarak, gençlik üzerindeki toplumsal baskıyı ve denetimi arttırmaya çalıştılar.

2013 yılı bir kez daha milliyetçi-şoven gericilikten dinci gericiliğe, mülkiyetçi bencil zihniyetten aile baskısına kadar gerici burjuva ideolojisinin gençlik üzerinde hakim kılınmaya çalışıldığı bir yıl oldu.

Haziran Direnişi'nin hemen öncesinde Mayıs ayında Erdoğan bir ABD gezisi dönüşünde yine 'müjde'li bir haber verdi. 'Üniversitelerin güvenliğinin' polislerle devredileceğini, üniversitelere koruma memurluğu adı altında girecek olan polislerle üniversiteleri denetim altına alacaklarını söyledi. Bu ifadelerin ardından patlayan Haziran Direnişi ve direnişte gençliğin oynadığı rol, devletin gençlikten korkmakta haklı olduğunu göstermiş oldu. Bu tartışmalar süredursun gençliğin mücadele dinamizmi bu konuda devletin somut adım atmasına engel oldu.

Yılın son günlerinde AKP-cemaat çatışması, dershaneler tartışmaları yaşandı. Gerici çıkarlara, iktidar ve rant paylaşımına dayalı bir ittifak olan AKP-cemaat ittifakı çatırdadı. Karşılıklı pislilikleri ortaya

saçıldı.

2014'te kavgayı büyütelim!

2013 yılına daha toplamından bakılacak olursa, dünya çapında yaşanan gelişmelerle emperyalist-kapitalist sistemin büyük bir çıkmaz içinde debelendiği ve doğru devrimci müdahale ve örgütlenmelerle yıkılmasının bir an meselesi olduğu açıkça görülebilir. Elbette ki tarihsel boyutta an meselesi demek birkaç gün veya ay içinde olacak demek değildir. Bu yıllar da sürebilir. Ancak 2013 yılında yaşanan gelişmeler devrimler döneminin içerisinde olduğumuz düşüncesini desteklemektedir.

Türkiye'de yaşanan Haziran Direnişi de bu ilerleyişi doğrulamaktadır. Bu ilerleyişin devam etmesi ve devrimle taçlandırılması, 2013 yılındaki gelişmelerin ve dünya çapındaki hareketlerin ortak ve genel zaafı olan sınıfın öncülüğünde gelişmemesi ve sınıfın devrimci partiyle buluşmaması zaafının ortadan kalkmasına bağlıdır. 2013 yılı işçi sınıfının devrimci rolünü ve öncü parti ihtiyacını bir kez daha yakıcı biçimde gözler önüne sermiştir.

Türkiye'de gençlik üzerinden yansıyanlara büyük bir potansiyele işaret etmektedir. Bu potansiyel devrim mayasının tutacağını kanıttır. Ancak bu da sınıf mücadelesi içerisinde yerini alacak bir gençlikle olanaklıdır. Üniversitelerden yükselen direniş ateşleri, gençlikten yansıyan dinamizm ve kararlılık ancak sınıf mücadelesiyle buluştuğunda gerçek karşılığını bulacaktır.

Tüm bunların karşısında AKP iktidarı pervasızlaşmakta ve saldırganlaşmaktadır. Baskı ve denetimi arttırmaktadır. Ancak, zulmü korkaklığını örtememektedir. 2013 yılı 12 yıldır hüküm süren, kimilerine göre yıkılmaz olan AKP iktidarının yıkılmasının an meselesi olduğunu göstermiştir.

2013 yılı devrimin güncelliğini, kitlelerin bunu istediğini, ancak buna ulaşmanın birçok nesnel ve öznel yetersizliğin aşılmasına bağlı olduğunu da göstermiştir.

Bu yüzden 2013 yılı yeni bir başlangıçtır. Haziran Direnişi'ni barındıran 2013 yılı mücadele için, kitlelerin üzerindeki ölü toprağının atılması için, korku duvarlarının yıkılması için çok iyi bir başlangıçtır. Bu sınırlarda 2013 yılı bir kavga yılı olmuştur. Ancak daha büyük kavgaları da kendi içinde mayalandırmıştır. Bu başlangıcı iyi değerlendirmek ve mücadeleyi devam ettirmek bizlere düşüyor. 2014 yılının da bu mücadelenin devamına, daha büyük kavgalara sahne olacağı ortada.

(Ekim Gençliği'nin Ocak 2014 tarihli 148. sayısından alınmıştır...)

Ankara'da "Diren örgütlen" çağrısı

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde 19 Aralık günü, Ekim Gençliği okurları "Baskı ve gericiliğe Diren, Örgütlen!" afişlerini Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne yaygın biçimde kullandı. Faaliyet sırasında öğrencilerle gündeme dair sohbetler gerçekleştirildi. Bunun yanı sıra Mamak İşçi Kültür Evi'nin hazırladığı 2014 yılı takvimleri akademisyenlere ulaştırıldı. Birkaç akademisyenle Kızıl Bayrak gazetesi, sol-sosyalist hareket, KESK grevi hakkında tartışmalar yapıldı.

Özellikle KESK'in 19 Aralık grevi hakkında uzunca bir paylaşımda bulunuldu. Paylaşımların ardından fakülte'deki faaliyet sonlandırıldı.

ODTÜ'de ise "Bu pisliliği devrim temizler" şiarlı afişler yaygın bir şekilde kullanılırken, öğrenciler çürüyen burjuva cumhuriyetine karşı direnişe ve örgütlenmeye çağrıldı. Ayrıca Ekim Gençliği'nin merkezi olarak çıkardığı "Diren, örgütlen" şiarlı afiş de ODTÜ'de kullanıldı.

Hazırlık önünde açılan stand ile öğrencilere *Kızıl Bayrak* ulaştırılırken süreç üzerine sohbetler edildi. Düzen içi rant dalaşında kazananın kim olacağından ziyade, tepki doğru bir kanala kanalize edilemezse kaybedenin emekçiler olacağı vurgulandı.

Ali Serkan Eroğlu anıldı

24 Aralık 1997'de Ege Üniversitesi'nde polislin ajanlık teklifini reddettiği için öldürülen Ali Serkan Eroğlu, devrimci ve ilerici öğrenciler tarafından yapılan bir eylemle anıldı.

Devrimci ve ilerici öğrenciler, Ali Serkan Eroğlu'nu anmak için Edebiyat Fakültesi önünden yürüyüşe başladı. Hazırlık Binası ve Gıda Cafe önünde çekilen ajitasyonlara öğrencilerin büyük çoğunluğu alkışlarıyla destek verdi. Ali Serkan Eroğlu'nun dönem arkadaşlarının da katıldığı yürüyüş öğrenci çarşısının sonunda bitirildi.

Eylemde okunan basın açıklamasında Ali Serkan Eroğlu'nun yaşamı ve intihar olarak gösterilen

ölümünün gerçekleri yer aldı. Haziran Direnişi sırasında öldürülen Ali İsmail Korkmaz ile Ali Serkan Eroğlu'nun katillerinin aynı olduğu ve halen üniversitelere girebildikleri teşhir edildi. Devletin ve işbirlikçilerinin üniversiteyi her şeyin kısıtlandığı hapisanelere, tekellere hizmet eden ticarethanelere dönüştürmeye çalıştıkları vurgulandı.

Basın açıklamasının ardından, öğrenci çarşısının ismi "Ali Serkan Eroğlu Yolu" olarak değiştirildi. Eylem burada bitirilerek Edebiyat Fakültesi'ne geri döndü.

Burada, Eroğlu'nun arkadaşları ile bir söyleşi yapıldı.

Ekim Gençliği / Ege Üniversitesi

Ege Üniversitesi'nde çatışma!

Üniversitede "Milli birlik ve beraberlik yürüyüşü" için bildiri dağıtan faşist çetelerin provokasyonu boşa düşürüldü. 19 Aralık günü 150 kişilik faşist grup okula geldi. Polis, toplanan devrimci ve ilerici öğrenciler ile faşistler arasında TOMA'larla duvar ördü. Okula getirilen çok sayıda sivil polis de faşist çeteyi korumak için hazırlik yapıldı.

Devrimci öğrenciler ablukaya rağmen faşistlerin

eylem provokasyonuna izin vermedi. Öğrenciler faşist çeteleri püskürttü. Bunun üzerine polis TOMA'larla saldırıya geçti.

Polis saldırısında kalp krizi ve astım krizi geçirenler oldu.

Ayrıca, polisler Ekim Gençliği okurlarına isimleri ile seslenerek tehdit ve küfürler savurdular.

Ekim Gençliği / Ege Üniversitesi

Kütahya'da katliam protestosu

Kütahya'da devrimci ve ilerici öğrenciler, 22 Aralık'ta, Maraş Katliamı ile ilgili panel düzenledi.

Panelde katliamla ilgili konuşmalar ve sinevizyon gösterimi yapıldı. Konuşmalarda katliamın nasıl meydana geldiği bu katliamları yapanlardan er ya da geç hesap sorulacağı dile getirildi.

Sinevizyon gösteriminde ise katliamda yaşananlar üzerinde duruldu. Etkinlik müzik dinletisi ile son buldu.

24 Aralık'ta da katliamı lanetlemek için yürüyüş düzenlendi. Eylem için Cumhuriyet Caddesi girişinde toplandı, Ev-Kur'un önüne yüründü.

Yürüyüş esnasında "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganları sık sık atıldı.

Basın açıklamasında şunlar ifade edildi: "Emekçilerin baskı altında tutulması için her yolu mübah gören sermaye düzenine karşı yapılması gereken işçileri, emekçileri ve ezilenleri 'düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm' mücadelesi altında birleştirmektir. Sömürü, baskı ve katliamların hesabı ancak böylesi bir mücadele ile sorulacaktır."

Hacettepe'ye Halbank şubesi

Üniversiteye ait bir araziyi üniversitenin borçları olduğu gerekçesiyle satışa çıkararak Murat Tuncer, dönem başında öğrencilerin sosyalleşebileceği sınırlı alanlardan biri olan Beycafe'yi kapattırmıştı. Şimdi de kampüsteki sayılı kantinlerden biri olan Yıldız Kantin'in kapatılması gündemde. Üstelik kantinin olduğu alana Halbank şubesi açılması planlanıyor. Bu konudaki ihaleleri tamamlayan okul yönetimi kısa bir süre sonra Yıldız Kantin'i Halbank'a peşkeş hazırlanıyor.

Bu saldırıyı geri püskürtmek ve kantinin kapatılmasını önlemek için biraraya gelen üniversite öğrencileri ise bir eylem planı çıkarmış durumda. Bu kapsamda kampüste bildiri, afiş, duvar gazetesi ve standartlarla çalışmalar yapılıyor.

Ekim Gençliği / Beytepe

İÜ'de faşist saldırılara karşı eylem

Bir gün öncesinde faşist çetelerin "Türkçe Yaşam Kulübü" adı altında Güzel Sanatlar Fakültesi'nde etkinlik gerçekleştirileceğinin öğrenilmesi ve Çukurova Üniversitesi'nde Van halkıyla dayanışma için yapılan eyleme saldırı olması nedeniyle 26 Aralık günü Fen Fakültesi kapısında bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Hergele Meydanı'ndan sloganlarla çıkan öğrenciler, Fen Fakültesi giriş kapısına geldi. Burada basın metni okunduktan sonra faşist saldırı olma ihtimaline karşı halaylar çekerek bekleyişe geçen öğrenciler bir süre daha bekledikten sonra fakülteye geri döndü.

Sabah saatlerinde de faşistlerin Edebiyat Fakültesi'ne astıkları etkinlik afişleri de öğrenciler tarafından toplandı.

Ekim Gençliği, hazırlanan basın metninin çok dar ve sığ kalması karşısında değişiklik yapılmasını istemesi üzerine ota çıkaran dayatmacı tutumlar ve dakikalarca süren tartışmalar karşısında eylemi örgütlediğini fakat basın açıklamasında yer alacağını, herhangi bir saldırı durumunda ise üniversiteyi savunacağını ifade etti.

Ekim Gençliği / İstanbul Üniversitesi

Van için faaliyet

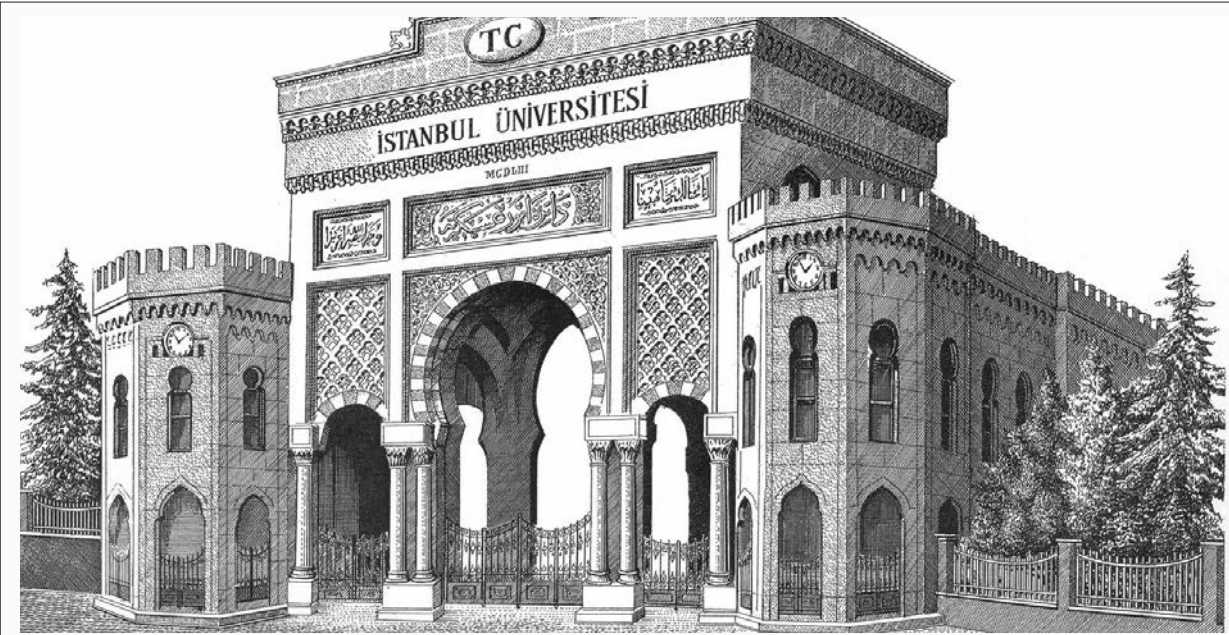
İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde bir araya gelen öğrenciler aldıkları kararla Vanlı depremzedeler için yardım faaliyetlerine başladılar.

Bu kapsamda ilk önce çalışmayı örgütleyecek "Van ile Dayanışma Komisyonu" kuruldu. Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'nda yapılan ilk komisyon toplantısında faaliyet olarak yapılacak çalışmalar karara bağlandı.

İlk olarak 21 Aralık günü Galatasaray Lisesi önünde masa açan öğrenciler TBMM'ye gönderilmek üzere imza topladılar. İmza kampanyasında Van'da konutsuz kalan emekçiler için ücretsiz ve sağlıklı barınma için konut sağlanması talebi yer aldı. Yürütülen stand çalışması ile yaklaşık bin imza toplandı.

22 Aralık'ta Kadıköy'de gerçekleştirilen mitingde de faaliyet taşındı. Program başlamadan önce sahne arkasına "Van üşüyor, sessiz kalma. İstanbul Üniversitesi öğrencileri" imzalı pankart asıldıktan sonra miting alanının üç farklı bölgesine açılan standlar ile binlerce imza toplandı.

Ekim Gençliği / İstanbul

İstanbul Üniversitesi'nde mezunlara da soruşturma

Üniversitelerin açıldığı günden itibaren afiş asma, masa açma ve her türlü devrimci faaliyete yasak getiren İstanbul Üniversitesi yönetimi, şimdi de soruşturma ve cezalarla mücadeleyi engellemeye çalışıyor. Bir süredir her türlü faaliyete ve etkinliğe soruşturmalarla cevap veren rektörlük, yeni soruşturmalarla gençliği yıldırma çabalarına devam ediyor. Onlarca devrimci ve ilerici öğrenciyi "afiş asmak, slogan atmak, etkinliğe katılmak" gibi gerekçelerle soruşturma açan ve ceza veren rektörlüğün son hedefi Ekim Gençliği okurları oldu.

24 Ekim günü İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Feniş işçilerinin katıldığı bir etkinlik düzenleyen Ekim Gençliği okurlarına "etkinlik düzenlemek" gerekçesiyle soruşturma açıldı. 24 Ekim günü önce polis ve ÖGB etkinliği yaptırmamak için uğraşmış, öğrenciler ve işçiler içeri alınmamak için

kapılar kapatılmıştı. Ortaya konulan irade ile kapılar açtırılmış ve etkinlik düzenlenmişti.

Mezun Ekim Gençliği okuruna soruşturma

Son günlerde başka bir Ekim Gençliği okuruna açılan soruşturma ise diğerlerinden farklı bir yerde duruyor. Soruşturmayı diğerlerinden farklı kılan ise soruşturma açılan öğrencinin yıllar önce İstanbul Üniversitesi'nden mezun olmuş olması. Ekim Gençliği okuru, soruşturmayı savunma vermesi gereken gün fakülte sekreterliğinin araması ile öğrendi. Bu son durumda soruşturmaların bizzat polis talimatı ve yönlendirmesi ile açıldığı, bu nedenle üniversite yönetiminin soruşturma açılan öğrencilerin mezun olup olmadığına bakma gereği dahi duymadığı anlaşıldı.

Bilgi Üniversitesi'nde boykot kazanımla bitti

Bilgi Üniversitesi öğrencileri, 18 Kasım'dan itibaren okullarındaki tüccar zihniyetine ve yemekhane fiyatlarındaki pahalılığa karşı yemek boykotundaydı. Öğrencilerin yaptığı boykot başarılı oldu.

Öğrencilerin kararlı duruşları karşısında geri adım atan yemek şirketi öğrenci menüsündeki fiyatlarda 2 TL indirim gitti. Şirketin indirimi üzerine öğrenciler, bahar dönemine kadar kantin boykotuna ara verme kararı aldı.

Bunun daha başlangıç olduğunu belirten öğrenciler yemek fiyatlarının daha da aşağıya çekilmemesi halinde ikinci dönemde boykotun tekrar başlayacağını belirttiler.

Öğrenciler boykot sürecinde alternatif kantin kurmuşlardı.

Yargısız infaz düzeni yargı korumasında!

Düzen yargısı kirli savaşın katillerini bir bir aklarken, katilleri koruma görevini de eksiksiz yerine getiriyor. Gözaltında kayıpların davaları zamanaşımına uğruyor, kirli savaşı yöneten komutanların şikayetleri soruşturma terörüne konu oluyor.

“Faili meçhul” olarak tanımlanan yargısız infazlara ilişkin davaları düzen yargısı aklıyor. Temel failler takipsizlik kararı ile dosya dışına çıkartılırken göstermelik yargılamalar devreye sokuluyor.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, geçtiğimiz günlerde yeni bir “faili meçhul” iddianamesini tamamlayarak mahkemeye sundu. ‘90’lı yıllarda işlenen bir dizi “faili meçhul” cinayete ilişkin hazırlanan iddianamenin özelliği ise sermaye devletinin o dönemki bir dizi temsilcisini baştan aklamaları oldu. Ankara 13. Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderilen iddianamede eski başbakanlardan Tansu Çiller, Mesut Yılmaz ve eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, eski MİT üyesi Mehmet Eymür, emekli Tümgeneral Veli Küçük’ün de arasında bulunduğu bazı isimler, haklarında verilen “takipsizlik” kararıyla dava kapsamından çıkarıldı.

Demokrasi ve adalet aldatmacası bile ancak birkaç tetikçinin öne sürülmesi, birkaç göstermelik duruşmadan ibarettir. Özellikle AKP iktidarı dönemiyle birlikte empoze edilmeye çalışılan eski kirli defterlerin kapatılması argümanı için bu davalar öne çıkarılıyor. 12 Eylül dönemi ve ‘90’lı yıllara yönelik yargılamalar parlatılıyor. Böylece 12 Eylül darbesinin de ‘90’lı yıllardaki kirli savaşın da hizmet ettiği sermaye düzeni aklanıyor.

Bu kadük davaysa son süreçteki yargılamaların güncel bir örneği olarak öne çıkıyor. Zira TMK’nın 10. maddesiyle yetkili Cumhuriyet Savcısı Sadık Bayındır tarafından hazırlanan iddianamede dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, Özel Harekat Daire Başkanı İbrahim Şahin, o dönemde dairede görev yapan Korkut Eken, “Yeşil” kod adlı Mahmut Yıldırım ve Ayhan Çarkın’ın yargılanması talep ediliyor. Sanıklara bakıldığında, hepsinin daha önce sıkça ifade ettiği gibi “devlete hizmet” etmiş olan bu tetikçi takımının yargılandığı anlaşılıyor. Tetikçiler göstermelik davada yargılanacakken, bağlı oldukları kurumları yöneten devlet yetkilileri dava kapsamından çıkarılıyor. “Faili meçhul” cinayetleriyle ilgili iddianame,

sanıkların 765 sayılı TCK’nın “cürüm işlemek için oluşturulan silahlı teşekkülün faaliyeti kapsamında adam öldürmek” suçundan cezalandırılmasını istiyor. Böylece devletin temel yetkililerini dava dışına çıkaran savcı ikinci adımda katliam ve yargısız infazları “çete, örgüt işi”ne bağlayarak devleti ikinci kez aklıyor.

Savcı, iddianamenin Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından açılan diğer bir “faili meçhul” davasıyla birleştirilmesini istedi. İkinci davadaysa Mehmet Ağar, İbrahim Şahin, Korkut Eken, Ayhan Çarkın, Ziya Bandırmalıoğlu, Ayhan Akça, Ercan Ersoy, Seyfettin Lap, Ahmet Demirel, Ayhan Özkan, Uğur Şahin ve Alper Tekdemir sanık olarak bulunuyor. Davalar birleştirilerek yargılama sürecinin uzatılması amaçlanıyor.

Bu tekil örnek bile düzen yargısının işleyiş esasını, bugünkü yönetiminin geçmişten bağımsız olmadığını göstermek için yeterli veriyi sunuyor.

Cinayet şebekesi hala görevde

Düzen yargısı kirli savaşın katillerini bir bir aklarken diğer yandan katilleri koruma görevini de eksiksiz

yerine getiriyor. Gözaltında kayıpların davaları hala zamanaşımına uğruyor, kirli savaşı yöneten komutanların şikayetleri soruşturma terörüne konu edilerek gazetelere baskı yapılıyor, katillere emir veren, sermaye devletinin asıl yönetim kademesi ise yargı sürecinde tanık dahi olmuyor.

Elbette bu şaşırtıcı bir süreç değil. Sonuçta aynı düzenin temsilcileri iktidardadır. “Kadın da olsa çocuk da olsa gereken yapılacaktır” diyen Erdoğan’la “PKK’nın haraç aldığı işadamları ve sanatçıların isimlerini biliyoruz, onlardan hesap soracağız” diyen Çiller arasında fark yoktur. Çiller’in sözünün ardından Kürt işadamları kaçırılarak yargısız infazlarla katledildi. Erdoğan’ın sözünün ardından onlarca Kürt kadın ve çocuk ayırımı yapılmadan katledildi. Polis tarafından Diyarbakır’da katledilen Özgür Arda’nın ardından İHD, Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi 2009-2012 Yılları Arası Güvenlik Güçleri Tarafından Öldürülen Siviller Raporu’nu açıklamıştı. Yaklaşık 4 yıllık bilanço 180 kişinin kolluk kuvvetleri tarafından katledildiğini gösteriyordu.

Bu cinayetlerse hiç de “faili meçhul” değil! Cinayetlerin günü, saati görevli personelin kimlikleri belli. Fakat düzen yargısı tarafından bu cinayetler de ya hiç soruşturulmadan ya da göstermelik davalarla aklandı. İnkâr ve imha politikası devam ettirildiği için Kürt halkı ‘90’lı yıllardan farklı bir pratikle karşılaşmıyor. Dün kontrgerilla eliyle cinayetlere ağırlık verilirken bugün görev özel hareket timleri ya da polistedir. Yani cinayet şebekesinin görev paylaşımı dışında değişen bir durum söz konusu değil.

Aynı devlet politikasını Haziran Direnişi’nde katledilenlere ilişkin yürütülen yargı sürecinden de okumak mümkün. Antakya’da katledilen Abdullah Cömert örneğinde olduğu gibi, katil polisler sadece ‘tanık’ olarak ifadeye çağırılıyor, soruşturmalar zamana yayılarak uzatılıyor. Polisin vurduğu Ethem Sarısülük davasındaki gibi katil polisin kimliği ve cinayeti sabit olmasına karşın tayin edilip tutuksuz ‘yargılanıyor’.

Sermaye devletinin baskı ve şiddet üzerine kurulu düzeninde dönemler, hükümetler ve isimler değişse de pratik aynı oluyor. Bu nedenle ne yargısız infazlar bitti ne de katiller ceza aldı.

Esenyurt'ta Maraş anması

Maraş Katliamı’nın 35. yılında, Esenyurt’taki Erenler Cemevi’nde düzenlenen anma etkinliğiyle katliam ve katliamcı devlet lanetlendi.

Anma etkinliğine, imzacısı olmasına rağmen çeşitli yöre dernekleri ile Esenyurt Halkevi katılım sağlamadı. Bu durum, kürsüden yapılan konuşmalarla teşhir edildi. Etkinlikte ayrıca, Maraş Katliamı’na ilişkin bir sinevizyon da gösterildi.

Açılış konuşmasında Maraş Katliamı’na ilişkin bilanço aktarıldı. Şiir ve müzik dinletisinin de yapıldığı etkinlikte, Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği Başkanı Ali Kenanoğlu bir konuşma yaptı.

BDSP adına gönderilen selamlama mesajında katliamcı devlet geleneğine vurgu yapıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Bir ring sohbetinden yansıyanlar

Bir süre dışarıda akıp giden hayata baktı. Arabalara, karşıdan karşıya geçmeye çalışan insanlara baktı. Annesinin elinden tutmuş şaşkınca ring aracına doğru bakan küçük bir kıza ilişti gözleri. Kendi kızları geldi aklına.

AKP-cemaat kapışması üzerinden bu düzenin bir dizi pislği bir kez daha ortalığa saçılmış oldu. Kavgadan yansıyan bu kirli tablo sermaye düzenine de ayna tuttu.

Onlar, evlerindeki kasaları işçi ve emekçilerin ceplerinden çaldıkları paralarla doldururken, hırsızlar hala TV ekranlarında, devlet erkanında boy gösterirken fazla söze yer bırakmadan gerçek bir sohbe kulak verelim, bir ring aracına konuk olalım:

Kazağının kolunun ucunu bileğini acıtan kelepçelenin altına sokuşturmaya çalışırken bir yandan da askerlerin açtığı arabesk parçalara eşlik eden ring arkadaşına dönerek müziğin sesini bastırıcısına sordu:

- Abla, sen neyden yatıyorsun?

Soru bir süre öylece havada asılı kaldı. Diğeri, bu zorunlu ring arkadaşını tepeden tırnağa süzdü. Aramada cingar çıkarmıştı ya, onun da başını belaya sokmasa iyiydi. Ama yine de iyi kıza benziyordu. Merakla bakan gözleri terslemek istemedi hemen. Söze başlar başlamaz da ilk temkinliliği yerini rahatlamaya bıraktı. Bir nefeste cevaplayıverdi sorulan soruyu...

- Hırsızlıktan ablam, ama bakma öyle melül melül...

Her bir şeyini geri aldı ya kadın ama canına yandığım yine de şikayetçi oldu. N'apayım, bizim herif bir kavga içerde. Enişte de burada ha, T2'de. Ee...iki çocuk. O iş kur, mişkurda fasa fiso.

Soruyu soran heyecanla araya girdi. Cevabını adı gibi biliyordu ama yine de peş peşe soruverdi hemencecik.

- Gittin mi? Başvurdun mu? İş vermediler mi?

- Yok ablam. Ben eskiden de sabıkalıyım. Bir de sabıkalı kontenjanı var diyorlar. Yalan! Kim iş verir bize. Adımız çıkmış bir kere. Ben de napayım. İş yok, güç yok, başımızda adam yok. Çocuklar aç... düştük buralara, çaresiz.

Kelepçesiyle oynayan "hırsız" ablanın el kol hareketleri ve cümlelerinin arasına gelişi güzel serpiştirdiği küfürlerden fırsat bulup sordu yine:

- Çocuklar nerede şimdi?

- Biri eltimde, biri de yengemde...

Bir yandan sorulan soruları cevaplıyor bir yandan da ara ara bakışlarını ringin ince tellerle örülü penceresine çeviriyordu. Döndü tekrar dış dünyaya açılan o küçük pencereye. Bir diğeri ayağının altındaki kusmuğa basmamak için iki büklüm olmuş, başını soğuk demire dayayarak gözlerini yummuştu. Uyum gibi yapıyor bir yandan da konuşulanları dinliyordu.

"Hırsız" abla hala kelepçesiyle oynayan ring arkadaşına gülümseyerek baktı.

- Sen nasıl düştün bakıyım buraya? Belli yenisin sen, suratın da pek temiz...

- Ben siyasiyim abla. Gezi'den yatıyorum. Üç ay oldu...

Yan tarafta sözde uykuya dalan birden bire gözlerini açarak dönüverdi.

- Ooo.... siyasisin demek! Siz sayım vermiyor muşsunuz doğru mu?

- Doğrudur abla!

Kendi sohbetine limon sıkılmasından hiç haz etmeyen hırsız abla ise ters ters baktı diğeri. Daha da sormak istiyordu ya hani memurlara "gardiyan" diyorlarmış, bir de birlik varmış, alışverişleri bile ortakmış diye duymuştu. Hiç de karşılaşmamıştı şu siyasilerle. Nereden çıkmıştı şu huysuz kadın! Musibet! Bu düşüncelerle beraber sert bakışların altında tekrar uykuya dalmayı tercih ederek kapadı gözlerini. "Hırsız" abla ise zafer kazanan bir edayla bıraktığı yerden sürdürdü sohbetini. Artık soru sorma sırası ondaydı nede olsa.

- Hele deyiver, anlat bakalım, ne yaptın da attılar seni buraya?

Karşıdaki, sorulan soruya cevap vermek için biraz daha yükseltti sesinin tonunu. Gümbür gümbür çalan müzik ayrı bir işkence yöntemi mi acaba diye de düşünüyordu bir yandan...

- Valla abla, ben dedim ki eğitim parasız olsun, sağlık parasız olsun... Ben istedim ki, herkesin bir işi olsun, geçimi olsun, sen, ben gibileri düşmesin buralara...

- Eee... ne güzel işte! Bunun için mi yatıyon sen şimdi? İşin aslına deyiver sen! Bunları istedi diye adam mı tıklır kodese!

- Evet abla, bu sistemde asıl bundan tıklır adam kodese. Ben özgürlük istiyorum diye attılar beni buraya... Birilerinin rahatını kaçırdığımız için yani...

Burada sözlerine mecburen ara vermek zorunda kalmıştı. Uyuyan ring arkadaşı da nedense birden bire uyanmış, "hırsız" ablayla beraber bir senfoniye girişmişlerdi. Uzun uzun rahatı kaçanlara sövgü dizdikleri bu senfonide arada nefes almak için kelepçesiyle oynayan. O söze başlamıştı ki, senfonin bitmesiyle diğeri başını soğuk demire dayayıp gözlerini yumması bir olmuştu.

- Bak, üç beş kişi gününü gün ederken sen bir kuru ekmeğe muhtaç kalıp, çocuklarının karnını doyurmak istiyorsun. Onlar çalıp çırparken ses yok, ama sen

buradasın işte! Onlar senden benden çaldıkları paralarla oğullarına gemicikler alırken göz yumanlar sen kızına ekmeğe götürmek isteyince zebellah gibi karşına dikiliveriyorlar. Buna şaşırıyorsun da, benim özgürlük istedim diye burada olduğuma mı şaşırıyorsun? Onların sistemleri adalet mi doğuruyor ki, niye şaşırıyorsun?

Ring aracı yeşil ışık yandığında aniden harekete geçince "hırsız" abla ellerindeki kelepçelerin izin verdiğince ringin küçük penceresine tutunmaya çalıştı. Aynı anda birkaç okkalı küfür savurdu. Bu sefer, ringin şoförüne mi, yoksa bu sistemin çarkına mı olduğu belli belirsiz...

Bakışları yine pencereye kaydı. Bir süre dışarıda akıp giden hayata baktı. Arabalara, karşıdan karşıya geçmeye çalışan insanlara baktı. Annesinin elinden tutmuş şaşkınca ring aracına doğru bakan küçük bir kıza ilişti gözleri. Kendi kızları geldi aklına. Yok yok, duydukları aklına yatsa da yine de bir bildiği olmalıydı devlet babanın. Hem kadın parasını geri alsa da sonuçta çalmıştı o çantayı. Bu sebeple buradaydı. Bu genç de böyle konuşuyordu ama kesin bir şey yapmış olmalıydı. Belki de "teröristti" ... içini bir huzursuzluk kapladı. Belli ki ezberin bozulmasından korkuyordu. Halbuki çoktan bozulmuştu ezber. Midesindeki tarifleyemediği bulantı da bundandı zaten. Ama o yine de şu lanet ringin lanet şoföründe buldu kabahati. Sonra ikna olmak istercesine dönüp soru verdi birden bire...

- Şimdi ablam, yanlış anlamadım ben yani! Sen özgürlük istedin diye buradasın. Bir şey çalmadın yani!

...

Sohbet uzayıp gitti böylece.... Önce hangi memleketli olduğu öğrenildi karşılıklı. Sonra yörenin meşhur yemekleri konuşuldu. Daldan dala atlandı. Bir ara şu "barış" süreci genel af getirir miydi ki acaba ya dek uzandı... Asker ring kabininin kapısını açınca susuverdiler. Başı demir kabinde olan ise sanki derin bir uykudan uyanırcasına kırıştırdı gözlerini... Sessizce peşi sıra yürüdüler askerlerin arasında...

İtibarımızın iadesine ihtiyacımız yok!

Kendi gücünü emekçi halklardan ve işçi sınıfından alan devrimcilerin ve ilerici sanatçıların itibar gibi bir tartışması olamaz.

Ankara'da soğuk bir kış günü... Göstergeler eksi sekizi vurmuş. Yine belki göstergelerin eksileri vurduğu bir günde bir takım metallere ve sesler bir kişi şahsında halkın sanatçıların suratına vuruyor, vurulmaya çalışılıyor. Hem asker kaçağı olup hem de vatan aşkı ile yanıp tutuşanlar Kaya'lara çatal fırlatıyor "vatan haini" diye.

Ankara'da soğuk bir kış günü bir grup görevli toplumun ilerici bir sanatçısı olan Ahmet Kaya'ya kendilerince itibarını iade ediyor. "2013 Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülleri" adı ile tüm hücreleri ırkçılıktan oluşmuş olan devletin birçok bakanının teşrif ettiği törenle, sürgün ettikleri sanatçıyı ödüllendiriyorlar. Ve bunu cezaevlerinde hala devrimci ve ilerici sanatçılar, aydınlar ve yazarlar varken yapıyorlar. Sanırım kemiklerini sızlattık böyle bir şey oluyor.

Ödüllerin dağıtımını için bir konuşma yapan Abdullah Gül şunu söylüyor: "Önemli olan noksanlıkları fark edip bunları düzeltme azmini ortaya koymak... Bu ülkeyi ... herkesin düşüncesini rahatlıkla konuşabileceği, ifade edebileceği, söyleyebileceği bir ülke haline getirebilmek..." Sanırsınız ki Ahmet Kaya'ya çatal fırlatan zihniyetten farklı bir zihniyet, sanırsınız ki

şu anda devrimci ve ilerici sanatçılar baskı altında tutulmuyor, Pınar Aydınlar örneğinde olduğu gibi.

Bu ülkenin sermayedarları mali açıdan rant elde etme, yolsuzluk yapma, hırsızlık yapma konusunda ellerinden geleni yaptılar ve yapıyorlar. Ama hiçbir şeyin eksik kalmaması için azami çaba harcıyorlar. Bu rantı yaşamın sadece mali alanında değil her alanında yerine getirmek gerektiğine inanıyorlar: Kültür-sanat alanında da... İşte bunun için daha düne kadar karşı durdukları birçok değeri sahipleniyormuş gibi görünmeye çalışıyorlar. Buradan kendilerine kültürel ve sanatsal rant elde etmeye çalışıyorlar. Belki bunun gerisinde daha fazla hesapları da olabilir? Bunun için bu kış günü, öncesinde Nazım'a yaptıklarının bir benzerini bugün Kaya'ya yapıyorlar. Ahmet Kaya'ya da itibarını iade ediyorlar.

Kendi gücünü emekçi halklardan ve işçi sınıfından alan devrimcilerin ve ilerici sanatçıların itibar gibi bir tartışması olamaz. Böyle bir tartışmayı, onlara her türlü zulmü uygulayanlar hiçbir şekilde yapamaz. Dolayısıyla Ahmetler'in, Nazımlar'ın, Yılmazlar'ın değerini ancak onların mücadelelerini yaşatanlar ve onlar gibi yaşayanlar bilebilir.

Yunus Kızıltaş'tan mektup...

"Katillerinden hesabı gençlik emekçilerle birlikte soracaktır!"

24 Aralık 1997'de Ege Üniversitesi'nde olan Ali Serkan Eroğlu katledilmiştir. Edebiyat Fakültesi'nde tuvalette asılı bulunan Ali Serkan Eroğlu'nun intihar ettiği öne sürülmüş, ancak yapılan otopsi ve incelemelerde Ali Serkan Eroğlu'na önce Kloroform denilen öldürücü bir kimyasal enjekte edildiği daha sonra asılarak intihar süsü verildiği ortaya çıkmıştır. Faili devlet olan katliamın sorumluları cezalandırılmamıştır.

Ali Serkan Eroğlu, özerk-demokratik bir üniversite istediği için, insanın insanca yaşadığı, açlığın ve sömürünün olmadığı, hiçbir insanın dilinden ve inancından dolayı ezilmediği bir dünya istediği ve bunun için mücadele ettiği için katledildi.

Türkiye devrim mücadelesinde Ali Serkan Eroğlu'nun katledilmesi ne ilk ne de son oldu. Tıpkı Ali Serkan gibi devrimci ya da yurtsever olduğu için nice insan katedildi. Muğla Üniversitesi'nde Şerzan Kurt, Dicle Üniversitesi'nde Aydın Erdem ve niceleri... Sermaye devleti, iktidarını korumak için kendisine karşı mücadele eden insanları ya öldürerek ya tutsak ederek toplumu sindirmeye çalışmıştır. Lakin tüm baskı ve katliamlara rağmen devrimci mücadele her daim sürmüştür, sürecektir.

Devletin gençliğe baskısı Haziran Direnişi'nden sonra katmerlenerek arttı. Haziran Direnişi'nde ön saflarda bulunan gençlik geleceğine sahip çıkmak için eskisinden daha çok sesini çıkarmaya başladı. On yıllardır üzerinde duran ölü toprağını attı. Gençlikten korkanlar, hiçbir hukuki dayanağı olmayan YÖK kararlarıyla üniversite gençliğini okullardan uzaklaştırarak, atarak, Koruma Memurluğu Yasası çıkararak polisle aynı yetkilere sahip on binlerce "güvenlik" olarak gençliğin devrimci dinamizmini ezmeye çalışıyorlar. Devlet, gençliği durdurmak için geçmişte yaptığı katliamlara bugün de devam edecek.

Devrim şehitlerini, Ali Serkan Eroğlu'nu amfilerde ve kampüslerde sadece anmak yeni katliamların önünü kesemez. Ali Serkan Eroğlu'nun, Aydın Erdem'in, Şerzan Kurt'un, Haziran şehitlerinin hesabını sermaye devletinin sömürü düzenini ortadan kaldırarak sormalıyız/soracağız. Çünkü devlet Ali Serkan Eroğlu'nu, devrimcileri, yurtsever gençleri burjuvazinin diktatörlüğünü sarstığı için, Kürt halkının özgürlüğünü savunduğu için katletti. Katliamların faili sermaye devletidir, kapitalizmdir.

Ali Serkan Eroğlu'nun ve diğerlerinin katillerinden hesabı gençlik emekçilerle birlikte soracaktır!

M. Yunus Kızıltaş

Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi

F. Deniz

“Devletin elini tutmayacağız!”

Roboski Katliamı'nın ikinci yıldönümü nedeniyle Türkiye Barış Meclisi, İstanbul'da 21 Kasım'da bir anma gerçekleştirdi.

Roboski'nin halen kanayan bir yara olduğunu tema alan etkinlikte, failerin yargılanması için mücadelenin sürdürüleceği vurgulandı.

Şişli Kent Kültür Merkezi'nde düzenlenen etkinliğe Roboskili ailelerden Ferhat Encü, Felek Encü, Hikmet Alma'nın yanısıra, katılanların arasında Akin Birdal, BDP İstanbul il ve ilçe yöneticileri de vardı.

Etkinliğin program sunumunun ardından, anmayı düzenleyen Barış Meclisi Dönem Sözcüsü Hakan Tahmaz açılış konuşmasını yaptı. Roboski Katliamı'nın üzerinden 724 günün geçtiğini, bütün herkesin gözü önünde gerçekleştirildiğini belirtti. Roboski'nin yarayan bir kana olduğunu, ne idari ne de yargısal olarak bir adım ileri gidilmediğini, tek bir kişinin dahi yargı önüne çıkarılmadığını söyledi.

Açılışın ardından, Roboski Katliamı'nı konu alan sinevizyon gösterimi yapıldı. Program dava avukatlarından Diyarbakır Barosu Başkanı Tahir Elçi'nin konuşması ile sürdü. Roboski'nin siyasi bir meseleden önce vicdani ve insani bir mesele olduğunu belirten Elçi, adaletin sağlanmadığı yerde toplumsal barışın sağlanamayacağına işaret etti.

Katliamda hayatını yitiren 13 yaşındaki 7. sınıf öğrencisi Erkan Encü'nün annesi Felek Encü, söz alarak düşüncelerini aktardı. Konuşmakta oldukça zorlanan anne Encü, gözyaşları içinde sözlerine devam etti. Başbakan'la yapılan görüşmeyi anlatan anne Encü, neden TC vatandaşı yapıldıklarını, sırf katletmek için mi kimliklerin kendilerine verildiğini sorduğunu belirtti. Anne Encü, hükümetten ve askerden halen hesap sorulmadığını ifade etti.

Artık başka anaların ağlamasını, başka katliamların yaşanmasını istemediklerini ifade eden anne Encü “Elimizden tutun, bırakmayın, hesap sorun” diyerek sözlerini sonlandırdı.

Etkinlikte ailelerden Nadir Alma'nın abisi Hikmet

21 Aralık 2013 | İstanbul

Alma, aralık ayında yaşanan katliamlarda katledilenleri anarak konuşmasına başladı.

Yıllardır Kürt halkı üzerinde katliamların uygulandığını söyleyen Alma, 21. yüzyılda teknolojinin bu kadar geliştiği bir zamanda Roboski'nin yaşanmış ve sorumluların ortaya çıkarılmamasının kendileri için daha özel bir yerde durduğunu belirtti. Alma, Heron görüntülerinin kardeşlerinin evden çıkışı, mazotları alıp geri dönene kadar ki görüntüleri içerdiğini, buna rağmen bu katliamın gerçekleştirildiğini ve şuan görüntülerde katliam anının olmadığını ifade etti. Alma, failerin yargılanmasını ilke ve hedef edindiklerini, faileri bulmayan devletin elini ise tutmayacaklarını dile getirdi.

Etkinlikte, Akil İnsanlar Heyeti üyesi Levent Korkut barış süreci üzerine, Radikal Gazetesi yazarlarından Özgür Mumcu medyanın ‘görme ve görmemesi’ üzerine, Türkiye Psikiyatri Derneği'nden Hira Selma Kalkan katliamın yarattığı travmalar üzerine, Sabancı Üniversitesi Öğretim Üyesi Ayşe Betül Çelik de Kürt sorunun çözümü konusunda konuşma yaptı.

Etkinlikte, İlkay Akkaya türküler, oyuncu Orhan Alkaya ise katledilenler için şiir seslendirdi. Anma, Dengbej İbrahime Piriki'nin, Roboski için Kürtçe yaktığı ağıtlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Faili meçhul” yargı korumasında

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından '90'lı yıllarda işlenen bir dizi “faili meçhul” cinayete ilişkin hazırlanan iddianame mahkemeye gönderildi. Ankara 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilen iddianamede eski başbakanlar Tansu Çiller, Mesut Yılmaz ve eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in de arasında bulunduğu bazı isimler, haklarında verilen “takipsizlik” kararıyla dava başlamadan aklandı.

TMK'nın 10. Maddesi'yle yetkili Cumhuriyet Savcısı Sadık Bayındır tarafından hazırlanan iddianamede, dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Kemal Ağar, Özel Harekat Daire Başkanı İbrahim Şahin, o dönemde dairede görev yapan Korkut Eken, “Yeşil” kod adlı Mahmut Yıldırım ve Ayhan Çarkın'ın da arasında bulunduğu özel harekat polisleri ile toplam 19 kişi “şüpheli” olarak yer aldı.

‘Şüpheli’lerin, 1990'lı yıllarda işlenen bir dizi “faili meçhul” cinayete ilgili, 765 sayılı TCK'nın “cürüm işlemek için oluşturulan silahlı teşekkülün faaliyeti kapsamında adam öldürmek” suçundan cezalandırılması istendi.

‘Şüphelilerden’ Mahmut Yıldırım'ın, bu dosyada uyuşturucu kaçakçılığı yaptıkları iddia edilen İranlı Askar Simitko ve Lazım Esmaili'nin İstanbul'da 1995'te öldürülmesinden sorumlu tutulduğu öğrenildi.

Dava süreci devam ederken, Savcı Bayındır'ın ek takipsizlik kararı ile yargısız infazların bir dizi sorumlusunu iddianame dışında bıraktığı ortaya çıktı. Böylece iddianamede tetikçiler ve alt görevlerdeki yöneticiler ‘şüpheli’ bırakılarak aklama sürecine devam edildi.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, tarafından açılan Mehmet Ağar, İbrahim Şahin, Korkut Eken, Ayhan Çarkın, Ziya Bandırmalıoğlu, Ayhan Akça, Ercan Ersoy, Seyfettin Lap, Ahmet Demirel, Ayhan Özkan, Uğur Şahin ve Alper Tekdemir'in yargılandığı bir “faili meçhul” davası daha bulunuyor. Savcı Bayındır'ın, bu davayla iddianamenin birleştirilmesi talebini mahkemeye gönderdiği kaydedildi.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/50 * 27 Aralık 2013
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İŞl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

(U)mutlu yıllar kadınlar!

2013'ü geride bırakarak yeni bir kavga yılına girmeye günler kaldı. Sermaye sözcüsü AKP hükümetinin işçi sınıfına kölece bir yaşam dayattığı, gericiliğin tırmandırıldığı, hak gasplarının yaşandığı, sendikal örgütlenmelerin hedef alındığı, emperyalist savaşın borazanlığının yapıldığı, kısacası kapitalist sistemin içerisinde debelendiği çok yönlü krizlerin faturasını emekçilere kestiği, kesmeye çalıştığı bir yılı geride bırakıyoruz.

Elbette ki bu saldırganlığın bedelini gerek cinsinden, gerekse işçi ve emekçi olmasından kaynaklı en fazla kadınlar ödedi.

Taciz, tecavüz, şiddet, ölüm!

Kadınlara yönelik saldırganlık, boyalı basında düzenin gericilik, din, ahlak söylemleriyle süslenerek verildi. Kuluçka makinesi olmak emredilirken (3 çocuk şart!) hamile olarak sokaklarda dolaşmak terbiyesizlik, edepsizlik sayıldı. Giyim tarzı tecavüz sebebiydi ve açık giyinen kadınlar bunu hak ediyordu. Dayak yemesi ya da öldürülmesi sorun değildi çünkü kocasına, sevgilisine, eski eşine karşı çıkmak günahı. Erkek-kadın aynı evde kalması ahlaksızlıktı. Gezi Parkı'nda kalamazdı çünkü hiçbir anne ve baba çocuklarının erkeğin kucağına oturmasına göz yumamazdı.

Sermaye düzeninin kadınlara bu sene verdiği hediye paketinden çıkanlar ise yaşananların boyutunu gözler önüne serdi: 28 bin kadının şiddete uğraması, yaklaşık 200 kadının katledilmesi, 100'ün üzerinde kadının tacize ve tecavüze maruz kalması, zindanlarda olan ve gözaltına alınan kadınların işkenceye maruz

kalmaması, 15 kadının şiddete dayanarak intihar etmesi ve uzayacak olan kocaman liste. Tabii ki bununla da yetinilmedi. Dinci-gerici hükümet tecavüzcülere ceza indirimi yaptı. Taciz ve tecavüzcülerin sözde masumiyetini es geçmedi. Güya bu "adamlar" tecavüz ettikleri kadınların yaşlarını bilmiyorlarmış ve iyi niyetlilermiş. Emekçi Kürt kadınları da kirli savaşın en ağır etkilerini yaşayarak 2013 yılını geride bırakıyorlar.

Kadın olmaktan kaynaklanan sorunlar işçi, emekçi ve ezilen ulusa mensup olan kadınların üzerindeki sömürüyü iki katına çıkartıyor. Ve sermaye devleti allayıp pullayıp boyadığı yeni sömürü paketini kadınlara yeni yıl hediyesi olarak getirmeye hazırlanıyor.

Yeni yılın süslü hediyesi: Kadın İstihdam Paketi!

Gündemde olan Kadın İstihdam Paketiyle emekçi kadının kölelik zincirleri kalınlaştırılmak isteniyor. Kadınların işsizlerin içinde % 85 orana sahip olmaları, çalışmak isteyenlerin % 58'inin çalışma hayatı dışında kalmaları, çalışan kadınların % 48'inin kayıtdışı çalıştırıldığı gerçeği ortadayken, boyalı basının çalışan kadınlara müjdelediği paket, emekçi kadınları hedef alan yeni saldırıları içerisinde barındırıyor.

Paket sayesinde kadınların istihdam oranının yükseleceği iddia edilirken, emekçi kadınlar güvencesiz ve esnek çalışmaya mahkum ediliyor. Eğitime daha fazla katılım olacak derken 4+4+4 eğitim sistemiyle çocuk gelinliğin ve çocuk işçiliğinin önü

açılıyor. Kadınların yıllar öncesinde bedel ödeyerek kazandığı kreş hakkı şuan bile uygulanmazken paketin can alıcı maddesi olarak yer veriliyor. Mezarda emekliliği dayatanlar erken emeklilik yalanını pakete sığdırıyor. Normalde 20 haftanın üzerinde olması gereken doğum izninin 18 haftaya çıkarılmasıyla övünüyor. Ayrıca doğum yaparak izne çıkan kadının yerine özel istihdam bürolarından kiralık işçi bulunup yerleştirilmesinin önü açılıyor. Taşeronlaştırmayı, sigortasız çalıştırmayı, düşük ücretleri yasallaştıran bu paket emekçi kadınlara geleceksizlikten ve güvencesiz bir yaşamdan başka bir şey sunmuyor.

Bugün kadınlar üzerinden hayata geçirilmeye çalışılan bu saldırı işçi sınıfının bütününe yapılan bir saldırıların parçasıdır.

Bizim de hediyelerimiz var!

Bizim, sermaye devleti ve bu düzene hediye, mücadele barikatları ve bu barikatlarda attığımız direniş tokatı olmuştur.

Bugün geleceksizliği, güvencesiz çalışmayı, hak gasplarının artmasını, taşeron çalışmayı, esnek çalışmayı bize dayatanlara yine aynı yanıtı vermeli, direnişin yolunu seçmeliyiz. Çünkü bizlere haklarımızı ayrıcalıklı gibi sunanlara verilecek en iyi yanıt mücadeleyi yükseltmek olacaktır.

Yeni kavga yılına doğru ilerlerken insanlığa ve bütün bir doğaya vereceğimiz en güzel hediye Haziran Direniş'i'nin ruhunu kuşanıp devrim mücadelesini büyütme, insanlığın ve doğanın kurtuluşunu sağlamak olacaktır.